

Giới thiệu Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo

Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo không phải là một cuốn tiểu thuyết mà đó chính là một câu chuyện đời thật được người viết Lưu Ly Phong quan sát kỹ càng thêm một chút yếu tố văn về đề kể lại.

Nếu bạn nào yêu thích một gia đình toàn hắc đạo thì có lẽ đây là câu chuyện mà các bạn không thể bỏ qua. Những vấn đề kinh thiên động địa sẽ được người kể phanh phui cho đến cái nhỏ nhất.

Yêu nghiệt, phúc hắc có đủ và bên cạnh đó cũng không thiếu các trào cười nhẹ nhàng. Cảm giác ghen tỵ, chọc phá, hăm hại nhau sẽ có đủ trong câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Được biết đến là 'xứ sở của lá phong đỏ', Canada nổi tiếng với những bức tranh phong cảnh thiên nhiên đẹp đến độ khiến bạn phải ngỡ ngàng. Đảo Vancouver có thành phố lớn nhất là Victoria, cũng là thủ phủ của British Columbia, đến đây bạn sẽ được thả hồn mình vào cảnh đường phố thanh bình yên ả cùng bên cảng Inner Harbour bên bờ biển Pacific tuyệt đẹp hay những vườn hoa lồng lầy khoe sắc khắp nơi. Vancouver còn là rừng lá đỏ thăm rưng bên bờ suối trong mát, bờ biển xanh mờ ảo với hàng cây xanh rì viền dọc bãi biển, là ngọn thác ào ào tung bọt trắng xóa giữa rừng nhiệt đới, là mặt hồ thăm xanh soi bóng hàng cây trầm mặc,...

Câu chuyện mà tôi sắp kể bắt đầu ở một nơi tuyệt đẹp như thế!

.....

Đảo Vancouver.

Gần hồ Mixel thuộc vùng bờ biển Sunshine. Giữa rừng cây xanh bát ngát nổi bật lên một căn biệt thự, nó tựa như đóa hoa trắng ngần nở rộ trên thảm cỏ xanh biếc, vô cùng mỹ lệ. Chính ống kính lại gần sẽ thấy dưới mái hiên-nơi hàng dây leo chằng chịt với những bông hoa nhỏ bé tím nhẹ mơ màng che phủ một khoảng sân-có 2 người đang ngồi đối diện nhau. Đồ vật xung quanh họ, từ chiếc ghế gỗ đang ngồi đến ấm trà trên bàn, tất cả đều là màu trắng! Sau khi thưởng thức xong ly trà, một trong hai người-lão nhân chừng tám, chín mươi tuổi, đầu tóc đã bạc, thân hình gầy gò trong bộ quần áo màu đen mới cất tiếng hỏi:"Con quyết định trở về?"

Người còn lại là một cô gái còn rất trẻ, nhìn cô mới chỉ hơn 20 tuổi mà thôi, khuôn mặt tuy chưa tính là tuyệt sắc nhưng luôn mang cho người ta cảm giác hoàn mỹ: mày tựa vành trăng, mũi cao, đôi môi hồng nhuận tự nhiên cùng với đôi mắt đen khi thì sâu thẳm như mặt ngọc khi thì long lanh như lưu ly. Mái tóc là thác nước đen chảy dài đến tận thắt lưng đối lập với làn da trắng nõn, bộ váy dài tới gối màu trắng tinh khiết. Có làn gió nhẹ thổi qua lay động tóc và váy, tặng cho cô thêm 10 phần thêm phiêu dật, đây có lẽ chính là hình mẫu đẹp nhất cho hình tượng tiên nữ hạ phàm.

Cô gái nghe ra trong giọng nói của lão nhân có chứa sự quan tâm và lo lắng nên mỉm cười đáp:" Ông ngoại, con đã từng sống ở đó gần 20 năm rồi mà không sút mẻ miếng nào, chẳng lẽ bây giờ ông lo con ứng phó không nổi sao?"

Lão nhân rót thêm một ly trà, không đáp. Nhưng vẻ mặt như đang muốn nói——Ta không muốn con đi!

Cô gái thờ dài, bất đắc dĩ nói:"Ông ngoại, Thiên Thần đã sắp qua 6 tuổi rồi. Con nghĩ để chúng về nước học..."

"Ồ đây học không tốt hơn sao? Chất lượng giảng dạy bên kia chưa chắc đã bằng ở đây!" Chưa đợi cô gái nói xong, lão nhân liền xen vào. "Nhàn Nhàn, Ông thật không hiểu tại sao con cứ kháng kháng đòi dứt 2 tiểu bảo bối của ông về cái nhà đó, những người kia thương cháu hơn ông sao?"

Cô gái tên là Vân Nhân cảm thấy rất buồn cười,bộ dạng ông ngoại của cô lúc này rất giống mấy đứa trẻ sắp bị đoạt mất món đồ chơi ưa thích. Có lẽ đây chính là chứng bệnh 'hóa trẻ' của người già mà cô thường nghe nói a. Nghĩ vậy, cô bèn lựa lời 'dỗ dành' đứa trẻ sắp trăm tuổi:"Ai nói với ông con sẽ ở trong căn nhà đó?"

Lão nhân tiếp tục uống trà, làm ra vẻ 'ta không liên quan đến' nhưng Vân Nhân biết ông của cô đang rất chú ý lắng nghe, chỉ là ông không thích nhắc đến 'căn nhà đó' mà thôi. Ánh mắt Vân Nhân nhìn hồ Mixel bình lặng kia, cô chậm rãi nói ra suy nghĩ, với người lớn tuổi phải biết kiên nhẫn giải thích." Nơi này thật sự là thiên đường bình yên, sáu năm qua con sống rất vui vẻ. Có thể nói đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của con sau khi mẹ mất..."

Nói đến đây, cô tình ý nhận ra trong mắt của ông ngoại thoáng qua tia đau đớn, biết ông còn tự trách bản thân về chuyện xưa, cô đứng dậy đến bên cạnh rồi nắm lấy bàn tay gầy gò của ông như một cách an ủi, đồng thời khuyên giải:" Sự việc năm đó ông ngoại không làm sai. Nếu khi đó ông quay lại mới là thảm kịch, có khi con cũng không được sinh ra trên đời. Mẹ con chưa từng oán giận ông ngoại lần nào, vì vậy ông hãy buông tảng đá trong lòng

xuống đi." Thấy cảm xúc của lão nhân đã ổn định, cô thừa dịp nói: "Tài phú dù nhiều cách mấy cũng khó mua người thân, con muốn đưa Thiên Thần về gặp ba của con, dù sao ba cũng là thương yêu mẹ thật lòng!"

Lão nhân "Hừ" lạnh một tiếng, bĩu môi phản nản: "Nếu không phải tên tiểu tử Vân Trường đó đối xử tử tế với con gái và cháu gái ta thì 6 năm trước ta đã làm thịt hắn rồi!"

Vân Nhân nén cười, ông ngoại của cô thật cường hãn a, ngay cả Tổng giám đốc công ti giải trí hàng đầu nước N cũng dám hung hăng nói 'làm thịt' chắc trên đời chắc chỉ có ông ngoại của cô. Trong nội tâm dường như có dòng nước ấm chảy qua, Vân Nhân tiếp tục buông lời dụ dỗ: "Ông ngoại, có những chuyện phải đối mặt. Con biết ông lo con sau khi trở về sẽ bị nhiều người khinh thường hay nói những lời khó nghe. Nhưng như vậy con càng phải về, con muốn dùng sức của con dẫm nát những kẻ đó dưới chân. Hơn nữa con không muốn sau này lớn lên Thiên Thần sẽ có mặc cảm rằng vì chúng mà con phải trốn tránh, sống suốt đời ở nơi này!"

Lão nhân có vẻ hơi hoảng hốt, hình như về mặt kiên quyết của cháu gái gọi cho ông nhớ về kí ức nào đó, ánh mắt của ông chợt trở nên xa xăm, dường như muốn vượt qua thời gian trở về mấy chục năm về trước, khi đó người thiếu nữ ấy cũng nhìn ông với đôi mắt trong suốt kiên định như thế: "Anh cứ chạy, tôi cứ đuổi theo. Xem ai phục ai trước!"

Mất vài phút sau, lão nhân mới phục hồi tinh thần. Đưa tay xoa xoa đầu Vân Nhân làm tóc cô xù cả lên, cười hòa ái: "Con rất giống bà ngoại con. Được rồi, con đã quyết định thì ông dù chỉ còn cái mạng già này cũng sẽ ủng hộ. Nếu trở về bị kẻ nào khi dễ cứ nói với ông, ông nhất định đánh hắn đến mẹ hắn cũng không nhận ra!"

Vân Nhân âm thầm lau mồ hôi, ông ngoại à, ngài đã chín mươi mấy tuổi rồi đó, không phải thanh niên đôi mươi đâu nha!

Cô còn đang tính làm sao hạ nhiệt huyết của ông ngoại thì đột nhiên lão nhân thở dài chán chường như quả bóng xì hơi, giọng tiếc nuối: "Ai, con đi rồi không có ai hằng ngày pha trà cho ta uống nữa! Làm sao đây?"

Trên trán Vân Nhân xuất hiện vài vạch đen, cô có nghi ngờ phần lớn nguyên nhân ông ngoại giữ cô lại đây là vì chuyện pha trà a!

Trà, tất nhiên không quý, tuy nhiên trà do cô phối chế là độc nhất vô nhị, chuyên dành cho ông ngoại, kĩ năng pha trà của cô cũng là thượng đỉnh, dù là đầu bếp khách sạn 6 sao cũng không bằng cô. Vân Nhân nghĩ nghĩ, đề nghị: "Hay là ông ngoại cùng con trở về?"

Lão nhân lập tức xua tay, ý tứ không muốn quá rõ ràng.

"Vây..."

"Các con đi rồi, nơi này cũng sẽ vắng vẻ. Ông nghĩ sẽ đến quê của bà ngoại con một lần...cuối cùng!"

"Ông đi đường nhớ cẩn thận, dù sao ông đã lớn tuổi rồi!"

Lão nhân cho Vân Nhân ánh mắt an tâm, rồi mang về mặt do dự nhìn cô.

"Ông ngoại, có chuyện gì cứ nói!" Vân Nhân thật sự chịu không nổi cái nhìn nóng bỏng của ông.

Lão nhân trù trừ mãi mới ngập ngừng hỏi: "Cái đó... Thiên Thiên và Thần Thần... Cha chúng là ai?" Vấn đề này từ khi gặp 2 đứa cháu cô ông đã muốn hỏi rồi, nhưng thấy Vân Nhân không muốn nói ông cũng không nhắc đến, chỉ là trong lòng nắc nheo kẻ đó ra đường bị rách quần thôi! Đàn ông nào vô lại như thế, hại cháu gái ông mang thai rồi chuồn mất tiêu! {Cung Cảnh Hàn: oan uổng a, người chuồn đi là cô ấy chứ không phải ta!}

Vân Nhân bị hỏi cũng sững sờ, hơi nghiêng đầu suy nghĩ. Dưới sự mong chờ của ông ngoại phun ra một câu dọa lão nhân gia kém chút té ngã: "Con cũng không biết a!"

Lão nhân run rẩy khoe miệng, ông còn tưởng mình nghe lầm: "Cái...cái gì?"

Vân Nhân nhún nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, sau lại lầm bầm: "Ta không biết hắn nhưng hắn phải biết ta chứ!"

Lão nhân vừa mới uống ngụm trà, vừa nghe lời này liền phun hết ra, tâm nói—— Cháu gái, con không phải minh tinh cũng không phải người nổi tiếng. Hắn ta mà biết con thì đúng là thần!"

Đúng lúc này, tiếng trẻ con mềm mại từ ngoài cổng truyền vào: "Ông cố, mẹ! Chúng con đã về!"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ngoài cổng, một bóng dáng nhỏ nhắn như làn gió chạy vào. Đây là ai?

Một lời nhắc nhở đúng lúc giải đáp vấn đề này.

"Thiên Thiên, chú ý hình tượng một chút!"

Chủ nhân của câu nói trên cũng không phải là lão nhân hay Vân Nhân đang ngồi dưới mái hiên mà vọng từ ngoài cổng truyền vào.

"Dạ, Phong đi (đi Phong)!" Đứa trẻ đang chạy vừa nghe liền dừng lại. Hai giây sau, dáng vẻ hấp tấp biến đi đâu mất tăm, thay vào đó là mẫu hình của tiểu thần sĩ nho nhã. Chỉ trong vòng thời gian 2 giây mà dường như là hai thái cực khác nhau. Biến hóa này nếu không tận mắt chứng kiến chắc chẳng ai dám tin!

'Phong đi' tựa hồ rất hài lòng với sự thay đổi này, "Ừm" một tiếng.

Mà Vân Nhân thấy cảnh này cũng không biết nên có thái độ gì. Thật ra cô rất muốn nói——Con mới 6 tuổi thôi, học dáng vẻ này để làm cái gì, các cô gái nhỏ gần đây bị con mê hoặc hết rồi, cả ngày từ sáng đến chiều cứ 'tiện đường' là ghé thăm! Con không phiền nhưng mẹ rất phiền a! Mẹ chưa có ý định tuyển con dâu đâu!

Lão nhân cũng cảm nghĩ, cũng may tâm lý của ông trải qua thiên kinh bách luyện đã vững chãi như thép mới không bị chính cháu cố của mình dọa! Đồng thời liên tục cảm khái——Quả nhiên là xuất thân từ danh môn trí giả có khác, dù chỉ đứng yên cũng tạo cho người ta cảm giác không thể khinh nhờn! Bẳng không tại sao hai tiểu bảo bối của ông lại luôn nghe lời như thế?

Lúc này, ngoài cổng có thêm hai người đi vào, à, chính xác là một cô gái và một đứa trẻ khác.

Cô gái thoát nhìn còn rất trẻ, có lẽ cùng tuổi với Vân Nhân. Thân hình không gầy cũng không mập, vừa vặn cân đối. Làn da trắng hồng tự nhiên, khuôn mặt thanh tú dễ nhìn, mũi cao, môi hồng mềm mại tựa cánh hoa hồng. Ánh mắt của cô rất phức tạp, nhất thời khó đoán là ngây thơ hay thâm trầm; mỗi lần đôi mắt thuần đen ấy chớp động là như có ánh sáng phát ra khiến người ta có ảo giác toàn bộ tâm hồn của mình đều bị cô nhìn thấu, dù trong sáng hay đen tối đều không thể giấu diếm được ánh mắt thần minh. Mái tóc cô đều nằm trong chiếc mũ trắng rộng vành, chỉ có vài sợi tóc tinh nghịch rủ ở hai mặt. Cô mặc bộ quần áo màu tím như sắc hoa tử đinh hương (hay còn gọi là hoa li-la, một loài hoa của Tây Ban Nha). Khác với khí chất phiêu dật, thần thánh như Cửu Thiên huyền nữ của Vân Nhân, cô gái này vừa mang vẻ tự do của gió vừa có sự mềm mại của dòng suối mát. [tg: phát nhưc đầu với mấy đoạn miêu tả này!]

Đi cùng cô gái là bé trai có dáng người, tuổi tác, gương mặt tương tự như đứa trẻ chạy vào trước tiên. Nhưng chắc chắn người đã quen biết sẽ không bao giờ gọi nhầm tên của hai bé, bởi vì dù cả hai có ngoại hình giống nhau nhưng khí chất lại khác biệt như trời với đất: cùng sở hữu khuôn mặt đáng yêu như thiên sứ, một đứa luôn làm người ta bị mê hoặc với nụ cười ngọt ngào vô địch, càng nhìn càng thấy ưa thích; đứa còn lại kế thừa sự lạnh nhạt của Vân Nhân, quanh thân tỏa ra hơi thở tinh thuần thoát tục, giống như tiên đồng lạc chốn nhân gian. Tóm lại, một mị hoặc như hồ ly, một linh khí như tiên!

Thấy đứa trẻ đi cạnh quá bình tĩnh, cô gái hơi phàn nàn:" Thần Thần, biểu cảm trên mặt con quá cứng nhắc rồi!"

Nghe vậy, bé trai mặc bộ quần áo màu xanh biển ngẩng đầu, một bộ dạng bất đắc dĩ nói:"Phong đi, cái này không phải là cứng nhắc! Là bình thản, bình thản đó!"

'Phong đi' không cho là đúng, tiếp tục dạy bảo:" Trẻ con đừng nên có vẻ mặt đó, sẽ mau già! Học anh con cười nhiều một chút!"

Đứa bé im lặng, không phải bé không biết nói gì mà là dù nói thế nào cũng chẳng có cửa thắng được Phong đi, bé thầm nói—— Vây vừa rồi tại sao người còn bảo Thiên Thiên bày ra dáng vẻ thần sĩ đó? Mà con là 'thật tâm bình thản' lại bị người xem là cứng nhắc? Nay, đạo lý ở đâu a?

Đứa trẻ đi đầu bước vào sân gặp lão nhân, liền nhào đến...ôm, nũng nịu gọi:"Ông cố, Thiên Thiên chào ông ạ!"

Tiếng gọi này, cho dù là người tâm địa sắt đá đến đâu thì tâm cũng mềm nhũn ra, nếu không hẳn không còn là người nữa mà đã trở thành ác ma sa đọa địa ngục.

Lão nhân cười hòa ái, có lẽ điều hạnh phúc nhất với ông bây giờ chính là được sống cùng với các cháu. Thật cảm ơn ông trời đã ban cho ông món quà cuối đời lớn như vậy.

Con người, từ lúc mới sinh ngây ngô đến tuổi trẻ nhiệt huyết luôn bị cuốn vào vòng xoáy người với người. Chỉ khi già rồi mới chợt nhận ra bản thân cô đơn như thế nào, có vài thứ đã qua thì không bao giờ lấy lại được, đến lúc ngộ ra lẽ đời chỉ còn biết thờ dài tiếc nuối!

Cô gái và đứa trẻ còn lại cũng đã đi đến dưới mái hiên, trầm miệng một lời nói:" Chào ông ạ!"

Lão nhân vui vẻ "Ừ!" một tiếng, sắc mặt hồng hào hẳn ra.

"Hai tiểu quý các ngươi thấy mẹ mà không chào à?" Vân Nhân biểu hiện cực kì giống một oán phụ chọc cô gái bật cười. Nhưng hai đứa bé không dám cười mà đều nịnh nọt hô lên:" Mẹ yêu quý, chúng con đã về!"

Vân Nhân hài lòng gật đầu rồi bảo:"Vào nhà thay quần áo đi, mẹ có chuyện cần nói với Phong đi các con!"

Hai đứa trẻ này chính là Vân Thiên và Vân Thần, do Vân Nhân bảy năm trước mang thai rồi sinh ra ở Canada. Hai bé nghe mẹ nói đều ngoan ngoãn

tuân lời.

Cô gái đợi hai tiểu thiên thần đi vào mới hỏi Vân Nhân: "Cậu định trở về?"

Vân Nhân không chút bất ngờ khi cô gái biết ý định của mình, dù sao hai người là bạn thân nhiều năm rồi.

Cô gái hơi nghiêng đầu hỏi lão nhân: "Ông đồng ý rồi ạ?"

Lão nhân trưng ra vẻ mặt 'khô sở', thờ dài nói: "Ai, cháu gái lớn rồi không thể giữ mãi ở trong nhà. Phải để nó ra ngoài tìm chồng a!"

Cô gái khoe miệng co rút——Ngài có thể lấy lí do khác hay không a!? Cháu gái ngài ngay cả cháu cố cũng mang về cho ngài rồi đó!

Vân Nhân trực tiếp bỏ qua lời lão nhân, lại hỏi cô gái: "Hồ sơ của cậu thì sao?"

Cô gái tự tin đáp: "Đã xong, bất cứ lúc nào cũng có thể đi!! Lần này về nước cậu định làm gì? "

Vân Nhân xoa cằm, nhất thời chưa trả lời.

"Cậu chẳng lẽ quên tám bằng kĩ thuật viên lập trình của cậu rồi sao?" Cô gái có chút bất đắc dĩ nhắc lại.

"À!" Vân Nhân lúc này mới nhớ hai năm trước cô có học một khóa lập trình máy tính. Vốn dĩ phải học 5 năm nhưng cô chỉ dùng 2 năm đã hoàn thành chương trình học, tốt nghiệp luôn rồi. Nhớ lúc đó chuyện này nổi tiếng lắm a, nói cô là thiên tài này nọ,... Một năm trước cô cũng nhận chứng chỉ tiến sĩ của ngành này. Nhưng Vân Nhân không đề chuyện đấy trong lòng, thậm chí quên mất.

Lão nhân chứng kiến cháu gái như thế cũng không biết nói gì. Chợt đề nghị: "Con có thể tìm một công ti phần mềm điện tử nào đó vào làm. Thật sự cho dù các con ngồi chơi không làm gì, ông nuôi cả đời cũng chẳng thành vấn đề !"

Vân Nhân tất nhiên không đồng ý: "Đó là tiền của ông ngoại dưỡng già, sao chúng con lại nhận được chứ!?"

Cô gái cũng tiếp lời: "Đúng đó, muốn ăn thì phải tự làm. Tiền của ông phải để ông hưởng thụ mới công bằng! Chúng con có thể không có nhiều tiền như ông nhưng tự nuôi sống bản thân thì vẫn có thể!"

Lão nhân nhẹ gật đầu hài lòng. Cho dù tiền của ông đủ rất nhiều nhưng ông vẫn rất vui nếu con cháu có thể tự lập. Nhìn cô gái trước mặt, ông thấy ánh mắt nhìn người của Vân Nhân không sai.

Cô gái áo tím ấy là ai, quen biết Vân Nhân như thế nào ? Về nước họ sẽ đối mặt với những chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Muốn biết cô gái áo tím là ai, trước tiên phải nói tới thân phận của Vân Nhân. Có lẽ từ chương đầu, các bạn đã đoán được điều gì đó! Xuất thân của Vân Nhân không hề tầm thường chút nào.

Tại nước N, K là thành phố phát triển nhất, là trung tâm kinh tế-tài chính lớn nhất! Nơi đây không chỉ tập trung một nửa quốc lực mà còn có lịch sử lâu đời, từng là thủ phủ của đế quốc N huy hoàng ngàn năm thuở xưa.

Ngày nay, triều đình đã sớm tan biến theo dòng chảy thời gian, chỉ để lại những trang sử trên giấy cho đời sau. Tuy nhiên tứ đại thế gia năm xưa quyền thế ngập trời vẫn còn tồn tại, trở thành những tập đoàn lớn của nước N.[tg: chi tiết sẽ được đề cập trong những chương truyện tiếp theo, bây giờ kể sẽ rất dài mà khó nhớ]

Mà Vân Nhân chính là đại tiểu thư của Vân gia-một trong tứ đại thế gia. Cha cô là Tổng giám đốc của Tập đoàn giải trí Thiên Mạn hàng đầu quốc gia, còn mẹ là nghệ sĩ violon nổi tiếng. Là tiểu thư hào phú, tất nhiên điều kiện vật chất vô cùng đầy đủ, thế nhưng có ai biết đằng sau những thứ hoa lệ ấy là sự lạnh lẽo như thế nào!

Mọi người đều biết người đứng đầu Vân gia hiện nay là Vân Trường(cha Vân Nhân) nhưng thực tế người nắm thực quyền cao nhất lại là lão phu nhân Vân gia- An Tố Tố, cũng là bà nội Vân Nhân. Cha cô có thể là người đàn ông thành công trong sự nghiệp nhưng lại thất bại về phương diện cân bằng mối quan hệ giữa các thành viên trong gia đình!

Mẹ của Vân Nhân vốn tên thật là Diệp Ngọc Ly nhưng từ nhỏ vì một số nguyên nhân đã thất tán cha mẹ, sau đó được một gia đình bình dân nhận nuôi và đổi tên thành Phương Tử Hàm. Lớn lên, dựa vào tài năng mà cô trở thành nghệ sĩ violon nổi tiếng cả nước, thậm chí danh tiếng còn lan ra thế giới. Cô được giới âm nhạc tặng cho tên gọi "Người đàn ra những khúc tiên âm", ngay cả những nhà phê bình nghệ thuật khó tính nhất khi nghe tiếng đàn của cô

cũng phải tỏ ý khen ngợi. Lúc đó không ai ngờ rằng chính vì sự xuất sắc này đã đưa Diệp Ngọc Ly vào một vòng xoáy số phận mà cả đời cô cũng không thể thoát được. [vốn định dùng từ 'bà' để chỉ Diệp Ngọc Ly nhưng tôi thấy gọi vậy nghe già quá nên thay bằng 'cô']

Cha mẹ Vân Nhân gặp nhau hết sức tình cờ tại buổi hòa nhạc của mẹ cô ...(lược bớt ngàn chữ hồi tưởng) rồi từ từ yêu nhau. Tình yêu đẹp như thế, thơ mộng như thế, ngọt ngào như thế, nhưng thực tế lại đầy chông gai. Bà nội của cô lúc đầu kịch liệt phản đối, bà không chấp nhận con dâu là nghệ sĩ. Một phần vì bà có vốn có ác cảm với giới nghệ sĩ, năm xưa chồng bà suýt vì một cô ca sĩ mà bỏ luôn gia đình! Mặc dù Diệp Ngọc Ly không làm nghề ca hát nhưng bà vẫn hết sức chán ghét cô. Thứ hai là do xuất thân của Phương Tử Hàm không xứng với làm phu nhân cao quý của Vân gia. Thứ ba, bà có ý muốn Vân Trường cưới cháu họ bên ngoại của bà, là thiên kim tiểu thư một công ti khá lớn(nhưng so với quái vật Vân gia thì cái 'khá lớn' ấy chỉ như thỏ so với voi). Nhưng do con trai quá kiên định,'đe dọa' nếu ngăn cản sẽ từ bỏ tập đoàn. An Tổ Tổ không thể làm gì hơn đành chấp nhận cuộc hôn nhân này, tuy vậy đám cưới diễn ra bà không hề xuất hiện mà cáo bệnh không đến. Hằng ngày bà càng là cố gắng bớt chạm mặt trong nhà, bởi bà thật sự không ưa nổi nàng dâu thấp hèn ấy, nhưng lại không tin được lỗi lầm nào ở cô để 'răn dạy'. Nhiều lúc bà cũng khó hiểu, tại sao bình dân như Phương Tử Hàm lại có được khí chất cao quý của tầng lớp thượng lưu? Và cả phong thái chủ mẫu kia cũng khiến bà phải giật mình!

Không khí trong Vân gia có thể dùng 5 chữ miêu tả: chiến tranh lạnh kéo dài!

Vân Trường bị kẹp ở hai mối quan hệ kể ra cũng không dễ chịu gì. Ông do một tay An Tổ Tổ chăm sóc từ bé đến lớn, còn về phần cha, ngoại trừ 'cung cấp nguyên liệu tạo giống' thì chẳng hề có trách nhiệm gì, cả ngày chẳng thấy ở nhà, có khi suốt năm hai cha con không gặp nhau cũng là chuyện thường. Vân gia trong thời gian trước khi Vân Trường trưởng thành là do An Tổ Tổ trong ngoài chống đỡ, bởi vậy có thể hiểu tại sao ông luôn luôn kính trọng và hiếu thảo với mẹ. Hầu như ông chưa làm trái ý mẹ bao giờ, chỉ trừ chuyện kết hôn với Diệp Ngọc Ly. Giữa hai người phụ nữ, một là người nuôi dạy ông hơn hai mươi năm, ơn nghĩa lớn lao và một người ông hết lòng thương yêu, ông không thể làm tổn thương bên nào. Vân Trường cũng biết cho phép Diệp Ngọc Ly vào làm dâu Vân gia đã là nhượng bộ lớn nhất của An Tổ Tổ, muốn bà thân thiện với cô là chuyện không thể nào. Mà vợ ông cũng có kiêu ngạo của của cô ấy, Diệp Ngọc Ly đồng ý lấy ông không phải vì tiền mà do thật sự có tình cảm với Vân Trường(nên biết Diệp Ngọc Ly nhận được rất nhiều lời cầu hôn, có chính trị gia, có thương nhân tài phú kéké sù, có nghệ sĩ nổi tiếng hơn cô,...nhưng cô đều để ngoài tai), cho nên ông chẳng thể đắc tội bên nào!

Chuyện này cũng khó chịu tương tự với việc thái giám ôm trăm lượng vàng đi kỹ viện, tiền đủ mua luôn tất cả các hoa khôi nhưng rốt cuộc chỉ có thể 'nhìn' chứ không cách nào 'ăn' được! Hoặc có thể ví dụ thế này, bạn đi dự một buổi tiệc nào đó, đang ăn uống ngon lành bỗng nhiên có con ruồi chẳng biết từ đâu chui ra mắt lại kéké bay thẳng vào trong miệng của bạn!! À, nói tới đây chắc các bạn đủ hình dung cảm xúc ấy tôi tặc đến cỡ nào rồi ha, nuốt vào không được mà nhả ra cũng không xong a~

Vân Trường đã thử hòa giải nhiều lần, tuy nhiên "hoa rơi hũu ý nước chảy vô tình", hai người phụ nữ với niềm kiêu hãnh của bản thân không ai phục ai.

Diệp Ngọc Ly nói với chồng: "Mẹ anh không để em vào mắt, chẳng lẽ anh muốn em như con chó đi nịnh nọt bà ấy? Nhân phẩm của em từ bao giờ thấp xuống âm độ như thế?" (quả nhiên kẻ thừa tính tình cương nghị của lão nhân)

An Tổ Tổ cau mày cho biết ý kiến: "Con đừng khuyên ta vô ích, trừ phi con bé đó sinh được trưởng tôn cho ta thì may ra ta sẽ nhìn nó một cái."

Thành ra cục diện chiến tranh lạnh vẫn cứ tiếp diễn mãi đến khi Diệp Ngọc Ly gặp tai nạn máy bay rồi mất tích, có lẽ đã xuống âm phủ mất rồi!

Trong không khí 'gia đình' như thế, Vân Nhân được sinh ra. Có lẽ do chịu ảnh hưởng nên tính cách của cô rất lạnh nhạt, nhất là sau khi mẹ Vân Nhân mất năm cô 7 tuổi. Cả tuổi thơ ấu cô không hiểu thế nào là tình bà-cháu, An Tổ Tổ chưa từng ôm cô lần nào, dường như đối với bà, Vân Nhân cũng chỉ là 'một người sống trong Vân gia' không hơn không kém.

Vân Nhân 10 tuổi, sau 3 năm tri hoãn, dưới áp lực của bà nội, cha cô bắt buộc phải cưới Lâm Nhục Nhục-cháu họ ngoại An Tổ Tổ vào Vân gia thay thế vị trí chủ mẫu của Diệp Ngọc Ly. Một năm sau, em gái cùng cha khác mẹ [tg: các bạn chờ vội! 'ghét bỏ' Vân Trường nhé, vì... cứ theo dõi truyện sẽ biết *cười gian*] với Vân Nhân là Vân Tịnh ra đời. Lúc đó Vân Nhân mới biết, hóa ra bà nội cô không phải không thích con cháu, mà do bà không thích cô thôi! Rồi thêm hai năm nữa, cô chứng kiến vẻ mặt mừng rỡ của bà nội khi cháu đích tôn Vân gia cuối cùng đã xuất hiện, (chính là con trai do Lâm Nhục Nhục hạ sinh), tên của cậu mất cả tháng mới đặt xong, gọi là Vân Dật [tg: khiếp, có một chữ mà dùng cả tháng! À ,bạn nào có tên nào đẹp hơn nói ta biết, hay thì ta đổi!]

Ở Vân gia, chẳng có ai thật lòng quan tâm đến Vân Nhân ngoại trừ cha cô, ông luôn yêu thương cô hết mực. Điều này khiến Lâm Nhục Nhục vô cùng ganh tị, tại sao Vân Trường chỉ lo cho đứa con rơi đó [tg: người ta là con vợ chính đây nhé!], còn con gái và con trai cô ta sinh ra lại luôn tỏ thái độ thờ ơ lạnh nhạt? Chính vì nguyên nhân này mà Lâm Nhục Nhục luôn cố tình gây sự với Vân Nhân, tuy nhiên đa số đều tự rước lấy cái nhìn khinh bỉ của cô mà bại lui.

Lúc Vân Nhân kể lại những chuyện này, lão nhân cười to, nói:" Ha ha, tốt, quả nhiên là cháu gái yêu quý của ta! Phong cách rất giống ta!"

Vân Nhân tròn mắt khinh thường nhìn ông——Ông ngoại, ngài đừng có tự luyện như thế, sẽ dạy hư cháu cô ngài đấy!

Vì để tránh cho con gái mắc bệnh trầm cảm, Vân Trường quyết định cho Vân Nhân vào học trường nội trú tốt nhất thành phố K. Ở đây, Vân Nhân đã gặp một người mà sau này trở thành bạn thân nhất của cô-Thủy Thiên Phong!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Lần đầu tiên Vân Nhân gặp Thủy Thiên Phong, ấn tượng của cô về người bạn thân chỉ có ba chữ: quá trâu bò!

Vân Nhân chuyển vào học viện Thiên Anh (trường nội trú) năm 14 tuổi, mỗi ngày ngoại trừ việc lên lớp hầu như cô chẳng đi đâu, cả tiểu viện nơi cô sống lúc nào cũng bao trùm bầu không khí yên tĩnh.

Giới thiệu một chút về học viện Thiên Anh. Đây là ngôi trường có truyền thống lâu đời, ngày xưa từng là nơi chuyên dạy học cho con cháu các thế gia. Hiện nay học viện ngoại trừ việc giảng dạy kiến thức còn kiêm luôn chức vụ bảo mẫu. Nói trắng ra thì chính là nơi để các bậc phụ huynh bận rộn tới mất tới mui “gửi” con mình cho học viện trông nom hộ, tránh tình trạng con cái ở nhà không ai chú ý mà sa vào những thứ không hay! Ở học viện có một khu vực gồm các căn biệt thự loại nhỏ, có đầy đủ tiện nghi, người hầu kẻ hạ như ở nhà, gọi là tiểu viện (viện này khác học viện nhé), cũng là khu cao cấp nhất của học viện, chỉ có các thiếu gia tiểu thư thuộc các đại thế gia mới có tư cách vào ở. Vân Nhân thân là trường nữ Vân gia, cộng với mức độ sùng ái của Vân Trường, tất nhiên sẽ không để cho cô chịu thiệt. Tiểu viện nơi Vân Nhân ở đều thiết kế theo ý thích của cô, đơn giản và thoải mái, mỗi ngày chỉ có một đến hai người đến dọn dẹp, cho nên nơi này muốn ồn ào còn khó hơn đếm xem viện này có bao nhiêu cảnh cây, trừ phi chính cô đòi tính.

Vân Nhân ít tiếp xúc với người khác không phải vì sợ hãi hay bị tự kỷ, mà đơn giản là cô lười nói chuyện, sinh trưởng ở Vân gia mười mấy năm đã dưỡng cho cô tính cách này. Nhưng cô cũng không phải thánh mẫu, là quả hồng mềm mại người ta nắn bóp, chỉ là chưa có kẻ nào dúi mũi chọc vào, cô là điển hình cho loại người phúc hắc chính hiệu a!

Vào một ngày đẹp trời nào đó, Vân Nhân đang ngồi mồi meo bên cửa sổ chợt thấy bên ngoài tiểu viện của cô có một đám người. Hiện tại đang là buổi trưa, chưa có ai đến chỗ cô dọn dẹp, mà những người kia vì chạy quá nhanh không chú ý đã chạy vào khu vực cao cấp. Vì nhầm lẫn nên Vân Nhân cũng không có ý định ngăn cản bọn họ, hơn nữa còn là cảnh tượng một nữ đuổi theo mười nam! Cái này thật đồ sộ a, chắc chắn sẽ có chuyện hấp dẫn để xem rồi!

Bên dưới, nữ sinh bỗng nhiên đứng lại, hai tay chống hông, hít sâu, và...

"Con mẹ nó, các người nếu công nhận bản thân là nữ thì chạy cho nhanh vào!"

Đám nam sinh ở phía trước động tác đều hơi khựng lại, đáng vẻ như đang do dự có nên bỏ ngoài tai lời nói kia hay không.

Vân Nhân nâng mi, thâm nghĩ, cách cũ nhưng hiệu quả a!

Nhân cơ hội này, nữ sinh 'bồi' thêm một câu: "Chiều nay học viện có tin nóng a, tên của các người nhất định sẽ được đăng trên bảng thông báo với tiêu đề 'Những cặp đôi nam-nam đẹp nhất tháng này'!"

Vân Nhân nghe câu này, nếu không phải vì đang làm khán giả chắc chắn sẽ vỗ tay khen ngợi——Chiều này đủ độc nha!

Quả nhiên, mười nam sinh rất thống nhất quay đầu lại. Trên đời này đáng sợ nhất chính là tin đồn, một truyền mười, mười truyền trăm, cứ theo độ 'hot' của sự việc mà lan rộng nhanh hay chậm. Mà lời đồn đãi đến một mức độ nào đó sẽ có người tin, biến chuyện không có thành sự thật. Vậy nên có thể xem lời đồn như một bậc thang nổi tiếng hoặc một loại vũ khí giết người vô hình!

Nữ sinh nở nụ cười đắc thắng, nếu họ thật dám chạy tiếp cô đảm bảo sẽ tặng bọn họ món quà suốt đời khó quên!

Cô gái bước từng bước đến đối diện đám nam sinh, trông thân hình của cô thật nhỏ bé và đơn bạc trước 10 người con trai cao lớn nhưng chẳng hiểu sao Vân Nhân lại có cảm giác nữ sinh kia không hề yếu thế chút nào, cái này nghịch lý a! Lưng cô ấy vẫn thẳng, ánh mắt rực sáng, giọng điệu thần nhiên hời hợt nhưng ẩn chứa sự tự tin mạnh mẽ: "Lấy thứ các người đã lấy ra đây!"

Cả nhóm im lặng, một nam sinh có màu da ngăm đứng ra nói: "Bọn ta không lấy gì cả!"

Cô gái nhún mày, nghi ngờ hỏi: "Vậy tại sao các người chạy như chó nhà có tang thế kia? Không phải là có tật giật mình đi?"

Mười nam sinh dù có tức giận thế nào cũng không thể phát tác, ai bảo bọn họ thật sự cảm động vật của người ta làm chỉ? Mặc dù là do họ nhầm lẫn giữa đồ của cô gái với đồ của bạn bọn họ. Trả lại thì sẽ êm chuyện, nhưng mà...

Nam sinh vừa nói đón nhận cái nhìn của cô gái, có cảm giác như cả người đều bị lột sạch, lông tơ toàn thân dựng đứng cả lên. Cậu vội tìm bừa một lí do trả lời: "Ai bảo cô truy đuổi chúng tôi làm gì? Tất nhiên theo phản xạ có điều kiện sẽ chạy rồi!"

Nữ sinh trưng ra vẻ mặt bùng tình đại ngộ, "à" một tiếng: "Thì ra các người còn có sở thích này a! Ừm, rất có tiềm năng làm đạo tặc (trộm)! Bản lĩnh chạy trốn rất nhanh!"

Cả đám nam sinh nghe mà có cảm xúc muốn thổ huyết, giữa chạy nhanh và đạo tặc thì có quan hệ gì? À không đúng, bọn họ chẳng có liên can gì đến vấn đề này cả!

Không đợi bọn họ phản bác, cô gái liền nói: "Mau đem thứ kia ra đây!"

Vân Nhân gật gù tán thưởng, lựa chọn thời cơ rất đúng lúc. Khi con người ở trạng thái tức giận sẽ rất bình tĩnh nhất, rất dễ bị cảm xúc chi phối, cũng sẽ làm ra những hành động mà lí trí chưa kịp phân tích đúng sai.

Do đó mà một nam sinh khác trong nhóm có mái tóc nâu buột miệng tiết lộ: "Cái đó đã làm mất rồi còn đâu!" Bởi vậy bọn họ mới phải bỏ chạy chật vật như thế!

Bầu không khí lâm vào tình trạng tĩnh lặng quỷ dị.

Vân Nhân đột nhiên nhớ đến một câu nói vẫn thường gặp trên các bản tin dự báo thời tiết: Trước cơn bão sẽ là một khoảng sóng yên biển lặng, mọi người chú ý!

Tuy chẳng biết là ai đã nói câu này nhưng Vân Nhân phải công nhận là rất chuẩn.

Quả vậy, bên dưới chính là cảnh tượng núi lửa phun trào!

Nữ sinh chớp ngay nam sinh tóc nâu, vừa nắm áo cậu mà lắc vừa nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Cậu vừa mới nói gì? Cái gì hả? Mất rồi là sao? Con bà nó, đã vậy các người còn chạy làm quái gì? Có biết đã lãng phí mất bao nhiêu thời gian của ta không hả? Đầu óc các người bị nước vô hay phản ứng chậm vậy hả? Mẹ nó, sao không chịu nói sớm? Các người chạy không mệt nhưng ta rất mệt đó. @\$%&*!@#©®™..."

Từng chữ tuôn ra từ đôi môi nữ sinh tựa như pháo nổ liên tục. Vân Nhân nghe mà bội phục không thôi, nói nhiều như vậy mà không câu nào trùng với nhau, nhân tài a!

Đám nam sinh cũng choáng váng đầu óc, cảm thấy có một đàn quạ bay ngang không ngừng kêu "quác...quác". Thảm nhất chính là nam sinh bị cô gái túm áo mà lắc, cậu chỉ thấy đất trời đều đảo lộn, chẳng còn phân biệt được đông tây nam bắc hướng nào nữa.

Tiếp đó, Vân Nhân được tận mắt chứng kiến thế nào gọi là 'trấn lột', sau khi bị nữ sinh xoay vòng vòng, từng nam sinh đều hứa sẽ đi tìm lại thứ họ đã làm mất của cô gái, thậm chí còn để lại 'tín vật' chuộc tội nữa cơ, cuối cùng dưới nụ cười tươi rói của cô gái mở mồm đi ra khu viên cao cấp.

Vân Nhân cảm thán, quá trâu bò a! Ai nói làm cướp phải vai u thịt bắp, nhìn đi, người ta chỉ dùng lời nói thôi a, chẳng những cướp được mà còn có thêm chân sai vặt a!

Lúc Vân Nhân tưởng là hí kịch(kịch vui) đã xem xong, chuẩn bị quay vào ngủ trưa thì đột nhiên nghe nữ sinh nói: "Này, xem kịch cũng phải trả tiền đấy!"

Vân Nhân hơi ngạc nhiên, nhìn xuống, vừa vặn chống lại đôi mắt của cô gái. Vân Nhân thề, cô chưa bao giờ trông thấy cặp mắt nào sáng như thế. Cô cười nhẹ, nói: "Tiền không có, mời trà được chứ?"

Nữ sinh kia cũng cười: "Trà ở khu cao cấp chắc hẳn đặc biệt hơn ở những nơi khác!"

Vân Nhân lúc này mới rõ, thì ra nữ sinh ngay từ đầu đã biết nơi này là đâu!

Chương 5

Cô nữ sinh ấy chính là Thủy Thiên Phong, bắt đầu từ lần gặp nhau hết sức kịch tính đó, hai người nhanh chóng trở thành bạn thân, dường như họ đã biết nhau từ rất lâu rồi, hiện tại chỉ là gặp lại mà thôi.

Thủy Thiên Phong không phải thiên kim tiểu thư của phú gia nào cả, cô là người duy nhất còn lại của dòng chính Thủy gia đời này. Ngàn năm trước khi đế quốc N còn tồn tại, tổ tiên Thủy gia nấy đời giữ chức vụ Thái phó(thầy dạy vua), trong dòng họ có không ít người làm việc ở Hàn lâm viện. Thủy gia hoàn toàn có thể xưng là Nho gia danh môn, tuy là chỉ có danh chứ không có quyền. Cha mẹ của Thủy Thiên Phong đều là giáo sư của học viện Thiên Anh, nhưng họ đã mất năm cô 11 tuổi. Thủy Thiên Phong được Viện trưởng, bạn thân của cha cô nhận nuôi và được đặc cách sống ở học viện.

Các bạn có thắc mắc tại sao tên của Thủy Thiên Phong khá nam tính không? Nguyên nhân việc này phải nói là đỡ khóc đỡ cười. Nghe nói sắp tới ngày sinh nhưng mẹ Thủy Thiên Phong đòi ra đảo nghiên cứu một loài sinh vật đặc biệt chỉ xuất hiện theo chu kì, nếu bỏ qua lần này sẽ phải đợi 15 năm nữa. Thế là vị nữ giáo sư cống hiến hết mình vì sự nghiệp khoa học cùng với vị lão công cũng có tinh thần khoa học không kém dặt tay nhau ngồi du thuyền ra đảo. Chẳng biết do đi thuyền nên khó chịu hay Thủy Thiên Phong phản kháng cha mẹ vì mãi mê sự nghiệp mà bỏ quên con cái [tg: chỗ này giải thích một chút, phụ nữ có thai không nên đi thuyền), nửa đường từ đảo trở về mẹ Thủy Thiên Phong trở dạ làm cả du thuyền loạn thành một đoàn. Cũng không biết có phải ý trời hay không, vừa lúc đó có một cơn gió mạnh thổi qua đẩy chiếc thuyền vào bờ. Cuối cùng Thủy Thiên Phong cũng được bình an chào đời. Đến lúc đặt tên cho con gái mới sinh, vị giáo sư vừa mới lên chức phụ thân cau mày bóp trán nửa ngày trời, chợt vỗ bàn {tg: đừng hỏi ta trong phòng bệnh lấy đâu ra cái bàn!} vui vẻ khoe ra thành quả của mình: "Vợ yêu, anh nghĩ ra rồi. Con chúng ta vốn dĩ 14 ngày nữa mới sinh nhưng hôm nay đã xuất thế rồi, chắc là mừng chúng ta chuyển đi nghiên cứu lần này thành công mĩ mãn a! Tuy là con bé làm chúng ta trở tay không kịp nhưng may mắn giữa chừng có cơn gió trợ giúp. Anh thấy hãy lấy tên Thiên Phong đi, vừa hay vừa kỉ niệm!"

Tên của Thủy Thiên Phong đồng học cứ thế được quyết định.

Ở quá khứ còn rất nhiều chuyện thú vị tôi rất muốn kể, nhưng hãy để sau. Bây giờ chúng ta quay lại chuyện chính.

Vân Nhân thấy ánh mắt tán thưởng của ông ngoại đối với người bạn thân, nội tâm cô cũng vui vẻ. Năm trước, khi phát hiện cô có thai và có ý định sang Canada, Thủy Thiên Phong không chút nghĩ ngợi liền thu dọn quần áo đi cùng. Hai người đều mất mẹ từ nhỏ, lại thiếu thốn tình cảm gia đình cho nên đối xử với nhau như thân nhân. Đây chính là biểu hiện cao nhất của lòng tin tưởng!

.....

Vân Thiên và Vân Thần về nhà, sau khi trải qua tiết mục chào hỏi liền trở về phòng. Hai bé ở cùng một phòng trên lầu hai, vì còn nhỏ nên Vân Nhân không để hai anh em mỗi người ở phòng riêng.

Lần đầu tiên bước vào phòng các bé, nhất định bạn sẽ rất ngạc nhiên. Thông thường phòng của những đứa trẻ dưới bảy tuổi đa số đều có đồ chơi đủ loại, đủ kiểu, đủ màu; thế nhưng phòng của Vân Thiên và Vân Thần rất ngăn nắp sạch sẽ, trên kệ có khá nhiều quyển sách dày mỏng khác nhau khiến người ta không khỏi kì quái, tại sao trong phòng trẻ con lại có nhiều sách dành cho người trưởng thành thế này?

Sự thật, hai bé đều không phải đứa trẻ bình thường, cho nên không thể lấy tiêu chuẩn bình thường so sánh.

Vân Thần thay xong quần áo đi ra phòng tắm. Vân Thiên đang ngồi trên giường, trước mặt là một chiếc laptop siêu mỏng. Ánh mắt bé chăm chú vào màn hình, bàn tay trắng trẻo mím mím lướt qua bàn phím như gió, vẻ mặt nghiêm túc không nên có ở đứa trẻ 6 tuổi. Từng tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu rọi lên Vân Thiên thành một quang sáng, trông bé tựa như bức tượng điêu khắc đẹp nhất thế gian, cũng tăng thêm cho bé phần thành thực ổn trọng, hoàn toàn là bộ dáng của tiểu đại nhân.

À, tất nhiên là bỏ qua bàn tay khác của Vân Thiên đang cầm kẹo ngọt mút ngon lành.

Trán Vân Thần rớt xuống vài hắc tuyến, nhìn xem Vân Thiên với hình ảnh người lớn và trẻ nhỏ đan xen cùng tồn tại, bé nghĩ thế nào cũng thấy không hợp lý.

Đúng lúc Vân Thiên quay sang bắt gặp biểu tình rồi rấm trên mặt em trai mình, bé nghiêng đầu hỏi: "Thần Thần à, dù sao chúng ta cũng là anh em sinh đôi, gương mặt của người cũng không kém ta quá nhiều đâu! Người đừng dùng ánh mắt si mê ấy nhìn ta, sẽ ngại ngùng à!"

Miệng nói ngượng ngùng nhưng vẻ mặt chẳng có chút gì ăn khớp với lời nói cả.

Vân Thần hình như đã sớm quen với tình huống này, rất tự nhiên giơ ngón tay cái với anh trai sinh sớm hơn bé 1,5 phút, phảng phất như người bị gán cái danh "si mê" không phải là bé, cất giọng đều đều: "Chúc mừng! Trình độ tự luyện của người lại tăng lên! Khoảng cách vô địch rút ngắn một chút à!"

Vân Thiên cũng chẳng phản bác, cười đáp: "Quá khen!"

Đúng là đôi anh em cực phẩm!

Vân Thiên và Vân Thần khi nói chuyện với nhau cũng không có gọi anh xưng em mà sử dụng lối xưng hô ngang hàng ta-ngươi. Về chuyện này, ba vị 'phụ huynh' trong nhà rất là khó hiểu. Hai tiểu bảo bối rõ ràng là anh em ruột, vì sao cứ cảm thấy chúng giống bạn bè hơn? Còn Vân Nhân và Thủy Thiên Phong chẳng có chút liên quan gì đến huyết thống lại giống như chị em?

Lão nhân thân là người chứng kiến mối quan hệ nhân sinh đảo lộn, ông chỉ có thể cảm thán. Cũng may tâm lý của ông đã xây dựng như tường thành mới miễn cưỡng chấp nhận thực tế ngược ngạo ấy. Quả nhiên, người một nhà thần kinh đều viễn siêu thường nhân!

Lúc này, Vân Thần đã đi tới bên giường nhìn vào màn hình máy vi tính. Đập vào mắt là một dãy các kí tự phức tạp. Nếu có lập trình viên cao cấp nào đó nhìn thấy cái này, tin tưởng sẽ bị hù dọa rớt cằm, bởi vì...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Cô nữ sinh ấy chính là Thủy Thiên Phong, bắt đầu từ lần gặp nhau hết sức kịch tính đó, hai người nhanh chóng trở thành bạn thân, dường như họ đã biết nhau từ rất lâu rồi, hiện tại chỉ là gặp lại mà thôi.

Thủy Thiên Phong không phải thiên kim tiểu thư của phú gia nào cả, cô là người duy nhất còn lại của dòng chính Thủy gia đời này. Ngàn năm trước khi đế quốc N còn tồn tại, tổ tiên Thủy gia mấy đời giữ chức vụ Thái phó (thầy dạy vua), trong dòng họ có không ít người làm việc ở Hàn lâm viện. Thủy gia hoàn toàn có thể xưng là Nho gia danh môn, tuy là chỉ có danh chứ không có quyền. Cha mẹ của Thủy Thiên Phong đều là giáo sư của học viện Thiên Anh, nhưng họ đã mất năm cô 11 tuổi. Thủy Thiên Phong được Viện trưởng, bạn thân của cha cô nhận nuôi và được đặc cách sống ở học viện.

Các bạn có thắc mắc tại sao tên của Thủy Thiên Phong khá nam tính không? Nguyên nhân việc này phải nói là dở khóc dở cười. Nghe nói sắp tới ngày sinh nhưng mẹ Thủy Thiên Phong đòi ra đảo nghiên cứu một loài sinh vật đặc biệt chỉ xuất hiện theo chu kì, nếu bỏ qua lần này sẽ phải đợi 15 năm nữa. Thế là vị nữ giáo sư cống hiến hết mình vì sự nghiệp khoa học cùng với vị lão công cũng có tinh thần khoa học không kém dặt tay nhau ngồi du thuyền ra đảo. Chẳng biết do đi thuyền nên khó chịu hay Thủy Thiên Phong phản kháng cha mẹ vì mãi mê sự nghiệp mà bỏ quên con cái [tg: chỗ này giải thích một chút, phụ nữ có thai không nên đi thuyền], nửa đường từ đảo trở về mẹ Thủy Thiên Phong trở dạ làm cả du thuyền loạn thành một đoàn. Cũng không biết có phải ý trời hay không, vừa lúc đó có một cơn gió mạnh thổi qua đẩy chiếc thuyền vào bờ. Cuối cùng Thủy Thiên Phong cũng được bình an chào đời. Đến lúc đặt tên cho con gái mới sinh, vị giáo sư vừa mới lên chức phụ thân cau mày bóp trán nửa ngày trời, chợt vỗ bàn {tg: đừng hỏi ta trong phòng bệnh lấy đầu ra cái bàn!} vui vẻ khoe ra thành quả của mình: "Vợ yêu, anh nghĩ ra rồi. Con chúng ta vốn dĩ 14 ngày nữa mới sinh nhưng hôm nay đã xuất

thế rồi, chắc là mừng chúng ta chuyển đi nghiên cứu lần này thành công mãi mãi a! Tuy là con bé làm chúng ta trở tay không kịp nhưng may mắn giữa chừng có con gió trợ giúp. Anh thấy hãy lấy tên Thiên Phong đi, vừa hay vừa kỉ niệm!"

Tên của Thủy Thiên Phong đồng học cứ thế được quyết định.

Ồ quá khứ còn rất nhiều chuyện thú vị tôi rất muốn kể, nhưng hãy để sau. Bây giờ chúng ta quay lại chuyện chính.

Vân Nhân thấy ánh mắt tán thưởng của ông ngoại đối với người bạn thân, nội tâm cô cũng vui vẻ. Bảy năm trước, khi phát hiện cô có thai và có ý định sang Canada, Thủy Thiên Phong không chút nghĩ ngợi liền thu dọn quần áo đi cùng. Hai người đều mất mẹ từ nhỏ, lại thiếu thốn tình cảm gia đình cho nên đối xử với nhau như thân nhân. Đây chính là biểu hiện cao nhất của lòng tin tưởng!

.....

Vân Thiên và Vân Thần về nhà, sau khi trải qua tiết mục chào hỏi liền trở về phòng. Hai bé ở cùng một phòng trên lầu hai, vì còn nhỏ nên Vân Nhân không để hai anh em mỗi người ở phòng riêng.

Lần đầu tiên bước vào phòng các bé, nhất định bạn sẽ rất ngạc nhiên. Thông thường phòng của những đứa trẻ dưới bảy tuổi đa số đều có đồ chơi đủ loại, đủ kiểu, đủ màu; thế nhưng phòng của Vân Thiên và Vân Thần rất ngăn nắp sạch sẽ, trên kệ có khá nhiều quyển sách dày mỏng khác nhau khiến người ta không khỏi kì quái, tại sao trong phòng trẻ con lại có nhiều sách dành cho người trưởng thành thế này?

Sự thật, hai bé đều không phải đứa trẻ bình thường, cho nên không thể lấy tiêu chuẩn bình thường so sánh.

Vân Thần thay xong quần áo đi ra phòng tắm. Vân Thiên đang ngồi trên giường, trước mặt là một chiếc laptop siêu mỏng. Ánh mắt bé chăm chú vào màn hình, bàn tay trắng trẻo mềm mại lướt qua bàn phím như gió, vẻ mặt nghiêm túc không nên có ở đứa trẻ 6 tuổi. Từng tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu rọi lên Vân Thiên thành một quang sáng, trông bé tựa như bức tượng điêu khắc đẹp nhất thế gian, cũng tăng thêm cho bé phần thành thực ổn trọng, hoàn toàn là bộ dáng của tiểu đại nhân.

À, tất nhiên là bỏ qua bàn tay khác của Vân Thiên đang cầm kẹo ngọt mút ngon lành.

Trán Vân Thần rớt xuống vài hắc tuyến, nhìn xem Vân Thiên với hình ảnh người lớn và trẻ nhỏ đan xen cùng tồn tại, bé nghĩ thế nào cũng thấy không hợp lý.

Đúng lúc Vân Thiên quay sang bắt gặp biểu tình rồi rấm trên mặt em trai mình, bé nghiêng đầu hỏi: "Thần Thần a, dù sao chúng ta cũng là anh em sinh đôi, gương mặt của người cũng không kém ta quá nhiều đâu! Người đừng dùng ánh mắt si mê ấy nhìn ta, sẽ ngại ngùng a!"

Miệng nói ngượng ngùng nhưng vẻ mặt chẳng có chút gì ăn khớp với lời nói cả.

Vân Thần hình như đã sớm quen với tình huống này, rất tự nhiên giơ ngón tay cái với anh trai sinh sớm hơn bé 1,5 phút, phảng phất như người bị gán cái danh "si mê" không phải là bé, cất giọng đều đều: "Chúc mừng! Trình độ tự luyện của người lại tăng lên! Khoảng cách vô địch rút ngắn một chút a!"

Vân Thiên cũng chẳng phản bác, cười đáp: "Quá khen!"

Đúng là đôi anh em cực phẩm!

Vân Thiên và Vân Thần khi nói chuyện với nhau cũng không có gọi anh xưng em mà sử dụng lối xưng hô ngang hàng ta-ngươi. Về chuyện này, ba vị 'phụ huynh' trong nhà rất là khó hiểu. Hai tiểu bảo bối rõ ràng là anh em ruột, vì sao cứ cảm thấy chúng giống bạn bè hơn? Còn Vân Nhân và Thủy Thiên Phong chẳng có chút liên quan gì đến huyết thống lại giống như chị em?

Lão nhân thân là người chứng kiến mối quan hệ nhân sinh đảo lộn, ông chỉ có thể cảm thán. Cũng may tâm lý của ông đã xây dày như tường thành mới miễn cưỡng chấp nhận thực tế ngược ngạo ấy. Quả nhiên, người một nhà thần kinh đều viễn siêu thường nhân!

Lúc này, Vân Thần đã đi tới bên giường nhìn vào màn hình máy vi tính. Đập vào mắt là một dãy các kí tự phức tạp. Nếu có lập trình viên cao cấp nào đó nhìn thấy cái này, tin tưởng sẽ bị hù dọa rớt cầm, bởi vì...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Để giúp các bạn hiểu rõ công việc của Vân Nhân, chúng ta tìm hiểu thoáng qua về lập trình nhé!

Lập trình viên là người thiết kế, xây dựng và bảo trì các chương trình máy tính (phần mềm). Bằng cách thao tác các đoạn mã (các ngôn ngữ) trên các công cụ lập trình, họ có thể tạo ra các chương trình mới, sửa lỗi hay nâng cấp chương trình đó để tăng tính hiệu quả của việc sử dụng máy tính.

Công việc của người lập trình được gọi là software engineering. Để làm ra một phần mềm, trước hết người ta phải tạo ra một “bản thiết kế” (framework), mỗi lập trình viên đảm nhiệm một phần việc, sau đó các phần được kết nối lại tạo thành một sản phẩm hoàn chỉnh. Lập trình viên được ví là những thợ “coding” (người ngồi gõ những dòng lệnh (code) trên máy tính), làm ra các phần mềm hoặc chỉnh sửa, phát triển nó dựa trên các công cụ lập trình.

Mà những kí tự hiện lên trên màn hình laptop của Vân Thiên chính là bản thiết kế của của một phần mềm lập trình. Cái đáng nói ở đây là framework ấy vô cùng, cực kì phức tạp, cho dù lập trình viên xuất sắc với kinh nghiệm lâu năm cũng chưa chắc thiết kế ra được!

Muốn trở thành một thợ ‘coding’ yêu cầu rất cao. Đầu tiên bạn phải thật sự yêu thích công việc này, thứ hai là có lòng kiên nhẫn bền bỉ. Hai điều trên là yêu cầu đệ nhất, tiếp theo mới kể đến các kĩ năng khác như sự sáng tạo, linh hoạt,... Một chương trình cao cấp hoàn chỉnh nhiều khi cần thời gian vài năm mới ra đời.

Framework trên máy vi tính trước mặt Vân Thiên đã cao cấp thì thôi, cái khiến những lập trình viên phải khiếp sợ chính là chương trình này đã vô hạn tiếp cận trình độ hoàn mỹ, nghĩa là khả năng xảy ra sai sót đã gần như đạt đến 0%. Đặc biệt, chương trình này có liên hệ trực tiếp với hệ thống vệ tinh tối tân nhất, không hề kém hơn thiết bị của cơ quan vũ trụ NASA chút nào!

Đây rõ ràng là một tổ hợp siêu khủng bố a!

Thậm chí nếu muốn tê liệt mạng thông tin toàn cầu cũng chỉ cần nhấc một ngón tay, gõ vài kí tự hoàn tất bản thiết kế là xong.

Một vũ khí công nghệ kinh người như thế tại sao lại xuất hiện trước mắt đứa trẻ 6 tuổi?!

Còn có, bàn tay nhỏ bé kia dường như đang nhập dữ liệu cho máy tính đi à nha!?!?

Những cái này đại biểu cho điều gì?

Lời giải đáp sẽ được tiết lộ ngay đây! [tự yên tâm, lần này sẽ không bị ngắt truyện đâu ^•^]

.....

Vân Thần hơi nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Cái gì thế?"

Thật ra bé đã đoán được một hai nhưng vẫn theo thói quen mở miệng hỏi.

Nói sao chứ hai bé vẫn là anh em sinh đôi, hiện tại ngoài ông cô, mẹ, Phong đi chăm sóc từ nhỏ thì chỉ có Vân Thiên là người Vân Thần tin nhiệm nhất. Mà Vân Thiên cũng đồng dạng như vậy, đối với người thân bé luôn muốn làm những điều tốt nhất cho họ.

Bất kể mối quan hệ tích cực nào đều cần dựa trên sự tin tưởng lẫn nhau! Bất kể là tình thân, tình bạn hay tình yêu nếu không có trụ cột lòng tin sẽ không bao giờ vững chắc, gặp mưa to gió lớn sẽ sụp đổ ngay!

Tựa như một hạt giống muốn nảy mầm cần điều kiện thích hợp, muốn phát triển thành đại thụ cần trải qua các giai đoạn mà lớn lên. Trong quá trình đó không thể thiếu một bàn đạp nâng đỡ nó; ví dụ như cây cối sinh trưởng trên mặt đất đem rễ sinh sôi nảy nở không ngừng hút lấy chất dinh dưỡng trong lòng đất, nếu không có thổ nhưỡng thì đừng mơ tưởng sống sót. Sự tin tưởng có vai trò như đất giữ cây đứng thẳng!

Với chỉ số thông minh tuyệt đỉnh của Vân Thiên đương nhiên hiểu Vân Thần thắc mắc chẳng phải vì “mấy” kí tự kia, cái em trai muốn biết lại là nguyên nhân vì sao có sự hiện diện của những kí tự này.

Vân Thiên cười ngọt ngào, kết hợp với khuôn mặt tròn trịa của bé là cỡ nào đáng yêu, khiến bất kì ai nhìn thấy đều muốn cắn một ngum. Tuy nhiên nếu nhìn kỹ sẽ thấy khóe miệng của bé giương lên thành một độ cong mười phần tà khí.

Người bình thường sẽ rất khó nhận ra điểm này, thế nhưng thân là anh em với Vân Thiên-Vân Thần sao lại không nhìn thấy?——Xem ra sắp có người gặp xui xẻo rồi!

"Không có việc gì lớn, chỉ là có kẻ muốn ném boom vào hệ thống thôi! Ta mất 10 phút hoàn thành, đã đến lúc tặng lại cho hần món quà siêu cấp ý nghĩa rồi! Có lẽ hần phải dùng cả năm để thưởng thức a!"

Vừa nói xong thì kí tự cuối cùng đã vào đúng vị trí. Bàn tay Vân Thiên lướt qua hàng phím, sau đó...toàn bộ kí tự đều biến mất như chưa từng tồn tại, trên màn hình chỉ còn hình ảnh của một hộp quà to màu tím rực rỡ.

Vân Thiên hí hửng cười lộ ra bản tính tiểu hồ ly, có vẻ khá hài lòng với tác phẩm của mình!

.....

Ở một nơi nào đó, chuông báo động vang lên liên hoàn.

Trong phòng, một nhóm 20 người ai nấy đầu đầy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mười ngón tay liên tục gõ bàn phím như mưa, chỉ hận đôi chân sao không biến thành một đôi tay nữa!

Chưa đến một phút sau tất cả thiết bị điện tử đồng loạt ngưng hoạt động.

Cả phòng chết lặng!

Một người đàn ông trung niên sắc mặt âm trầm, nặng nề nói: "Dữ liệu trong bộ nhớ đều bị phá hủy không còn khả năng phục hồi, là triệt để mất đi! Ước tính thiệt hại 100 tỷ USD! "

Lập tức, không khí đông cứng đến nghẹt thở! Không ai lên tiếng!

Mất một lúc, người đàn ông kia nói tiếp: "Hệ thống vệ tinh chắc hẳn hư hỏng luôn rồi, muốn phục hồi nguyên vẹn chỉ ít cần một năm!"

Nở nụ cười chứa đầy mỉa mai và đáng chất, hần tự giễu: "Không hổ danh là Tử Thiên Hồ, ra tay thật nhanh! Lần này chúng ta phạm phải sai lầm quá lớn!"

Đáp lại người đàn ông vẫn là một mảnh im lặng!

Bọn họ còn có thể nói cái gì?

Dám kiêu ngạo hướng WIND WORLD khiêu chiến, nhất định phải có giác ngộ hi sinh! Chỉ là, cái giá phải trả thực quá mức khổng lồ. Sau hôm nay Cas đã định phải 'biến mất' trên thế giới ít nhất một năm cho tới khi xây dựng lại cơ sở.

Tài năng không bằng người chỉ có thể chấp nhận thất bại.

Trong nội tâm họ tràn ngập hăm mộ và ghen tị tài năng đối thủ!

Nhưng nếu để cho những người ở đây biết 'đầu sỏ' khiến họ tổn thất nghiêm trọng như vậy không phải là 'một nhóm lập trình viên hắc đạo' như họ suy đoán mà là một đứa trẻ chưa đến 7 tuổi, phỏng chừng ngay cả từ tâm cũng có!

Hai mươi đỉnh cấp lập trình viên thế giới lại thất bại dưới tay trẻ con!?

Quá mất mặt rồi!

Rất may chuyện này rất lâu về sau họ mới được biết. Khi đó lòng hiếu thắng tranh phong đã nguội lạnh nhưng để tiếp nhận sự thật này cũng phải kinh ngạc trợn mắt một phen....

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Vân Thần sắc mặt không chút thay đổi, hình như đối với tác phong làm việc của Vân Thiên đã sớm quen, vẫn là ngắn gọn hỏi: "Ai?"

Vân Thiên đã mút xong cây kẹo, từ trên giường bò xuống, cầm lấy khăn giấy lau tay sạch sẽ rồi bưng một cốc nước uống hết. Cái này là bài học Thủy Thiên Phong dạy bé: trước hoặc sau khi ăn bánh kẹo đều phải làm sạch bàn tay; uống nước để chất ngọt không bám vào kẽ gây sâu răng.

"Là 'Cas' "

Quyền sử dụng laptop được chuyển sang cho Vân Thần. Nghe anh trai trả lời, bé "À" một tiếng rồi mới nói tiếp.

"Là một trong những bang phái hắc đạo ở Bắc Mỹ?"

Giọng điệu kia hết như đang nhắc đến một nhân vật vô danh nào đấy trên đường. Trong khi đó 'Cas' ở giới hắc đạo Bắc Mỹ cũng thuộc top 20, thực lực thì mạnh mẽ khỏi chê. Vì thế 'Cas' mới có gan đi khiêu khích WIND WORLD, tuy nhiên hậu quả của việc đó là bang nhóm suýt 'biến mất' trên thế giới.

Bây giờ đến phiên Vân Thiên làm khán giả, nhường laptop cho em trai.

Đừng hiểu lầm gia đình các bé thiếu tiền nên chỉ mua một máy vi tính cho hai anh em, thực tế ngược lại cơ.

Ông cố nhìn già cả không còn sức lao động, chỉ chờ người ta bưng com đến rồi ăn ấy thực ra là ông chủ của năm khu khách sạn trên đảo Vancouver. Lợi nhuận thu được hằng năm dùng triệu USD để tính. Mẹ bé hiện có bằng tiến sĩ lập trình, tùy tiện viết vài cái chương trình dư sức nuôi dưỡng cả nhà. Huống chi hai bé trong tài khoản bí mật cũng có không ít tiền. Còn lại Phong di...hình như là thu nhập thấp nhất a!

Mà người không đồng ý để anh em Vân Thiên dùng riêng máy vi tính cũng chính là Thủy Thiên Phong. Cô nói: "Cái gì có thể thì cứ tiết kiệm, đừng lãng phí! Các con dùng chung laptop sẽ tạo thói quen biết chia sẻ với nhau, tình cảm giữa các con sẽ thân thiết hơn!"

Bản về năng lực thuyết phục đôi phương, trong nhà này không ai vượt qua Thủy Thiên Phong. Cho nên Vân Nhân có đôi khi nói đùa rằng Thủy Thiên Phong không làm luật sư quả là một tổn thất lớn cho ngành!

Vân Thần tiếp nhận máy tính nhưng không có tiếp tục 'công việc' của Vân Thiên, về lĩnh vực này bé không am hiểu bằng anh trai. Bé mở một trang web rồi chăm chú nhìn vào đó.

Vân Thiên đang đưa đôi chân nhỏ, nói ra chuyện bé đang nghĩ: "Có về chúng ta sắp được gặp ông ngoại!"

Vân Thần gật gật xem như đồng ý. Thông minh như hai bé đương nhiên đoán ra việc này dù chưa ai thông báo.

Vân Thiên nhìn Vân Thần, ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Thần Thần a, ngoại đừng duy trì về mặt cứng nhắc đó, sẽ mau già! Nên cười nhiều hơn!"

Câu này nghe quen tai a!

Trán Vân tiểu thiếu gia rơi xuống vài đường hắc tuyến, nhắc nhở: "Phong di nói rồi! Ngoại đừng copy!"

Vân Thiên nhún vai tỏ vẻ chẳng sao!

"Ta sẽ gặp Phong di mua bản quyền!"

"Có chuyến hàng sang châu Á vào ngày 9h sáng mai!"

Vân Thần sáng suốt chuyển sang đề tài khác, bé rất lười tranh cãi những chuyện vô vị như thế này. Và lại, đấu võ mồm với đệ tử chân truyền của đệ nhất võ mồm tông sư là cỡ nào đại đột a!

"Cũng tốt, có lẽ ngày mai chúng ta sẽ về thành phố K, bảo họ mang một ít đồ chơi sang đó luôn!" Nói đến đây, ánh mắt Vân Thiên sắc bén hẳn lên. "Ta có dự cảm những ngày sắp tới sẽ rất gay cấn a!"

Vân Thần hai mắt tỏa sáng chứng tỏ sự hưng phấn. Bé và anh trai đều là những người chỉ e thiên hạ không loạn, tốt nhất là có náo nhiệt để xem! Chẳng biết tính cách 'phúc hậu' này là di truyền từ ai nữa!

Ngắn ngủi vài giây, hai bé bỗng nhiên nói cùng lúc: "Còn ba...!"

Đây mới là vấn đề hai tiểu thiên thần quan tâm nhất.

Mặc cho trẻ con dù thông minh đến đâu cũng luôn khao khát tình yêu thương từ cha mẹ. Bảy năm nay, Vân Nhân đã cố gắng thương yêu hai bé gấp đôi nhưng vẫn không thể thay thế vị trí của một người cha.

Nói thật, đối với người cha chưa gặp mặt, Vân Thiên và Vân Thần hết sức chờ mong. Chỉ là ngay bản thân mẹ các bé cũng không biết người đó là ai khiến hai tiểu bảo bảo cảm thấy hết sức tò mò. Rốt cuộc là người nào có thể 'vô thanh vô thức' đem mẹ bé ăn sạch, còn tạo ra đôi thiên tài người gặp người thích, đáng yêu vô địch, trí tuệ vô song như hai bé?

Được rồi, thêm một nhận định nữa. Cái nhà này khẳng định đều là siêu cấp tự luyện!

Trò hay sắp mở màn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

K là thành phố phồn hoa nhất của nước N, tứ đại thế gia phân biệt chiếm cứ mỗi khu vực Đông-Tây-Nam-Bắc của thành. Các thế gia đều có điểm mạnh riêng nên không hề xảy ra tình trạng cạnh tranh cùng một lĩnh vực trên thương trường. Đó cũng là lí do tại sao địa vị của tứ đại phú gia được giữ vững đến tận hôm nay.

Tuy nhiên, trên đây chỉ là mặt ngoài của sự việc. Các thế gia nhìn như hòa hảo nhưng thực tế lại sóng ngầm mãnh liệt. Từ ngàn năm trước, sự tranh đấu trong bóng tối này đã diễn ra dưới triều đại N và kéo dài đến tận hôm nay. Giữa bốn hào gia này luôn tồn tại quan hệ hỗ trợ và cạnh tranh. Đây mới chính là lí do tại sao qua thời gian lâu như vậy mà tứ đại thế gia vẫn sừng sững đứng vững, trở thành ngọn núi trấn giữ thành phố K. Và, không gia tộc nào có thể chiếm giữ vị trí độc tôn hay áp đảo ba gia tộc kia, cùng lắm mạnh hơn một chút mà thôi. Bởi vì, không thể gia nào đồng ý trên đầu mình có kẻ khác cười lên, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Trên đời này không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn!

Nếu muốn trở thành doanh nhân, hãy nhớ kĩ điều này.

....

Tổ tiên Vân gia từ ngày khai thương lập nghiệp đã chọn phía bắc thành phố K làm nơi khởi đầu. Trải qua nhiều thế kỉ, hôm nay Vân gia đã đứng vững ở thị trường kinh tế trong nước. Vốn dĩ nghề truyền thống của Vân gia là buôn bán tơ lụa, nhưng theo sự phát triển của xã hội đã lui tàn dần và chuyển sang ngành giải trí. Sự thật chứng minh quyết định chuyển ngành này hết sức sáng suốt, đến hiện tại Thiên Mạn của Vân gia chính là công ty giải trí lớn nhất, chuyên nghiệp nhất. Gần 80% minh tinh thành phố K và 40% minh tinh nước N đều được đào tạo ở Thiên Mạn. Có thể nói, Thiên Mạn chính là thiên đường của những ai mơ ước trở thành ngôi sao nổi tiếng.

Cũng vì là Tổng giám đốc Thiên Mạn nên Vân Trường có nhiều cơ hội tiếp xúc với Diệp Ngọc Ly hơn khi cô kí hợp đồng làm người đại diện cho công ty. Nhờ vậy mà cha Vân Nhân mới có thể đánh bại những đối thủ nặng kí khác, chinh phục được trái tim mỹ nhân!

Ngược lại với phía bắc, tại nam thành là 'địa phận' của một trong tứ đại thế gia - Cung gia! Nếu bạn ưa thích khoa học kĩ thuật hãy tới đây. Phía nam thành phố K là nơi tập trung hầu hết các công ty máy tính, phần mềm, dẫn đầu là tập đoàn N.W với 90% cổ phần Cung gia, phần còn lại thuộc sở hữu của 9 công đồng khác. Đừng nghĩ 1% cổ phần là ít, dù chỉ có 0,01% cũng đủ để bạn có một cuộc sống với mức thu nhập bình thường cả đời.

N.W cũng là địa chỉ mà Vân Nhân sẽ vào làm việc.

....

"Thiên Thần, các con có mệt không?"

Nhìn hai tiểu bảo bối chân tay nhanh nhẹn

sắp xếp đồ đạc trong nhà, Vân Nhân cảm thấy rất tự hào, đồng thời lo lắng các bé sẽ mệt mỏi a!

"Mẹ, chúng con không mệt!" Vân Thiên vừa cất quần áo vào tủ vừa nói.

"Có cần mẹ giúp không?"

Từ khi đáp máy bay về đây, hai tiểu thiên thần không để cho Vân Nhân làm gì, đều rất thành thực hoàn thành tất cả mọi chuyện. Tuy chỉ là công việc vặt vãnh trong nhà, nhưng làm mẹ, cô vẫn lo cho các con.

"Mẹ cứ ngồi đó, chúng con sắp xong rồi!" Lần này là Vân Thần đáp lời.

Nghe giọng điệu đứa con trai thứ hai hết như tiểu đại gia, Vân Nhân bắt đắc dĩ nhún vai, cầm lấy remote ngồi sofa ung dung xem tivi.

Này, trên đời còn có chuyện gì nghịch lý hơn không?! Mẹ ngồi không, con làm việc!? Mà dường như còn rất thuận tay a!?

10 phút sau, Vân Thiên và Vân Thần quần áo chỉnh tề xuất hiện trước mặt Vân Nhân, thật chẳng có chút gì giống với người mới dọn dẹp nhà cửa.

Vân Nhân nhìn thoáng qua toàn căn nhà, tất cả đều sạch sẽ như mới. Cô hài lòng gật đầu, nhéo đôi má mềm mại của hai con, cười nói: "Không uống công mẹ mang thai và nuôi nấng mấy năm qua! Làm rất chuyên nghiệp! Có tương lai!"

Dù là anh em sinh đôi nhưng phản ứng của Vân Thiên và Vân Thần khác nhau một trời một vực.

Vân Thiên cười ngọt ngào, bày ra tư thế thân sĩ: "Có thể phục vụ mẹ là vinh hạnh của con!"

Còn Vân Thần cổ gờ bàn tay đang sờ loạn mặt bé, đánh gãy ý tưởng 'đen tối' của Vân Nhân: "Mẹ đừng đánh chủ ý lên con, con tuyệt đối sẽ không làm 'quản gia' đâu!"

Vân Nhân không chút ngượng ngùng vì bị bóc trần âm mưu, tỉnh táo như thường nói tiếp: "Thần Thần, con nghĩ tầm nhìn của mẹ hạn hẹp vậy sao!? Bảo bối của mẹ chỉ ít phải là quản lý cơ!"

Thế thì có khác gì sao!?

Thấy vẻ mặt Vân Thần co rút, Vân Nhân 'khuyên bảo': "Con còn nhỏ, đừng nhăn nhó như vậy, sẽ già trước tuổi đấy! Con là em nhưng nhìn bề ngoài lại giống anh hơn, nên học anh con cười nhiều một chút sẽ đáng yêu hơn đó!"

Khỏe miệng Vân Thần méo xẹo, bé nghi ngờ có phải sinh nhầm chỗ rồi hay không! Vì cái gì tất cả mọi người trong nhà đều 'nhắm' đến bé vậy!? Thật không công bằng a, chẳng lẽ phải cười nhiều mới là trẻ con!?

Vân Thiên quả không bỏ phí cái danh 'trẻ nhỏ bát quái', bé chen vào góp vui: "Mẹ, câu này con mua bản quyền của Phong di rồi, mẹ đang vi phạm quyền sở hữu của con a!"

Vân Nhân làm ra vẻ ngạc nhiên : "Vậy sao? Bảo bối bán lại cho mẹ đi!?"

Vân Thiên tỏ vẻ khó xử: "Cái này... bán cho mẹ cũng được, nhưng giá cả con không biết được đâu, đây là 'hàng' độc nhất vô nhị a!"

"Chúng ta có thể thương lượng mà!?"

Vân Thần không nhịn được liếc mắt xem thường hai mẹ con kẻ xướng người họa. Bé không hề có ý định cuốn vào vấn đề vô vị này, liền chuyển đề tài: "Hai người không thấy đói sao?"

Ở gia đình này, mỗi người đều có một tài năng. Và khả năng chuyển đề tài của Vân Thần được xưng là 'trăm lần hữu dụng cả trăm'. Vì thế, bé vừa nói ra, hai vị đang hào hứng bùng bùng về chuyện bán quyền lập tức ngưng lại, đồng thanh nói : "Đói a!"

Vân Nhân đang định nói gì đó thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Vừa nhìn thấy số người gọi, mắt cô xẹt qua ánh sáng kì lạ rồi vụt tắt nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Vân Nhân ngắt cuộc gọi, nhìn hai tiểu bảo bối tròn mắt hóng chuyện, cô bật cười, búng nhẹ lên trán các con.

"Hai tiểu quý các người bớt bát quái đi! Được rồi, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn, cho các con thưởng thức hương vị quê hương!"

Vân Thiên và Vân Thần mặc dù tâm tư trầm ổn hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng lứa tuổi nhưng vẫn là trẻ con. Hơn nữa lần đầu tiên được trở lại nơi mẹ sinh ra và lớn lên, các bé làm sao không hưng phấn cho được?

Chỉ là, bữa cơm này e rằng còn phải chờ đợi thêm.

Bởi vì ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại của Vân Nhân lại vang lên.

Vân Nhân như có mây, cảm thấy thực phiền. Cô chỉ muốn đi ăn bữa trưa thôi mà, làm sao ba lần bảy lượt đều bị ngăn cản vậy!?

Vân Thiên và Vân Thần cũng cau mày, trên khuôn mặt non nớt thể hiện rõ sự khó chịu!

Có người đã nói, một trong mười cực hình trên thế gian chính là 'bị tước đoạt quyền được ăn', này tương tự như ba cái gấp của con người, như thế nào có thể nhịn a?

Ba luồng oán khí gắt gao bao lấy điện thoại của Vân Nhân, hệt như nó là hung khí gây án cực kỳ làm người chán ghét.

Người nào đó đang chờ nghe trả lời đột nhiên lạnh lẽo, có chút nghi ngờ trông ra ngoài cửa sổ——Hôm nay nắng tốt mà!

Vân Nhân vốn định tắt điện thoại nhưng vừa lướt thấy chữ trên màn hình liền khựng lại, đáy mắt cô nổi lên từng tia sóng gợn, có hoài niệm, có phấn khởi, có chờ mong...

Dưới cái nhìn bất khả tư nghị của hai anh em Vân Thiên, Vân Nhân cầm điện thoại lên, dằn dò các bé.

"Các con đợi một chút, là ông ngoại gọi cho mẹ!"

Vừa nghe, ánh mắt của hai tiểu thiếu gia họ Vân đối với cái điện thoại lập tức biến đổi, từ thù địch chuyển sang lấp lánh, y như đang nhìn một khối bánh ngon nhất thế giới vậy!

Ông ngoại nhanh như thế đã gọi cho mẹ chứng tỏ ông rất quan tâm mẹ! Hào cảm dành cho người ông chưa gặp tăng lên vù vù.

Người nào đó vẫn đang chờ điện thoại bỗng rùng mình, lại trông ra ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào mây đen đã bay đến bao phủ bầu trời Bắc thành. Trong lòng âm thầm lấy làm kì lạ——Đạo này thời tiết thay đổi thất thường a!

Vân Nhân nhấn nút nghe nhưng chưa nói gì. Qua một khoảng thời gian im lặng đến độ anh em Vân Thiên đều cảm thấy khó hiểu, Vân Nhân mới gọi một tiếng : "Ba...."

Đầu dây bên kia rõ ràng cũng hơi khựng lại một chút một chút mới truyền đến âm thanh.

"Nhàn Nhàn, con đã về?!"

Câu hỏi, đồng thời là câu khẳng định.

"Dạ!" Vân Nhàn nhẹ giọng đáp.

Bảy năm trước, Vân Nhàn vốn muốn 'đi mà không lời từ biệt' nhưng đến phi trường gặp ngay Vân Trường đi công tác đột ngột trở về. Phải chăng đây là 'phụ tử liên tâm' trong truyền thuyết? Nếu không, vì cái gì sớm không gặp, muộn không gặp lại gặp ngay lúc Vân Nhàn chuẩn bị lên máy bay?

Vân Trường thấy con gái lặng lẽ ra nước ngoài mà người trong nhà chẳng ai hay biết, kể cả bà nội cô, trong lòng của ông không khỏi nặng nề. Tuy nhiên ông không có ngăn cản Vân Nhàn vì ông biết cô thuộc dạng người một khi đã quyết định chuyện gì sẽ rất khó thay đổi, chỉ đành dặn dò cô chú ý sức khỏe.

Bảy năm qua, định kì mỗi tháng Vân Trường đều gọi điện thoại hỏi thăm tình hình Vân Nhàn, mặc dù chỉ có vài phút ngắn ngủi. Thực ra, với thể lực của Vân gia, muốn điều tra cuộc sống của Vân Nhàn không hề khó. Tuy nhiên xuất phát từ sự tôn trọng và lòng tin vào con gái, Vân Trường chưa từng cho người thu thập thông tin về Vân Nhàn. Cho nên, chuyện Vân Nhàn sinh con ông không hề biết. Dĩ nhiên, dù cho cố gắng điều tra cũng chưa hẳn thu được gì.

Hôm nay trở về, Vân Nhàn đáp máy bay ở phía bắc thành phố K nhưng không có hồi Vân gia mà mang hai tiểu bảo bảo đến nam thành. Trước khi làm vợ Vân Trường, Diệp Ngọc Ly từng mua một căn hộ ở đây. Đối với Vân Nhàn mà nói, Vân gia chẳng có ý nghĩa gì, ngoại trừ người cha luôn yêu thương cô.

"Ba, con muốn nói với ba một chuyện. Ba có thể ăn trưa với con?"

"Được, ba không bận. Con muốn ăn ở đâu?" Vân Trường cơ hồ ngay lập tức trả lời.

Người thư kí ngồi cách đó không xa vừa nghe Tổng giám đốc nhà mình không chút do dự đáp ứng, lại nhìn xấp tài liệu chất cao sắp chạm nóc văn phòng, thật sự khóc không ra nước mắt——Giám đốc a! Ngài thì hay rồi, chỉ có tôi tôi nay chắc phải tăng ca thâu đêm suốt sáng à!

"Đường XXX, nhà hàng Lạc Ly, nam thành!"

"Nửa tiếng nữa ba sẽ tới!"

"Con đợi ba!"

Bạn thư kí đáng thương vất vả đợi Vân Trường nói xong điện thoại mới báo cáo.

"Tổng giám đốc, 1 giờ nữa ngài sẽ có cuộc gặp với công ty D.C!"

"Dối!" Vân Trường vô cùng dứt khoát đáp "Tôi có việc ra ngoài, ai tìm cứ nói tôi không rảnh!"

Vậy ngài đang làm gì a? Viên thư kí trong lòng u ám nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

"Dời đến mấy giờ thưa Tổng giám đốc?" Thư kí cố gắng 'nỗ lực' lần nữa.

"Đời khi nào tôi về rồi bàn lại!"

Cứ thế, Vân Trường ung dung rời đi, để lại người thư kí làm việc lâu năm ngổn ngang trong gió!

Ông(thư kí) bỗng nhiên nhớ đến một câu nói: Ước gì ta chỉ là hạt bụi để gió thổi bay ta đi, rồi xa hồng trần đầy những vương bận!

Nếu có thể, ông rất muốn làm hạt bụi ngay lúc này! ——Tổng giám đốc của tôi, ngài đi để lại mớ công việc còn cao hơn núi cho ai làm a???

Có than có thở vẫn phải làm, viên thư kí quanh năm bị bóc lột sức lao động thở dài, nhắc điện thoại lên.

"Xin chào, tôi là thư kí Mạc của tổng giám đốc Thiên Mạn! Tôi gọi đến công ty D.C để....."

... ..

Lạc Ly là nhà hàng lớn ở nam thành, nổi tiếng với những món ăn chay cực ngon [chú ý, ăn chay ở đây có nghĩa là không dùng thực phẩm từ động vật trong bữa ăn], có nhiều món đã ăn rồi tuyệt đối không thể nào quên. Hơn nữa, thức ăn chay không chứa nhiều chất béo, rất tốt cho sức khỏe. Theo thống kê, mỗi tháng có vài ngày ăn chay sẽ giúp cho người này giữ bình tĩnh tốt hơn so với một người không ăn chay. Diệp Ngọc Ly từ khi còn bé đã theo gia đình họ Phương ăn chay, điều này góp phần không nhỏ vào việc hình thành tính cách thanh nhã của cô, thói quen ấy được giữ đến tận ngày cô gặp tai nạn máy bay.

Nơi đây chính là địa điểm ngày xưa Diệp Ngọc Ly và Vân Trường thường hẹn nhau (mặc dù nam thành và bắc thành không hề gần chút xíu nào) nên chứa đựng rất nhiều kỉ niệm giữa bọn họ. Khi Vân Nhân còn nhỏ, một nhà ba người vẫn thường xuyên đến, cho nên chủ nhà hàng đã cấp hẳn cho gia đình cô một phòng ăn riêng ở tầng ba.

Tầng thứ ba của nhà hàng Lạc Ly đặc biệt với mọi người không phải vì nơi đây là khu vực cao cấp nhất của nhà hàng, mà vì một bên dãy đều được lắp cửa thủy tinh lớn để mọi người có thể ngắm cảnh sông Ngân Hà ở góc độ đẹp nhất.

Con sông này được xưng là 1 trong 9 kì quan ở nước N, chảy uốn quanh thành phố K như một giới tuyến ngăn cách thành phố với các khu vực lân cận. Từ trên cao nhìn xuống thì K hết như 'hòn đảo' nằm trong đất liền. Một điểm thú vị là khi có ánh sáng chiếu vào, mặt sông sẽ lấp lánh tinh quang, giống như một dải ngân hà tỏa sáng!

Dọc hai bên bờ sông tất nhiên không thiếu các khu du lịch, tuy nhiên muốn ngắm cảnh Ngân Hà giang (=sông) đẹp nhất phải đến nhà hàng Lạc Ly, và bạn phải đặt chỗ trước ở tầng ba, bởi ngày nào cũng có một lượng khá lớn khách đến đây 'chiêm ngưỡng kỳ cảnh' nhân gian! Chỉ khi chính bản thân đã trải nghiệm, bạn mới hiểu được cái gì gọi là 'Trăm nghe không bằng một thấy' và lí do gì nhiều người không ngại xa xôi vẫn muốn đến chỗ này dùng bữa.

Từ góc nhìn ở tầng ba, bạn có thể trông thấy trọn vẹn vẻ đẹp của sông Ngân Hà, rực rỡ mà không chói mắt, óng ánh như vẩy rồng, thật là mãn nhãn! Chủ nhà hàng Lạc Ly chắc chắn phải là một nghệ thuật gia mới phát hiện ra vị trí tuyệt vời như vậy. Cộng thêm nhà hàng chỉ phục vụ món chay thanh đạm, bất kể người nào dù nóng tính đến mấy khi đã tới đây cũng không tự chủ yên lặng hơn hẳn. Tất cả mọi người đều có lòng yêu cái đẹp, trước vẻ đẹp thần kì của thiên nhiên, tâm tình ai nấy đều vô thức nảy sinh sự vui vẻ!

Vân Nhân nhìn dòng sông đem lại cho thành phố K danh tiếng và lợi nhuận khổng lồ mà thất thần. Bảy năm qua, quang cảnh ở đây chẳng thay đổi bao nhiêu, cái khác biệt chính là cảm giác của cô. Còn nhớ lần cuối cùng Vân Nhân đến nhà hàng Lạc Ly trước khi sang Canada, lúc đó cô chỉ có một mình, lặng ngò, lặng lẽ nhìn, lặng lẽ ăn! Tất cả chỉ có một mình một người!

Trong cuộc sống, bạn sẽ gặp rất nhiều người. Nhưng ai trong số đó bạn có thể tin tưởng 'dốc hết bầu tâm sự'? Hay, bạn và họ sẽ lướt qua nhau như người qua đường xa lạ? Ranh giới chỉ là một cánh cửa, bên ngoài là thế giới ồn ào, sôi nổi, xa hoa, lộng lẫy như nàng công chúa kiêu ngạo khoát trên mình bộ quần áo được chăm chút từng ni-li-mét; còn bên trong là không gian của sự vắng vẻ, lạnh lẽo, trống trải, tẻ nhạt chẳng khác gì nàng lọ lem bản thủ thấp bé. Có lẽ bạn sẽ không để ý, sẽ bỏ qua, sẽ lơ đãng cái hồ đen cô độc đang từng ngày từng giờ hút bạn vào bóng tối vô tận. Liệu đến cuối cuộc đời, bạn có nhận ra hay chẳng rằng bản thân đã bị hắc ám nuốt chửng?

Chỉ là, điều này đã không cần thiết nữa, đơn giản vì đã không còn ai quan tâm đến bạn!

Sẽ chẳng ai chú ý đến một hạt cát không có giá trị!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Vân Nhân cảm thấy rất may mắn, cô có một người cha luôn yêu thương, một người bạn chân thành, một ông ngoại cưng chiều hết mực và nhất là hai tiểu thiên thần vô cùng đáng yêu.

Vân Thiên ngồi ung dung trên chiếc ghế mềm mại, học theo Vân Nhân nhìn ra cửa sổ, bé trầm trồ: "Con sông kia thật đặc biệt a!"

Câu nói của bé đã kéo Vân Nhân thoát khỏi hồi tưởng.

"Đó là sông Ngân Hà....(đoạn giới thiệu đã có ở chương trước)" Vân Nhân cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, thuận miệng nói những thông tin mà bé biết.

"Làm sao con biết nhiều vậy?" Vân Nhân hơi kinh ngạc, người nào không biết còn tưởng bé là dân địa phương sống ở đây đã vài thập niên rồi a!

Vân Nhân tặng cho mẹ cái nhìn xem thường, mẹ nghĩ bé là trẻ con vô tri chi biết ăn với ngủ thôi à?

Có một quy tắc bất thành văn trong giới hắc đạo là bất kể đến nơi nào đều phải nắm rõ kết cấu phân bố thế lực nơi đó, cái nào có lợi và có hại cho mình. Với năng lực của anh em Vân Thiên, chỉ cần động một ngón tay cũng đủ đảo hết ra tổ tông tám đời của một người mà thậm chí người đó còn không biết rõ. Hoặc nếu muốn biết chủ tịch ủy ban thành phố mỗi ngày ăn hết bao nhiêu gr rau cũng không phải là chuyện khó khăn gì, nhưng cả hai bé đều không biến thái đến mức đi điều tra đời tư người khác làm thú vui.

Tối hôm qua sau khi được Vân Nhân thông báo sẽ trở về thành phố K, Vân Thần đã đem trọn thành phố K tìm hiểu kỹ lưỡng. Tuy nhiên nơi này quá phức tạp, trong giới hắc đạo được gọi là trung tâm hắc ám châu Á, Vân Thần và Vân Thiên không muốn đánh động thần long ngủ đông ở đây, như thế sẽ rất phiền phức, và có thể liên lụy đến mẹ, và các bé không bao giờ mong muốn mẹ gặp nguy hiểm.

Bản về mức độ tỉ mỉ thì có lẽ Vân Thần đạt điểm cao hơn Vân Thiên, còn về độ nhanh nhẹn thì bé lại không bằng anh trai. Mỗi người đều có một thế mạnh riêng, nếu bạn hiểu rõ và biết phát huy nó, chắc chắn bạn sẽ thành công.

"Mẹ, khi nào Phong đi sẽ đến ạ?" Vân Thiên chống cằm, cất giọng ngọt ngào hỏi.

Vân Nhân hơi suy nghĩ, trả lời với thái độ không chắc chắn "Có lẽ sau khi hoàn thành đợt nghiên cứu lần này đi!"

Vân Thiên vừa nghe, bé phồng má, hiển nhiên rất mất hứng.

Như đã nói ở các chương trước, cha mẹ Thủy Thiên Phong đều là giáo sư sinh vật học, cả đời say mê nghiên cứu, khám phá các loài sinh vật tự nhiên. Kế thừa truyền thống đó, Thủy Thiên Phong bước tiếp con đường mà cha mẹ đang đi với hi vọng thay họ hoàn tất ước mơ cống hiến vì sự nghiệp khoa học nhân loại. Bảy năm sang Canada cùng Vân Nhân, Thủy Thiên Phong đã trở thành thành viên của hội bảo tồn động-thực vật quý hiếm Bắc Mỹ, từng danh dự nhận giải thưởng Nobel khi chỉ mới 24 tuổi vì sự đóng góp xuất sắc cho thế giới khi thành công nhân bản một loài sinh vật có cánh từ thời thái cổ, giúp công trình tìm hiểu lịch sử trái đất có bước tiến nhảy vọt. Sự thành công của cô đã đặt ra rất nhiều câu hỏi, liệu từ thời xa xưa có sự tồn tại của một chủng tộc mà ngày nay thường được gọi 'tinh linh' hay nó chỉ là một loại côn trùng biến dị?

Đây cũng là nguyên nhân Thủy Thiên Phong phải ở lại Canada ít lâu. Ngày hôm qua, khi đang bàn luận vấn đề chỗ ở khi về thành phố K thì Viện trưởng viện sinh học Canada gọi cho Thủy Thiên Phong, báo là quá trình nghiên cứu đã có tiến triển, cần cô sang phối hợp. Bất đắc dĩ cô đành ở lại, còn mẹ con Vân Nhân về trước.

Suốt bảy năm sống chung, anh em Vân Thần đều vô cùng thân cận với Thủy Thiên Phong. Bây giờ tách ra, hai bé không khỏi cảm thấy trống vắng. Tựa như một đứa bé đột nhiên bị tách khỏi mẹ vậy!

Thấy mặt hai con ỉu xù, Vân Nhân buồn cười, cô giả vờ giận dỗi, "Các con không thích đi với mẹ sao?"

Vân Thiên trưng ra bộ mặt nịnh bợ, cười hi hi, "Mẹ yêu quý, chúng con làm sao không thích được ạ?!"

Những lúc này Vân Thần hết sức bội da mặt dày hơn tường thành của anh trai. Nhưng bé cũng có thủ đoạn riêng để vượt qua cửa ải này. Nhân châu xoay chuyển, bé liền chuyển đề tài, "Ông ngoại liệu có thích chúng con không ạ?"

Bé vừa thốt lời, quả nhiên thấy mẹ thu hồi về mặt 'bi ai' và thay bằng thái độ ôn hòa, "Hai tiểu bảo bối của mẹ đáng yêu như thế, ai gặp mà không thích chứ?"

Vân Nhân biết rõ bé đang chuyển đề tài nhưng không vạch trần mà hòa theo. Vì cô hiểu rõ trong tâm trạng của con nên muốn trấn an các bé.

"Thế ông ngoại thích ăn gì ạ? Để

một chút ông đến con sẽ gọi cho ông!" Vân Thiên nhanh chóng đặt câu hỏi.

Thật không hổ danh là anh em, phối hợp hết sức ăn ý, tựa như lưới trời không vết vá! Còn nhớ cách đây không lâu các bé giúp WIND WORLD 'đào ra' nội gián, hẳn là một kẻ kín miệng, dù bị dùng dùng hình tàn khốc cỡ nào, thậm chí chỉ còn nửa cái mạng cũng không chịu nói một chữ. Cuối cùng khi rơi vào tay hai bé, hẳn bị 'xoay' đến mơ

mơ hồ hồ, ngay cả cha mẹ là ai hẳn cũng chẳng nhớ nổi. Vì thế, danh hiệu siêu cấp gián điệp quốc tế cứ thế ngoan ngoãn nói hết những gì mình biết, nhờ vậy mà WIND WORLD tránh được tổn thất lớn. Thế mới nói ác nhân tất có ác nhân, nhảm, cao nhân trị!

Lúc này Vân Nhân không chú ý đến cách dùng từ của Vân Thần. Bé gọi Vân Trường là 'ông ngoại' chứ không phải chỉ có từ 'ông', nghĩa là có sự phân biệt với 'ông nội'. Điều này cũng chứng minh hai bé vẫn luôn mong muốn được gặp 'người cha chưa biết mặt' nào đó!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Vân Nhân không ngờ rằng người của Vân gia có mặt ở nhà hàng Lạc Ly trừ mẹ con cô ra không chỉ có Vân Trường mà còn có Vân Tịnh - em gái 'cùng cha khác mẹ' với cô. Trùng hợp hơn là Vân Tịnh đang ở ngay phòng ăn bên cạnh. Liệu bọn họ có chạm trán nhau hay không? Cái này có trời mới biết!

.....

Tâm trạng hôm nay của Vân Tịnh phải tốt bình thường mà là cực kỳ tốt. Nếu bạn có cơ hội được nói chuyện với thần tượng trong lòng, e rằng đến ngủ cũng ngoác miệng cười (y như 10 tấm vé số giải đặc biệt). Với ánh mắt của Vân Tịnh, người được cô đề ý khẳng định phải là nhân vật phi phàm.

Theo khảo sát [tg: lấy từ nguồn suy đoán.com], có ít nhất 1/3 số người sống trên Trái Đất đều có ước mơ làm bản thân nổi tiếng. Tuy nhiên, rõ ràng mong muốn cùng thực tế cách biệt một trời một vực. Chắc chắn sẽ có bạn phản bác, muốn nổi tiếng không phải là việc khó khăn gì, thậm chí rất dễ. Đương nhiên rồi! Nhưng vấn đề ở đây là bạn dùng phương thức nào để tự quảng cáo cho mình, và, dư luận đối với bạn sẽ khen ngợi hay dìm nước bọt?

Bạn biết không, trên đời này vẫn tồn tại loại người được xem như 'con cưng của trời', số mạng của họ tốt đẹp tới mức khiến người ta hâm mộ đến độ con mắt, ngứa hàm răng. Thử nghĩ xem, không cần phí công phí tâm tranh giành trong giới giải trí vẫn nổi tiếng hơn cả đại minh tinh! Quả thật không dễ cho người ta sống mà.

Mặc dù nói Nam Thành nổi bật với công nghệ phần mềm nhưng mạng lưới truyền thông chẳng chút thua kém Bắc Thành. Lại nói, đại đa số mọi người trong lúc rảnh rỗi sẽ làm gì? Còn không phải 'buồn chuyện' hay sao? Đặc biệt chỉ cần chuyện có liên quan đến tầng lớp cao cấp kia, trong 10 người đã có 9 người, đồng tai nghe. Tò mò chính là thiên tính của nhân loại di truyền từ đời này sang đời khác, thời xa xưa Eva vì hiếu kỳ ăn phải trái cấm nên con người đã bị Thượng Đế đuổi khỏi Vườn Địa Đàng, hướng chỉ hiện tại loài người đã trở thành bá chủ Địa Cầu?

Nhắc đến nhân vật phong vân ở phía nam thành phố K, đứng đầu danh sách không ai khác ngoài Tổng giám đốc tập đoàn N.W, người thừa kế chính thức của Cung gia, Cung Cảnh Hàn. Anh này là tiêu chuẩn cho hình tượng bạch mã hoàng tử từ truyện cổ tích bước ra đời thực. Chưa nói đến thân phận hân hỉ hách ra sao, chỉ với gương mặt tuấn mỹ như yêu của hắn đã đủ điên đảo chúng sinh, cướp đi trái tim của biết bao người.

Ai nói chỉ có sắc đẹp của nữ nhân mới xem là 'hồng nhan họa thủy'? Nam nhân xinh đẹp vượt quá lẽ thường chính là một loại tai họa ngầm.

Cũng chỉ có nam nhân ưu tú như vậy mới hấp dẫn được ánh mắt của Vân Tịnh. Thời buổi hôm nay muốn kiêu ngạo cũng phải có tiền vốn, không tài không tài mà mắt đề cao hơn đầu thuần túy là muốn ăn đòn. Tất nhiên, Vân Tịnh hoàn toàn được xếp vào top những người trẻ tuổi có quyền kiêu ngạo. Luận thân, cô là con gái của tổng giám đốc tập đoàn giải trí Thiên Mạn, thiên kim tiểu thư của gia đình tài phú bậc nhất, thêm cả cái mác Vân gia thi địa vị của cô tương xứng với công chúa thời xưa. Luận sắc, tuy là không đến mức nghiêng thành đổ nước, à nhầm, nghiêng nước nghiêng thành nhưng quả thực là có nét đẹp chim phai sa, cá phải lặn [tg: đây là lời khen, không phải câu mỉa mai nha] Hầu như đàn ông gặp qua Vân Tịnh lần đầu đều không tự chủ ngơ ngác chốc lát, đôi mắt ánh lên sự si mê khó giấu (trừ vài người thần kinh thép). Không thể trách bọn họ định lực quá kém vì lòng yêu cái đẹp cũng là thiên tính của con người. Nếu không phải vì An Tổ Tổ có ác cảm với nghệ sĩ, phỏng chừng Vân Tịnh sẽ là người mẫu ảnh nổi tiếng khắp nước rồi.

Những người được sinh ra trong ngôi nhà được xem như 'danh gia vọng tộc' có thể là may mắn mà cũng là bất hạnh. Sở hữu xuất thân cao quý khiến quá nhiều con người hâm mộ nhưng nhiều hơn lại là ghen tị. Chắc chắn bạn đã từng có ít nhất một lần than trời trách đất về cái số của mình chẳng bằng ai, nếu có cha mẹ là phú hào thì cuộc sống này sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu? Nhưng, bạn đã nghĩ qua chưa đạo lý trên cao té đâu? Bạn không tài, chẳng ai chú ý đến bạn! Nhan sắc, chính là con dao hai lưỡi, biết vận dụng nó sẽ giúp bạn tỏa sáng, ngược lại bạn sẽ giống như bình hoa di động, tác dụng chủ yếu là để trưng bày cho đẹp, mặc người ngắm nghía mà thôi. Bạn chấp nhận cuộc sống như vậy sao?

Vân Tịnh chẳng những có nhan sắc mà còn có sự thông minh khéo léo. Cô vô cùng biết lấy lòng bà nội. Năm 7 tuổi, Vân Tịnh lộ ra tài năng âm nhạc ngàn người có một nhưng chỉ vì cái nhũn mảy khó chịu của An Tổ Tổ liền bỏ qua cơ hội học tập ở nhạc viện tốt nhất, chăm chỉ học những gì bà nội an bài, hoàn toàn là bộ dáng cháu ngoan. Bởi vậy khi so sánh với Vân Nhân lạnh nhạt và có thành kiến, không có gì bất ngờ khi An Tổ Tổ dành mọi sự quan tâm cho Vân Tịnh.

Mà Vân Tịnh cũng chẳng phải đồ ngọc, cô biết sự sùng ái của bà nội không thể nào mãi mãi, hơn nữa trong mắt của bà thì em trai cô - Vân Dật mới là người thừa kế chân chính của Vân gia. Dù sớm hay muộn cô vẫn được gả đi, nếu muốn sống ở Vân gia cả đời trừ phi cô chấp nhận đeo cái danh 'ăn bám' trên lưng. Vậy nên mục tiêu quan trọng của Vân Tịnh hiện nay là tìm được một người chồng như ý. Mà đối tượng được cô đặc biệt chú ý chính là nhân vật phong vân hàng đầu của Nam Thành - Cung Cảnh Hàn.

Duyên cớ nào đưa đẩy một người ở phía bắc với một người ở tận phía nam gặp nhau? Chuyện này nên cảm ơn 'sứ giả tình yêu' mà Vân Tịnh đã chọn - Cung Cẩm Huyền, cháu gọi Cung Cảnh Hàn là chú. Không phải ngẫu nhiên mà Vân Tịnh chọn người này để tiếp cận Cung gia.

Nói đến lịch sử Cung gia một chút. Bản tính phong lưu của lão gia chủ Cung Cẩm Đường khi còn trẻ chẳng thua kém chút nào ông nội của Vân Nhân. Cha Cung Cẩm Huyền - Cung Vũ Nam chính là đứa con được sinh ra trong số những mối tình trai trẻ của lão gia chủ. Tuy nhiên sau 20 năm Cung Cẩm Đường mới biết mình có một đứa con trai lớn tên Vũ Nam.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Và một tình huống rất là kịch tính đã diễn ra. Vợ chính đang mang thai, đột nhiên một thanh niên không biết từ đâu chui ra tự nhận là con riêng của chồng.

Oanh...xet....đùng....

Sấm chớp bão tố bay đầy trời!

Nếu bạn là người vợ kia, liệu bạn có chịu đựng nổi hay không?

Vậy nên, do lừa gạt công tâm mà mẹ Cung Cảnh Hàn động thai khí. Đã sinh khó cộng thêm bệnh cũ tái phát, vừa sinh non Cung Cảnh Hàn thì phu nhân Cung gia liền hương tiêu ngọc vẫn. Sau khi họ hàng bên ngoại Cung Cảnh Hàn biết tin tiểu công chúa nhà họ đã mất liền nhất quyết đem đứa con duy nhất của cô sang Mi nuôi dưỡng. Nếu là lúc bình thường, chắc chắn Cung Cảnh Đường sẽ không đồng ý, tuy nhiên trong cái chết của vợ ông không tránh khỏi liên can. Nếu không có ông thì lấy đâu ra Cung Vũ Nam? Nếu không có sự xuất hiện của đứa con này, vợ ông đâu có tức giận mà sinh non? Thế nên dù không cam lòng nhưng Cung Cảnh Đường đành để anh vợ mang Cung Cảnh Hàn đi.

Trong thời gian Cung Cảnh Hàn không có tại Cung gia, hai đứa con của Cung Vũ Nam là Cung Viễn Hạo và Cung Cẩm Huyền thay thế vị trí của hắn. Về sự việc Cung Vũ Nam gián tiếp đẩy vợ chính Cung Cảnh Đường vào tử lộ cũng không thể hoàn toàn trách hắn, chẳng qua sự xuất hiện của hắn quá trùng hợp mà thôi, trùng hợp đến gần như cố ý! Vì Cung Cảnh Hàn mới sinh đã bị nhà vợ mang đi, mà Cung Cảnh Đường không còn đứa con nào khác, huống chi lúc đó vợ Cung Vũ Nam cũng đang mang thai. Nghĩ đến huyết mạch Cung gia, lão gia chủ đồng ý cho Cung Vũ Nam 'nhận tổ quy tông'.

Ai có thể ngờ chỉ sau một đêm, thân phận của một người lại biến hóa long trời lở đất như thế? Từ một người vô danh chẳng mấy ai biết đến thoáng cái biến thành con trưởng Cung gia được vạn người chú mục. Cái này còn khoa trương hơn cả chép hóa rồng nữa, ít nhất, cá chép có thể vượt Vũ Môn thành rồng là chuyện mọi người đều biết. Còn Cung Vũ Nam, nói khó nghe thì hắn chẳng khác gì con tôm bé nhỏ ở trong ao, ngay cả cơ hội nhìn qua thân long còn không đến lượt hắn. Vậy mà thế sự khó lường, con tôm hiện nay đã ung dung đạp mây cưỡi gió!

Quả là trên đời chuyện gì cũng có thể xảy ra. Vì thế tôi khuyên các bạn, trong khả năng của mình hãy giúp đỡ người khác, bởi vì biết đâu một ngày nào đó bạn sẽ nhận lại sự trợ giúp lớn hơn gấp mấy lần cái bạn đã bỏ ra hôm nay.

Có câu 'Nước chảy đá mòn', nếu lúc đầu Cung Cảnh Đường không có cảm tình gì với Cung Vũ Nam thì sau 20 năm, ông đã chính thức xem hắn là con trai của mình. Đối với 2 đứa con của hắn càng yêu thương thật lòng. Ví dụ đơn giản là khi xét thái độ khi đối xử của Cung Cảnh Đường với Cung Cảnh Hàn so với anh em Cung Cẩm Huyền thì rõ ràng con không thân bằng cháu. Đặc biệt, nghe nói lão gia chủ yêu thương nhất là cô cháu gái Cung Cẩm Huyền.

Vân Tịnh và Cung Cẩm Huyền có lẽ vì có khá nhiều điểm giống nhau nên dễ dàng kết thân. Thứ nhất, cả hai đều là con cháu tứ đại thế gia, đều ở tầng cao mà người thường khó có thể với tới; thứ hai, nguồn gốc xuất thân của cũng tương tự, đều không phải dòng chính trực hệ.

Theo thông lệ, Cung gia sẽ dùng bữa trưa tại nhà hàng Lạc Ly vào ngày cuối tháng. Đó là di huấn của tổ tiên truyền xuống. Nhà hàng Lạc Ly được xây dựng từ thời ông cố Cung Cảnh Đường, còn về lý do tại sao lại đặt ra di huấn này thì đương sự không nói, mọi người chỉ biết thuận theo mà thôi. Trải qua mấy đời, ngày cuối tháng trở thành một buổi gặp mặt của các thành viên trong gia đình họ Cung. Thỉnh thoảng còn mời thêm cả thêm bạn bè đến dùng bữa chung, xem như xã giao. Vân Tịnh chính là được Cung Cẩm Huyền kéo đến giới thiệu với các đại nhân vật của Cung gia.

Dù bị nhiều cặp mắt dò xét, trên mặt Vân Tịnh vẫn luôn duy trì nụ cười xinh đẹp, không chủ động tiếp cận cũng không có thái độ cao ngạo. Hôm nay Vân Tịnh diện một bộ váy liền, mái tóc nâu uốn nhẹ được buộc lên để lộ cái cổ trắng nõn. Từng cử chỉ, lời nói đều biểu hiện phong phạm của tiểu thư khoe các, khoe mất lại mơ hồ toát lên vẻ quyền rũ. Hai loại khí chất bất đồng cùng tồn tại trên người Vân Tịnh lại hòa hợp kì lạ, tùy cách nhìn của từng người sẽ cảm thấy cô dịu dàng hay mỉa mai.

Khóe môi Vân Tịnh nâng lên một độ cong đắc ý, nội tâm càng là vui vẻ tràn đầy. Nhưng khi ánh mắt của cô xuyên qua cửa kính chợt thấy một bóng đã quen thuộc khiến đồng tử co lại. Vân Tịnh vừa định nhìn kĩ hơn thì bóng dáng nọ đã biến mất khỏi tầm mắt cô —— Người kia là cha sao? Cha đến đây làm gì? Hay là....

Mặc dù trong lòng vô cùng nghi hoặc nhưng vì không muốn lưu lại ấn tượng xấu với Cung gia, Vân Tịnh đành phải chôn tò mò xuống đáy cốc.

.....

Trong lòng Vân Tịnh xoắn xuýt với hàng tá câu hỏi thì Vân Trường ôm tâm tình kích động đi lên tầng 3 nhà hàng Lạc Ly. Đứng trước căn phòng ăn quen thuộc, những kỉ niệm mười mấy năm trước lại ùa về, Vân Trường chợt sững sờ, ánh mắt thoáng trống rỗng.

... Ngày đó, mùa hạ, Diệp Ngọc Ly mỉm cười tay nắm bàn tay bé nhỏ của bé gái đáng yêu xinh xắn chờ hắn trong phòng ăn.

Ngày đó, mùa thu, Diệp Ngọc Ly với gương mặt dịu dàng đứng đợi hắn dưới đại sảnh nhà hàng, bé gái thấy hắn đến liền chạy đến ôm lấy hắn, nũng nịu gọi "Ba"

Ngày đó, mùa đông, Diệp Ngọc Ly ôm bé gái mặt tròn tròn đang ngủ ngon lành trong lòng cô, khóe môi cô khẽ cười.

Ngày đó, mùa xuân, hai mẹ con nói chuyện vui vẻ chờ hắn đến, đôi mắt Diệp Ngọc Ly nhu hòa, chứa đầy yêu thương.

Ngày đó... ngày đó....

... ..

Từng hình ảnh ngày nào như thủy triều vỡ òa hiện ra trong tâm trí Vân Trường. Tâm can hắn như bị ai đó hung hăng bóp chặt, thật đau, thật xót. Đến bây giờ Vân Trường mới nhận ra, từ khi gả cho hắn, phần lớn thời gian của Diệp Ngọc Ly là chờ đợi. Dù có khi Vân Trường đi công tác hơn nửa đêm mới trở về, vẫn thấy Diệp Ngọc Ly lặng lẽ ngồi ở đại sảnh rộng lớn đợi hắn dùng bữa cơm. Nụ cười của cô dành cho người thân yêu vĩnh viễn ấm áp như ánh

mặt trời.

Mà Vân Trường, khi nhìn thấy nụ cười ấy, bao nhiêu phiền muộn dường như bị quét sạch. Trên đời có thể cười được người vợ như thế còn hạnh phúc nào bằng?

Chỉ tiếc, thời gian vô tình, nay ngoảnh đầu lại, cảnh vẫn còn mà người đã ở phương nào?

Nắm tay Vân Trường không tự chủ siết chặt. Kể từ khi Vân Nhân sang Canada, hẳn chưa bao giờ tới nơi này. Vì hẳn sợ, sợ rằng sẽ đau lòng, sợ bản thân không kìm được mà ngay lập tức đuổi Lâm Nhượng Như khỏi nhà. Nhưng, hẳn còn mẹ, người phụ nữ dùng đôi bàn tay nâng đỡ hẳn trưởng thành, hẳn không thể bất hiếu.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Mạnh mẽ kìm nén cảm xúc trong lòng, Vân Trường hít sâu, đưa tay mở cửa. Ngay khi chứng kiến những người có mặt trong phòng ăn, khuôn mặt vừa mới tỏ ra bình tĩnh của hẳn không khỏi hóa đá.

Được gặp con gái yêu thương nhất là chuyện vui cỡ nào. Vân Trường thậm chí đã lên kế hoạch sẵn sàng cho buổi gặp mặt, đầu tiên là nói cái gì, tiếp theo là làm gì,... mọi thứ hầu như đã sắp xếp xong xuôi. Chỉ là, sự có mặt của một, à không, hai 'sinh vật lạ' ngồi cạnh Vân Nhân đã trực tiếp khiến bản kế hoạch của hẳn ngấm nước nóng.

Ai tới giải thích cho hẳn đây là chuyện gì ạ? Hẳn hẹn ăn trưa với con gái của mình, hai 'sinh vật' ở đâu ra? Càng làm Vân Trường kinh ngạc là vẻ mặt của Vân Nhân vô cùng dịu dàng, ánh mắt nhìn chúng đặc biệt nhu hòa, khéo môi hồng nhuận nở nụ cười cứng chiu.

Trong ấn tượng của Vân Trường, trừ lúc còn nhỏ con gái giữ nét mặt ngây thơ đáng yêu, đôi khi làm nũng với ba mẹ thì kể từ khi mẹ mất, Vân Nhân đối xử với bất cứ ai đều lạnh nhạt, càng ngày càng giống như đóa hoa tuyết tuy xinh đẹp mỹ lệ nhưng vô cùng khó chạm vào. Chỉ khi đối mặt với hẳn hoặc cô bạn thân kia thì mới lộ ra tươi cười.

Vậy mà hiện giờ là tình huống gì? Chẳng lẽ hẳn đi nhầm phòng? Nhưng dung nhan kia đích xác là con gái hẳn nha, trên đời làm gì có hai người giống nhau như đúc? Có một điều chắc chắn là Vân Nhân không hề có chị em sinh đôi nào cả. Ngay cả là song sinh thì thần thái, khí chất đều không thể giống y chang nhau, bởi mỗi người là một cá thể riêng biệt, có suy nghĩ và cách nhìn nhận vấn đề khác nhau. Cũng có trường hợp người này thích làm cái bóng cho người kia thì sẽ giống.

Trông biểu hiện của Vân Nhân lúc này, Vân Trường không tự chủ nhớ tới Diệp Ngọc Ly. Vợ hẳn khi đối diện với chồng con cũng lộ ra nét mặt như vậy? Lẽ nào..... Một đáp án chạy vào não khiến hẳn không tự chủ giật mình, tiềm thức nhanh chóng xua tan ý nghĩ kia.

Nhưng, Vân Trường đã quên câu nói "Ghét của nào trời trao của đó" hay "Sợ cái gì cái đó xảy ra". Vậy nên chắc chắn thần kinh của hẳn sẽ bị lung lay một trận.

Từ lúc Vân Trường mở cửa, Vân Nhân cũng không có lập tức đứng lên chào ba mà dùng biểu cảm của mình đối với 2 bé làm tín hiệu gửi cho Vân Trường. Cô không muốn nói ngay mà muốn ba tự đoán ra, như vậy sẽ bớt shock hơn. So ra thì giữa việc Vân Trường không hề biết gì, bị động nghe cô giới thiệu cháu ngoại và việc làm sáng tỏ thắc mắc trong lòng ba thì sự lựa chọn thứ hai sẽ tối ưu hơn.

Thử tưởng tượng nhé, nếu lựa chọn cái đầu thì đối với Vân Trường mà nói chẳng khác gì ném cho hẳn một quả bom nguyên tử, khi phát nổ rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến mẹ con Vân Nhân. Chọn cái thứ hai là cấp cho Vân Trường một thiết bị bảo hộ, đảm bảo hẳn sẽ không bị chấn thương.

Tuy nhiên, Vân Nhân đã quên mất không phải ai cũng là dạng người thần kinh thép nguyên chất như ông ngoại cô. Vân Trường về tuổi đời và kinh nghiệm sao có thể so sánh với lão nhân gia ngài chỉ chớp mắt mấy cái rồi cười như chuyện rất đổi bình thường?

Vân Nhân vuốt tóc các con, khẽ nói: "Đến chào ông ngoại đi!"

"Dạ!" Vân Thiên và Vân Thần nhanh chóng đáp lời.

Thực ra khi có tiếng mở cửa, hai bé đã ngấm ngấm đánh giá người mới đến. Người đàn ông này khá cao, thân hình không ốm không béo, nhìn qua rất có sức lực, mặc bộ vest xám đen. Gương mặt tràn đầy vẻ thần thiết, đôi mắt thoáng có tia hoài niệm lướt qua, môi mỏng, mày đen rậm, sống mũi thẳng tắp. Nói đẹp thì không phải, nhưng lại mang nét gì đó thu hút ánh nhìn của người khác, cho dù đứng trong đàn nam nhân có vẻ ngoài xuất sắc hơn cũng không hề bị lu mờ. Cũng giống như Vân Nhân, dù đứng trong biển người vẫn hấp dẫn sự chú ý. Về khí chất thì quả không hổ danh là gia chủ của một trong tứ đại thế gia, tổng giám đốc của tập đoàn lớn quốc gia. Thiên Thần tin rằng khi đến đây khí thế bề trên của Vân Trường đã thu liễm, chỉ còn bảo tồn phong thái trầm ổn và lộ ra mấy phần quan tâm. Từ bề ngoài, vì đây là ông ngoại, hai bé không keo kiệt tặng cho Vân Trường 8 điểm.

Chứng kiến cái nhìn tìm tòi của Vân Trường rơi trên người mình, hai tiểu thiếu gia cũng không có gì là hoảng hốt. Hai bé tuột xuống ghế, đến trước Vân

Trường đồng thanh gọi : "Chúng cháu chào ông ngoại! Chúc ông sông lâu trăm tuổi!" [tg: lời chúc hơi quá đà, cái này nên dùng cho ông cố mới đúng a!]

Vừa nghe, ánh mắt chứa đầy phức tạp của Vân Trường lập tức trống rỗng, cả người như bị sét bổ trúng, từ trạng thái hóa đá trực tiếp nứt vỡ.

Răng.. rắc....răngrắc.....

Ba mẹ con Vân Nhân nhìn nhau, đều cảm thấy có phải nghe lầm rồi không? Dường như có tiếng bức tường ở đâu đó bị vỡ ra thì phải?

Vù....vù... ừu

Lúc này, từ ngoài cửa sổ có làn gió bay vào đảo một vòng rồi bay ra, mang theo cả bụi bặm rơi ra từ bức tường!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Mẹ con Vân Nhân không hẹn mà cùng nghĩ đến một khả năng, có phải Vân Trường bị tin tức này chấn động rồi hóa đá hay không, à, bây giờ thì tượng đá cũng nứt luôn rồi.

Sự thật ba người đoán không sai, Vân Trường chỉ kém chút nữa là tan vỡ thành mây khói!

Thấy Vân Trường cứ bất động, đôi mắt mở to hết cỡ, Vân Nhân nghĩ nghĩ nên đánh thức ba thì hơn, nếu cứ tình huống này thì chẳng biết ba cô sẽ làm tượng đến khi nào. Vân Nhân đứng dậy, đi tới bên cạnh hai bé, cười nói : " Ba, đây là cháu của ba!"

Oành... xẹt..

Thêm một đạo sấm sét nữa bổ xuống Vân Trường. Thân hình cương nghị chao đảo như thuyền đi ngược sóng —— Đây là chuyện gì, con gái mới đi bảy năm, khi về lại có thêm hai đứa con?? Ta đang nằm mơ à???

Vân Trường nỗ lực lắc đầu, nhưng lắc đến chóng mặt thì hai 'sinh vật lạ' kia vẫn nằm trong tầm mắt hẩn như cũ.

Đừng hỏi vì sao Vân Trường kích động đến mức này, nếu đứa con bạn tâm tâm niệm niệm thương yêu trở về, bạn chưa kịp vui mừng thì nó dẫn theo đứa trẻ nói với bạn đây là con ruột của nó. Là con ruột chứ không phải con nuôi a! Tức là cháu ruột của bạn! Trong người của đứa trẻ đó có huyết thống của bạn! Việc này còn khó chấp nhận hơn cả chuyện cá biết bay nha!

Không phải Vân Trường chưa từng nghĩ Vân Nhân nói đùa, tuy nhiên ý nghĩ này vừa lóe lên liền bị dập tắt không còn chút tàn than. Hai đứa trẻ kia mặc dù không giống Vân Nhân lắm [tg: thực tế là giống cha đến 8 phần] nhưng chỉ cần nhìn qua cũng biết họ có mối quan hệ thân thuộc. Nhất là đứa trẻ bên trái Vân Nhân, ánh mắt của nó hoàn toàn y hệt con gái hẩn, đều bình tĩnh, đen thẫm như viên ngọc đẹp nhất thế gian; chính cái nhìn tĩnh lặng như vậy vô hình gây áp lực lên người đối diện. Ngay cả khi không nói gì thì khí thế vẫn áp đảo đối phương. Đó là ngạo khí từ trong xương toát ra, không hề có chút phô trương giả tạo. Loại khí chất này không phải cứ muốn học là được. Cho nên Vân Trường không cần phải hỏi lại cũng tự biết hai đứa trẻ nọ là con của con gái không sai vào đâu được.

Vân Thiên và Vân Thần lại cảm thấy ông ngoại hết sức thú vị. Đầu tiên là ngây ra như phỗng, sau lại lắc lư như lật đật —— Ô, ông ngoại thật có tiềm năng làm diễn viên kịch câm a! Xem đi, biểu cảm trên gương mặt thật đặc sắc a, còn chuyên nghiệp hơn diễn viên chính thức nữa kia. Thật không hổ danh là người đứng đầu ngành giải trí nha, kỹ thuật vẫn luôn xuất sắc như vậy.

Nếu để Vân Trường biết những hành động do bị đả kích của mình trong mắt 'cháu ngoại' lại bị biến tấu thành kịch câm, chẳng biết sẽ còn thương tâm như thế nào nữa.

Phải nói một câu, muốn trở thành người một nhà với loại người này một là có dây thần kinh thô như dây thừng, hai là 'ngây thơ' không biết gì. Nếu không thuộc hai thành phần trên, hãy chuẩn bị tinh thần chịu đả kích đi là vừa.

Trông thấy Vân Trường chậm chạp không có động tác nào, Vân Nhân khẽ nhún vai bất đắc dĩ, e rằng ba cô bị dọa không nhẹ rồi, vẫn là kéo ông vào ghế ngồi trước rồi tính. Nghĩ sao làm vậy, Vân Nhân một tay kéo người đàn ông còn đang 'chết lâm sàng', tay còn lại ra hiệu cho hai tiểu thiên thần nhà mình.

Hai bé rất nhanh hiểu ý mẹ, Vân Thiên đẩy ra một cái ghế cho ông ngoại ngồi, còn Vân Thần thì rót một cốc nước đem đến.

Vân Trường cứ thế mờ mịt bị ấn ngồi xuống, rồi sau khi uống cạn cả cốc nước mới phục hồi tinh thần. Cái đầu tiên hẩn chứng kiến là ba về mặt nhìn hẩn, biểu tình cực kì phong phú.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Câu đầu tiên Vân Trường nói với con gái sau 7 năm xa cách không phải là hỏi thăm sức khỏe hay những năm qua sống như thế nào, càng không nói chuyện cô bỗng nhiên có con, mà là...

"Nhân Nhân, làm sao con sinh con được?"

Vân Nhân : "....."

Vân Thiên và Vân Thần : "....."

Quả nhiên đừng bao giờ cho rằng một người im lặng là kẻ ngu, một khi người này đã lên tiếng, có đôi chính là ném cho bạn một quả boom không hẹn giờ. Còn sau đó như thế nào, tùy vào đồ bảo hộ của bạn có chịu đựng được chấn động của vụ nổ hay không!

Ngoại trừ Thủy Thiên Phong, hiếm người có thể khiến cho ba mẹ con Thiên Thần phải á khẩu. Thật chẳng ngờ hôm nay lại lật thuyền trong mương.

Trán Vân Nhân xuất hiện vài vạch đen to đùng, khỏe miệng không ngừng co giật, cô muốn nói gì đó nhưng cuối cùng câu chữ không thốt ra nổi —— Ba, hóa ra bao lâu nay con chưa hiểu hết về người, con gái hổ thẹn a!

Vân Thiên hai mắt tỏa sáng, nụ cười treo trên môi càng rực rỡ, trông bé càng thêm đáng yêu hút hồn người khác —— Ông ngoại thật cường hãn a! Nhưng bé thích, sau này sẽ đem cho ngài một vài thứ 'đồ chơi', hi vọng ông sẽ thích!

Hồ ly, trời sinh đã có khả năng mị hoặc cao nhất trong tất cả các loài, nó sở hữu vẻ đẹp bất khả tư nghị, vẻ đẹp được ông trời ban tặng. Thường nói hồ ly hay mê hoặc tâm trí con người, vì vẻ đẹp của nó có tác động mạnh mẽ đến linh hồn. Có kẻ定力 không đủ bị sắc đẹp của hồ ly dẫn dắt mà tự làm ra những chuyện điên rồ, trong khi hồ ly chẳng hề ra lệnh cho kẻ đó làm gì. Cho nên mới nói, bất kỳ vấn đề nào đều có hai khía cạnh khác nhau, đừng vì số đông mà tin đó là sự thật. Phải chính tai mình nghe, chính mắt mình thấy mới có thể kết luận đúng hay sai.

Vân Thần liếc thấy nụ cười ẩn chứa tà khí của anh trai thì không khỏi thay ai đó mặc niệm 2 giây! Sau đó chính bé cũng cười rất tươi với Vân Trường, trong lòng thầm nghĩ —— Ông ngoại, ngày tháng sau này sẽ làm phiền ông nhiều!

Hai anh em Vân Thiên đều có chung đặc điểm là người chỉ e thiên hạ không loạn, là dạng ưa thích nháo nhiet. Vậy nên hai bé không bao giờ sợ phiền toái, chỉ sợ không kẻ nào dám đến gây rối mà thôi.

Vân Nhân hết sức bất đắc dĩ, cô nghi ngờ có phải ba bị shock quá nên nói năng cũng có vấn đề hay không. Chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, cô cẩn thận hỏi : "Ba, người biết vì sao có con chứ?"

"Đương nhiên ba biết!" Vân Trường cơ hồ ngay lập tức trả lời. Chuyện hán và vợ làm thế nào mà có Vân Nhân còn phải hỏi sao? Nếu hán không biết thì đứa con gái xinh đẹp đối diện hán từ đâu chui ra a?!

Vân Nhân nói tiếp : "Vậy tại sao ba còn hỏi làm sao con có con?"

Lần này đến lượt Vân Trường á khẩu. Thực ra ý của hán không phải như vậy, ai quan tâm cái việc quá đơn giản này a, cái hán muốn biết là làm sao con hán lại có thai? Và, ai là cha của bọn trẻ?

Vân Thiên thầm gợn ngón cái cho mẹ, không uống công có bạn thân là đại tông sư võ mồm, mỗi lời mẹ nói đều có lực sát thương a!

Vân Trường đơ ra một lúc nhưng rất nhanh hồi phục, dù gì cũng là nhất gia chi chủ, sao có thể bị làm khó cơ chứ? Tầm mắt Vân Trường chuyển sang hai đứa trẻ bên cạnh Vân Nhân, có ý tìm tòi nghiên cứu.

Thấy Vân Trường rút cuộc chú ý đến mình, Vân Thiên ưỡn ngực, tự giới thiệu : "Ông ngoại khỏe, con là Thiên Thiên! Con đã nghe mẹ nói rất nhiều về ông, cho dù năm tháng trôi qua nhưng ông vẫn rất phong độ. Con quyết định sẽ học hỏi bí quyết của ông!"

Bé vừa nói xong, Vân Nhân và Vân Thần không chút khách khí cho bé ánh mắt xem thường —— Cái gì mà học hỏi chứ, rõ ràng là đang vỗ mông ngựa mà.

Không thể không nói, Vân Thiên nịnh nọt rất đúng chỗ. Ánh mắt Vân Trường nhìn bé lập tức biến đổi, có ngạc nhiên, có hiếu kỳ, có lạ lẫm,... nhưng nhiều hơn là hài lòng.

Vân Thiên hướng mẹ và em trai cười đắc ý, bé vỗ mông ngựa thì đã sao, chỉ có người nhà mới được hưởng quyền lợi này của bé thôi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Vân Thần bĩu môi, tuy bé không có thói quen trắng trợn nịnh bợ như vậy nhưng cũng không chịu thua kém. Bé dùng vẻ mặt chán thành nhất nói : "Ông ngoại, rất vui được gặp ông! Cháu là Thần Thần. Khi còn ở Canada, mẹ đã nói về ông rất nhiều, còn nói người quan tâm mẹ nhất hiện nay ở thành phố này chỉ có ông ngoại, vì vậy khi ông gặp chúng cháu sẽ thương yêu chúng cháu như với mẹ. Con và Thiên Thiên luôn mong muốn được gặp và gọi ngài một tiếng 'ông ngoại' ạ!"

Với khuôn mặt đáng yêu như thiên sứ, đôi mắt đen linh động nhìn Vân Trường không chớp mắt, cộng thêm giọng nói non nớt nhưng rõ ràng, bất kỳ ai đều nghe ra sự mong chờ của bé. Bằng sự thông minh của Vân Thần, lời nói của bé dù ngắn ngủi đã bộc lộ khá nhiều điều. Thứ nhất là để chào hỏi Vân Trường. Thứ hai chỉ rõ tình cảm cha con của Vân Nhân rất tốt, như vậy hẳn không có lý do gì không nhận cháu, cũng triệt luôn đường lui của Vân Trường. Thứ ba cho thấy sự khát khao tình thương từ ông ngoại. Kết hợp với những lời vuốt mông ngựa vừa rồi của Vân Thiên, hai bé đã kín đáo đẩy Vân Trường vào thế không thể từ chối hai bé, chỉ có thể mỉm cười tiếp nhận.

Quả nhiên là anh em sinh đôi, hợp tác vô cùng ăn ý. Ở tương lai không xa, chính nhờ vào điều này đã giúp các bé thoát vại kiếp nạn.

Vân Trường chuyển sang quan sát Vân Thần, không biết có phải vì thần thái của bé trông giống Vân Nhân hay không mà thái độ của hẳn đối với bé ôn hòa hơn hẳn. Lúc này Vân Trường chưa biết hai đứa cháu 'từ trên trời rơi xuống' này có bao nhiêu yêu nghiệt, vì thế hẳn không hề nghĩ câu nói của Vân Thần có bao nhiêu sâu xa, chỉ xem đó là biểu hiện bình thường của đứa trẻ mong ước tình thân mà thôi.

Vân Trường bất chợt nhớ đến ngày Vân Nhân khoảng 5-6 tuổi, mỗi khi thấy An Tổ Tổ, cô luôn lộ ra ánh mắt này. Đó là ánh nhìn ẩn chứa sự khao khát, sự mong mỏi được nhìn nhận, được chú ý. Nghĩ đến đây, tâm hắn không khỏi nhói lên. Là cha mẹ, làm sao không hiểu lòng con cái? Chỉ là đối với chuyện hòa hợp gia đình, hắn thật sự bất lực. Hơn hai mươi năm qua, Vân Trường luôn cố gắng kéo gần quan hệ bà-cháu của Vân Nhân và An Tổ Tổ, nhưng tất cả đều uổng công, đây là chưa kể ở giữa họ còn tồn tại ba mẹ con Lâm Nhược Như làm cho chuyện đã khó như đi lên bầu trời, nay càng khó hơn việc ra ngoài không gian vũ trụ mà không có bất kì thiết bị hỗ trợ nào.

Mặc dù không biết vì sao Vân Nhân lại sinh hai đứa trẻ này, tuy nhiên chứng thật sự là cháu ngoại của mình, Vân Trường không nỡ để hai bé lặp lại hoàn cảnh của Vân Nhân năm xưa. Trên đời này chẳng ai có thể tự lựa chọn nơi mình sinh ra, chào đời ở gia đình khá giả hay nghèo khổ hoàn toàn tùy vào duyên số. Điều đó sẽ chẳng thay đổi dù cho bạn có kêu ca như thế nào. Muốn sống theo ý mình, bạn nên bắt đầu từ đôi tay của chính bạn, đừng nên trông cậy quá nhiều vào người khác, bởi họ còn có cuộc sống của họ.

Bảo Vân Trường cự tuyệt nhìn nhận hai bé, hẳn thật sự không thể nhẫn tâm cho con gái thêm một vết thương chồng lên vết sẹo quá khứ. Hắn đã không bảo vệ được người vợ hắn yêu thương nhất kiếp này, hẳn không muốn mất cả đứa con duy nhất của họ. Huống chi, hai đứa trẻ kia đáng yêu như vậy, hẳn vừa thấy đã ưa thích rồi.

Thường nói, 'yêu ai yêu cả đường đi', Vân Trường đã thương yêu Vân Nhân như bảo bối, tất nhiên cũng yêu thương luôn cả con của cô. Vân Trường thờ ơ một hồi, cất giọng đầy từ ái.

"Hai đứa đến đây, để ông nhìn kĩ các cháu!"

Vân Thiên cười càng rực rỡ, bé nhào đến ôm lấy Vân Trường như đã từng ôm ông cố, thanh âm nũng nịu vang lên làm xương cốt Vân Trường như nhũn ra : "Ông ngoại, ông ngoại.."

Vân Thần dù không có biểu hiện khoa trương như anh trai nhưng cánh tay bé nhỏ của bé ôm lấy Vân Trường chặt chẽ. Cả hai đều là trẻ con, có thông minh đến đâu thì vẫn hi vọng được trường bồi quan tâm chăm sóc.

Một mầm non, cần có không gian trưởng thành. Nhưng trước khi đủ cứng cáp, nó cần một cây đại thụ che chở.

Nhìn cảnh tượng ông cháu ôm nhau, khỏe mắt Vân Nhân cay cay, cô cố kìm dòng nước mắt dâng lên hai mắt. Khi quyết định trở về giới thiệu tiểu bảo bối với ba, nói cô không căng thẳng là giả. Viễn cảnh bà-cháu ngày xưa trong lòng Vân Nhân thật quá mức u ám, cô không muốn con của mình lặp lại. Cho nên cô rất sợ Vân Trường sẽ không chào đón Thiên Thần, sợ tuổi thơ các con bị phủ một phần màu xám u tối.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Khi biết tin bản thân đang mang thai, Vân Nhân có chút hốt hoảng. Đầu tiên cô chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ, đặc biệt là một người mẹ đúng mực. Làm mẹ, nghe rất nhẹ nhàng nhưng ai đã từng sinh con mới biết muốn trở thành từ mẫu là chuyện khó khăn và gian nan cỡ nào. Bạn phải nuôi dưỡng đứa bé chín tháng mười ngày trong thân thể, cho uống từng ngụm sữa, vỗ về từng giấc ngủ, dạy nói những tiếng vỡ lòng, tập bé bước những bước chân đầu tiên chập chững mà kiên định, thức trắng đêm khi bé bị bệnh, tìm hiểu suy nghĩ của bé, cung chịu quá bé sẽ khó nghe lời bạn còn nghiêm khắc quá bé sẽ sinh ra tâm lý sợ hãi bạn.... đây mới chỉ là giai điệu đầu tiên, sau đó còn hàng hà sa số việc mà bạn phải làm cho bé con. Tuy rất bận rộn, đôi khi gian nan, nhưng tình cảm thiêng liêng mẫu tử sẽ chiến thắng tất cả. Trừ phi tâm can lạnh hơn băng mới không thương con, còn lại tất cả các bà mẹ trên thế giới đều yêu con hơn bản thân mình.

Vân Nhân dậm dậm chứ không phải loại người vô cảm, cô chưa bao giờ có ý định bỏ đi đứa bé đang hoài thai. Điều thứ hai làm Vân Nhân hoảng hốt là cô sợ với hoàn cảnh của cô, đứa bé có thể không được trưởng bối yêu quý và tự ti vì bé 'có mẹ sinh nhưng không có cha dưỡng', bị người đời khinh miệt là con riêng bị vứt bỏ. Cuộc đời cô không phải chịu cái danh kia nhưng cũng hiểu được nỗi xót xa đó. Tuy cô là trưởng nữ của Vân gia nhưng ai mắt sáng đều biết cô không được An Tổ Tổ ưa thích, cho nên vị trí của cô chẳng khác cái bình to mà rỗng, chỉ cần An Tổ Tổ còn chấp chương Vân gia ngày nào thì cô không có chút thực quyền nào. Như thế có khác bị xem là con riêng là bao?

Tại sao Vân Nhân chỉ có một người bạn thân duy nhất? Đơn giản vì trong ngôi trường quý tộc mà Vân Trường cho cô theo học chẳng ai thật lòng kết bạn với cô. Con cháu các thế gia thường trưởng thành sớm, ngay từ nhỏ đã được giáo dục làm thế nào để có lợi cho gia tộc. Với kiểu trường nữ như Vân Nhân thì không đủ để trở thành mục tiêu cho các tiểu thế gia 'săn đón'.

Cũng bởi vì vậy nên Vân Nhân mới lo lắng cho đứa con mới hình thành của cô. Khi sang Canada, nhiều người đã khuyên cô nên bỏ cái thai vì nó sẽ ảnh hưởng đến tương lai của cô nhưng đều bị Vân Nhân bỏ ngoài tai. Đúng như Thủy Thiên Phong nói: "Đứa trẻ là vô tội, chẳng ai có quyền quyết định cha mẹ, hoàn cảnh chào đời cả. Mỗi người đều có quyền được sống, truy cầu sự sống. Đứa bé này chỉ vì còn quá nhỏ nên chưa thể tự lên tiếng bảo vệ quyền lợi của mình. Hơn nữa, phải để lại chứng cứ để sau này còn tóm được cha nó, rồi sau đây cứ để tờ tận tình 'chiêu đãi' hẳn! Đảm bảo sẽ là trải nghiệm vĩnh viễn khó quên!"

Nhìn thấy nụ cười bay mùi âm mưu nồng nặc của Thủy Thiên Phong, Vân Nhân thầm chúc phúc cho kẻ nào đó. Chuyện cô mang thai là ngoài ý muốn, cô không hoàn toàn trách hẳn ta, một phần cũng vì cô quá chủ quan mới bị người hãm hại. Cái cô quan tâm nhất chính là hẳn có bị dị tật gì hay không, lỡ đâu đứa trẻ sinh ra không thừa kế sự xinh đẹp của cô mà xấu giống cha nó thì có lẽ ý định về thành phố K của cô sẽ còn hoãn dài dài. Rất may người nào đó có bộ dạng thuộc dạng yêu nghiệt, không thì e rằng phải còn lâu lắm hẳn mới gặp lại vợ con.

Vào một ngày đẹp trời trong tương lai, Vân Nhân kể lại cho Cung Cảnh Hàn nghe những gì Thủy Thiên Phong đã nói, lúc đó hẳn mới hiểu nguyên do vì sao cô bạn thân của Vân Nhân mới đầu luôn gây khó dễ cho hẳn mà hẳn chỉ có thể nhịn, ai bảo đó là người dạy dỗ con hẳn a! Cung Cảnh Hàn cảm thấy may mắn, may là người con gái hẳn yêu nhất không có hận hẳn, nếu không con đường đi tới mục tiêu 'gia đình hoàn hảo' của hẳn chẳng biết phải đến năm nào tháng nào mới thực hiện được.

.....

Với Vân Nhân, sự thừa nhận của Vân Trường có ý nghĩa vô cùng hệ trọng. Có thể nói ở nơi thành phố này, cô chỉ có ba là nguồn ấm duy nhất. Nếu thái độ của Vân Trường y như An Tổ Tổ đối xử với cô thì chắc chắn sẽ là một đả kích nghiêm trọng, thậm chí là vết thương khó lành. Còn gì thất vọng hơn việc bạn đặt toàn bộ trông chờ vào ai đó, đổi lại là một bóng lưng lạnh lẽo?

Thấy ba ông cháu ôm chặt lấy nhau, Vân Nhân biết, cô đã đặt niềm tin vào đúng chỗ. Ba cô vẫn luôn yêu thương cô.

"Ba, Thiên Thần, ba người định để con đói xanh da luôn à?" Vân Nhân mở miệng trêu đùa.

Vân Trường bật cười, xoa đầu hai đứa cháu ngoại đáng yêu: "Chắc các con đã đói lắm rồi, mau gọi món ăn đi!"

Vân Thiên và Vân Thần hí hóp mắt hưởng thụ độ ấm từ bàn tay ông ngoại, tâm nói —— Mở đầu buổi gặp mặt thật tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Bạn tin vào thiên mệnh không? Có thể câu trả lời của bạn là 'không' nhưng đôi khi có những sự trùng hợp đến kì lạ. Chẳng hạn như hôm nay, cao tầng hai đại thế gia ở nam thành và bắc thành cùng tụ hội tại nhà hàng Lạc Ly. Kịch tính của câu chuyện, từ đây chính thức bắt đầu.

... ..

Buổi trưa, Cung Cảnh Hàn định kì lái xe đến nhà hàng Lạc Ly tham dự buổi họp mặt thường kì của Cung gia. Nếu cho hẳn phát biểu ý kiến về việc này thì chỉ cần dùng hai chữ "nhảm chán" đã đủ diễn tả suy nghĩ của hẳn.

Từ khi mới sinh ra, Cung Cảnh Hàn đã được cậu đón sang Mỹ nuôi dưỡng nên hẳn không có tình cảm cha con 'tha thiết' gì với Cung Cảnh Đường, càng khỏi nói đến hẳn với toàn thể gia tộc có bao nhiêu nhạt nhẽo. Thêm nữa, cái chết của mẹ hẳn ít nhiều cũng liên can không nhỏ đến cái nhà này, muốn hẳn

toàn tâm toàn ý 'phục vụ' cho Cung gia, trừ phi vài người nào đó biến mất như chưa từng có mặt trên thế gian.

Cung Cảnh Hàn hoàn toàn đủ khả năng tự lập nghiệp và thành công tại Mỹ, tuy nhiên hẳn lại trở về thành phố K. Cũng đừng cho là hẳn nhớ cội nhớ nguồn mà quay về, còn vì nguyên nhân gì thì... cứ theo dõi tiếp sẽ rõ.

Nhìn chiếc Aston Martin Vanquish chạy phía sau, Cung Cảnh Hàn mày hơi nhú lại, trên gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ mắt kiên nhẫn ——Hắn đâu có mua hay bán keo dán chó [tgdđ diễn tả mức độ 'bán' của người nào đó], tại sao vẫn luôn bị làm phiền?

Rồi, chợt nghĩ đến sắp sẽ gặp ai, khoe môi Cung Cảnh Hàn kéo lên độ cong mỉa hoặc, nét chán ghét trên mặt lập tức biến mất khôi phục bộ dáng yêu nghiệt điển đảo chúng sinh.

Nghe đứa cháu Cung Cẩm Huyền tới qua hôn hờ nói trưa nay sẽ đưa bạn đến giới thiệu với toàn thể Cung gia, Cung Cảnh Hàn không nhịn được bật cười. Chẳng phải do vui vẻ mà cười, hẳn cười suy nghĩ bọn họ quá lộ liễu. Muốn dùng nữ sắc mê hoặc hẳn, trước tiên phải tự trang bị loại thuốc chống được mỉa hoặc của hồ ly, nếu không tự hại thân mình, lạc luân trăm mê lúc nào không hay. Nếu mọi người đã có lòng như vậy, hẳn không ngại cho thêm náo nhiệt.

Nghĩ vậy, Cung Cảnh Hàn thả chậm tốc độ, y hệt như đang đợi chiếc xe phía sau. Từ từ lái chiếc Lamborghini vào tầng ngầm nhà hàng, Cung Cảnh Hàn vừa bước xuống xe thì chiếc Aston Martin Vanquish màu xanh biển cũng vừa lúc chạy tới.

Cửa xe bật mở, một đôi chân thon dài bước ra, tiếp theo là thân hình quyến rũ nhân sinh xuất hiện. Mái tóc xoăn dài màu đỏ xõa trước ngực, bộ váy liền cùng màu ôm lấy vóc người hoàn hảo đủ khiến bao người đàn ông mê mẩn. Gương mặt xinh đẹp mỹ lệ, đôi môi đỏ tươi như bông hồng đang nở rộ, khoe mắt kiêu diễm đưa tình.

Thấy Cung Cảnh Hàn đi chậm lại, Dương Tinh Lan trong lòng mừng thầm, nhanh chóng đi lại gần hẳn.

"Cảnh Hàn, anh đợi em đi cùng!" Dương Tinh Lan nhỏ giọng hô.

Cung Cảnh Hàn mắt liếc tai ngó ung dung rẽ sang một lối đi ít người biết lên tầng ba nhà hàng Lạc Ly. Hắn ngầm đồng ý để cô ta đi theo nhưng không có nghĩa là hẳn sẽ đi với cô ta.

Chứng kiến Cung Cảnh Hàn chẳng có phản ứng gì, Dương Tinh Lan hơi vênh môi bất mãn nhưng đã quá quen thuộc với điều này, cô ta chỉ có thể nhanh chân đi theo. Ít ra người khác nhìn vào sẽ nghĩ hai người họ đi cùng nhau

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Cung Cảnh Hàn mặt không đổi sắc tiếp tục đi, mặc kệ mỹ nhân phía sau ra sức 'kêu gọi thăm thiết' cũng không lay chuyển được hẳn. Nói đùa, mỗi ngày có biết bao cô gái đuổi theo hẳn, chẳng lẽ mỗi lần đều phải quay lại, mỉm cười và nói : "Cô không lọt vào tầm mắt tuyển vợ của tôi, hãy tự động rút lui để tránh khỏi tình trạng vì quá thất vọng hay cực độ đau lòng mà làm liều, tôi sẽ không chịu bất kì trách nhiệm gì!"

Sau này, khi Vân Nhân nghe Cung Cảnh Hàn nói về suy nghĩ trên của hẳn, đáng lẽ phản ứng của một người bình thường nên có là xem thường 'mèo khen mèo dài đuôi', thế nhưng Vân đại tiểu thư nhà ta rất không khách khí ném cho Cung thiếu gia một câu: "Cần gì phải nói cho thừa hơi tốn sức, chỉ cần dán tờ giấy sau lưng, nếu bọn họ không bị mù chữ chắc chắn sẽ đọc được. Như vậy chẳng phải tiện lợi hơn sao?" Nói xong còn tặng miễn phí cho Cung Cảnh Hàn ánh nhìn như thể đang nói 'thật ngốc mà'.

Vân Thiên và Vân Thần vô cùng cảm thông với Cung Cảnh Hàn, mẹ các bé quả nhiên không phải dạng phụ nữ tầm thường, đừng bao giờ áp dụng tư tưởng thông thường đối với mẹ, nhất định sẽ bị đá kích a!

Hai anh em nghĩ thế nhưng quên mất tính cả phần các bé vào nữa. Hai tiểu thiếu gia này thừa hưởng gen từ cha mẹ biến thái nên mức độ biến thái của hai bé không thể nào kém hai vị phụ huynh đại nhân được, một chồng thêm một không đơn giản chỉ là hai thôi đâu.

Dương Tinh Lan thật sự rất có kiên nhẫn. Kể từ khi gặp Cung Cảnh Hàn lần đầu ở buổi tiệc thành phố K, cô luôn tìm mọi cơ hội tiếp xúc với hẳn. Khác hẳn những cô gái chuyên trông hoa si với Cung Cảnh Hàn, Dương Tinh Lan bị thu hút bởi vẻ lạnh lẽo ẩn hàm dưới nụ cười rực rỡ của hẳn-điều mà rất ít người có thể nhận ra. Tất nhiên Cung Cảnh Hàn cũng nhận ra được ánh nhìn của Dương Tinh Lan đối với hẳn bất đồng mọi người, nếu không với tính cách của hẳn thì làm sao có chuyện mỗi ngày đều bị phụ nữ đi tìm?

Tựa như hôm nay, Cung Cảnh Hàn ngầm đồng ý để Dương Tinh Lan đến buổi họp mặt thường kỳ của Cung gia. Chẳng phải người cha yêu quý của hẳn nóng lòng muốn hẳn kết hôn hay sao. Hẳn cũng không thể phụ lòng 'anh trai' đã dày công xếp đặt, hãy để xem cuối cùng là cô gái kia hay con gái duy nhất của chủ tịch thành phố K lợi hại hơn.

Đừng trách hẳn tâm tư thâm độc, tất cả đều là do người khác tự làm, hẳn hoàn toàn không nhúng một tay nào vào. Có người đạo diễn bộ phim miễn phí,

sao lại không xem chứ?

Nghĩ vậy, Cung Cảnh Hàn tự nhiên lộ ra một nụ cười hồ ly đúng chuẩn. Không để ý đến cua quẹo phía trước, hấn cứ vậy đi tới. Cho nên, một sự việc bất ngờ đã diễn ra.

... ..

Vân Nhân làm khán giả chứng kiến cảnh ông cháu hòa thuận mà có chút dờ khóc dờ cười. Dường như bọn họ đã quên mất nhân vật chính là cô thì phải. Ngắm đầu đứa, Vân Nhân chợt nhận ra cô đã quá xem thường hai tiểu bảo bối nhà mình rồi.

"Ông ngoại, ăn món này đi, rất tốt cho sức khỏe của ông nha, trong đó có chứa nhiều chất dinh dưỡng có lợi cho hệ thần kinh..." Vân Thiên vừa gấp thức ăn cho Vân Trường vừa không quên khoe khoang thành tích tìm hiểu của bé.

Vân Thần khá im lặng hơn nhiều so với anh trai, tuy nhiên không ai có thể bỏ quên sự tồn tại của bé. Bởi vì mỗi khi người nào trong bàn cần thứ gì đó, bé đều có thể nhanh chóng lấy thứ đó đưa cho người ấy. Khả năng quan sát và lĩnh hội của bé thật sự rất cao, về khoản này, Vân Thiên thậm chí không bằng Vân Thần.

Đến lúc Vân Nhân cảm thấy cô nên lên tiếng để chứng minh bản thân còn đang ngồi sờ sờ ở đây thì chuông điện thoại của cô bỗng reo lên. Nhìn dãy số hiện trên màn hình, Vân Nhân khẽ cau mày. Cô đứng lên, mở miệng nói : " Ba, con xin phép ra ngoài một lát!"

Vân Trường đang bị nhét đầy miệng thức ăn nghe tiếng ngẩng lên gật gật đầu với cô, ý bảo cô cứ đi. Anh em Thiên Thần đồng thanh nói:"Mẹ đi ạ!"

Vân Nhân mỉm cười, ưu nhã xoay người ra khỏi phòng. Hơi ngắm lại kí ức trước đây, Vân Nhân chọn một hướng bước đi. Đó là con đường ngắn nhất nối liền cả ba tầng nhà hàng Lạc Ly, tuy nhiên rất ít người biết đến. Vân Nhân biết đến là do ngày còn nhỏ vô ý phát hiện ra.

Vì tránh nhiều người để ý mà Vân Nhân chọn con đường này, không ngờ đã xảy ra một chuyện mà sau này nghĩ lại lúc đó thà cô đi đường vòng cũng không bao giờ chọn đường tắt.

Và, chắc mọi người đã đoán ra chuyện gì sắp diễn ra rồi chứ? Hãy cùng đón xem nào.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Vân Nhân mang vẻ mặt âm u bước trở lại phòng ăn. Tựa như cảm thấy được áp suất của phòng đang đột ngột giảm mạnh, ba ông cháu đều tự giác không ai hỏi cô tại sao đi lâu như vậy. Cả ba liếc nhìn nhau và trao đổi bằng ánh mắt.

Vân Trường: Theo kinh nghiệm từ bà ngoại các con và mười mấy năm sống chung với mẹ hai đứa thì ông dám cá 200% mẹ các con đã trải qua bão cấp 13 và đang bị ảnh hưởng bởi cơn bão. Đề nghị tàu thuyền nên lánh bão!

Vân Thần: Nhiệt độ đang ngày càng có chiều hướng đi xuống nhanh chóng và có khả năng sẽ giảm đến âm mức. Đề nghị biện pháp tăng nhiệt.

Vân Thiên: Chúng ta thật đáng thương, vừa tránh bão vừa tránh tuyết, lại không có phương tiện chuyên dụng... Phía trước thật ảm đạm!

Ông cháu nhìn nhau, lén thở dài trong lòng. Vân Nhân cứ tiếp tục như thế chắc chắn phải có thứ gì đó làm thế thân cho cô trút giận, nếu không hậu quả khi núi lửa phun trào tuyết đối khủng khiếp, ba người không muốn làm nạn nhân đầu tiên đâu a. Dung nham đi qua thì ngay cả tro tàn cũng không có.

Trong lúc Vân Trường và Vân Thiên, Vân Thần nghĩ cách cứu hòa thì Vân Nhân cũng đang tự kìm chế bản thân không được vọng động. Càng nghĩ cô càng cảm thấy hoang đường, cực kì vô lý đến không thể chấp nhận.

Cùng với tình hình căng thẳng bên này, tại căn phòng kế bên cũng có hai người đang âm trầm đến đáng sợ. À, chính xác thì một người bảo lũ trực tiếp biểu hiện, còn người kia là bảo ngầm.

Chuyện gì đã xảy ra? Cùng lùi thời gian về 15 phút trước nào...

... ..

Dương Tĩnh Lan gấp gấp đuổi kịp Cung Cảnh Hàn, đồng thời cất giọng nũng nịu : " Anh không thể đợi bạn gái đi chung sao, có việc gấp đến mức quên cả em à ?"

Bình thường Cung Cảnh Hàn sẽ chẳng bao giờ quan tâm đến những lời nói vô nghĩa của Dương Tĩnh Lan, chẳng hiểu tại sao hôm nay hấn lại muốn giải thích rõ ràng. Dường như có thứ gì đó thôi thúc hấn phải làm như vậy. Suy nghĩ này vừa lóe lên, chưa kịp đợi hấn tìm hiểu lí do thì thân thể đã quay lại

đổi mặt với Dương Tĩnh Lan, trong giọng nói mang vài phần uy hiếp.

"Từ khi nào tôi và cô thân thiết như vậy? Tôi ghét nhất loại người tự ý cho mình là đúng. Đừng nghĩ tôi không nói gì là lần tới, cô chẳng là gì với tôi. Rõ chưa?"

Trong khi nói, Cung Cảnh Hàn vô ý lộ ra khí thế chấn nhiếp đối phương ép tới Dương Tĩnh Lan khiến cô ta không khỏi lùi về sau hai bước.

Dương Tĩnh Lan giật mình, Cung Cảnh Hàn chưa bao giờ tỏ thái độ lạnh lùng như vậy với cô. Đôi mắt kia dù vẫn mị hoặc như hồ nhưng chẳng có chút cảm tình nào mà chỉ có băng hàn lạnh lẽo, hết như đáy hồ âm u tĩnh lặng đến đáng sợ khiến cho người đối diện một áp lực nặng nề, tưởng như bị nghiền một dãy núi đè lên.

Dương Tĩnh Lan chợt nhớ lại, Cung Cảnh Hàn không phải là một con hồ ly xinh đẹp mà còn có móng vuốt sắc nhọn. Đừng nhìn vẻ ngoài hiền lành vô hại của hắn mà xem thường, nếu chạm vào điểm mấu chốt của nó, hãy chuẩn bị tinh thần nhận thảm họa.

Nghe ra uy hiếp trong lời của Cung Cảnh Hàn, Dương Tĩnh Lan rất thông minh điều chỉnh ngay thái độ của mình, thu hồi nét mặt kiêu ngạo và thay bằng biểu tình ủy khuất: "Cảnh Hàn, em... em không có ý đó, chỉ là... chúng ta..."

Dương Tĩnh Lan không hề nói rõ mối quan hệ giữa họ mà lại dùng từ ngữ mập mờ, nếu là người ngoài cuộc nghe được, đoán chừng sẽ nghĩ họ là một cặp tình nhân đang tranh cãi gì đó, hơn nữa khẩu khí của cô gái ẩn chứa sự ủy khuất không nhẹ. Bất kể là ai nếu có lòng 'thương hoa tiếc ngọc', chắc chắn sẽ trách chàng trai kia quá vô tình, dù sao cũng là người mình yêu thương, làm sao lại có thể đối xử lạnh nhạt như vậy?

Thật không hổ danh xuất thân từ giới thượng lưu, dù cho một người có tâm địa thiện lương như thế nào thì ít nhiều cũng bị nhiễm mực. Dương Tĩnh Lan chính là ví dụ tốt nhất. Cha của cô là Chủ tịch thành phố K, từ nhỏ đã có cuộc sống đầy đủ hơn rất nhiều người, nhưng cũng vì sinh ra trong gia đình này nên cô sớm chứng kiến được bộ mặt giả dối đằng sau những nụ cười hết sức rực rỡ. Ngày qua tháng lại, dần dần cô bé ngây thơ năm nào đã hiểu được chân lý 'trên đời này không có tình thân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn'. Muốn đạt được điều mình muốn thì phải làm mọi thứ, không bao giờ được nhân nhượng. Nếu không, kẻ thua cuộc sẽ là bạn.

Vì thế, chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi 'kỹ thuật diễn xuất' của Dương Tĩnh Lan đạt trình độ khá như vậy. Hướng chỉ đối tượng 'xem diễn' lại là Cung Cảnh Hàn, tất nhiên cô càng phải ra sức rồi.

Sau này khi nhớ lại đoạn kỉ niệm 'khó quên' này, Vân Nhân cũng phải vỗ tay khen ngợi Dương Tĩnh Lan, đồng thời tiếc rẻ thay cho tập đoàn Thiên Mạn, một nhân tài diễn xuất như vậy lại bỏ qua, đúng là uổng phí mà. Bởi vì ngay bản thân Vân Nhân cũng bị câu nói trên của Dương Tĩnh Lan hiểu lầm Cung Cảnh Hàn thành kẻ bạc bẽo vô tình, gây ra những tình huống dở khóc dở cười sau đó.

'Cô...' Cung Cảnh Hàn định nói: Cô tỏ vẻ yếu đuối cho ai xem vậy? nhưng đột nhiên nghĩ đến cần gì phải phí lời với cô ta. Thế là Cung thiếu gia rất dứt khoát xoay người đi tiếp, chừa cho Dương Tĩnh Lan một bóng lưng lạnh lùng.

Vừa hay đang đến chỗ ngoặt cầu thang nối các tầng nhà hàng Lạc Ly với nhau, Dương tiểu thư còn đang phân vân nên đuổi theo hắn hay 'nhỏ vài giọt' nước mắt thì đã bị tình huống trước mắt khiến cô sửng sốt.

... ..

Sau khi xin phép Vãn Trường ra ngoài, Vân Nhân mới nhận cuộc gọi.

"Tôi nghe.... Được, tôi sẽ xuống lấy ngay."

Kết thúc cuộc gọi, mây đẹp không khỏi nhú lại. Hơi nhìn sang phòng ăn một chút, Vân Nhân quyết định sẽ xuống tầng ngầm một chuyến, đương nhiên phải có lí do cô mới phải đi. Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, Vân Nhân theo lối tắt đi xuống. Vừa đến cầu thang tầng cuối, cô nghe được một đoạn đối thoại khá thú vị. Vân Nhân thầm nghĩ-- Vẫn là tình cảnh muôn thuở, nín kéo-hi vọng-bị vứt bỏ! Vân Nhân hơi suy nghĩ, kịch đang hay như vậy mà cô xuất hiện thật sự làm mất không khí, hơn nữa, cô không hề ưa loại đàn ông trắng hoa như thế--Ngoài cái mã bên ngoài sáng sủa hơn người thì nội tâm đại đa số đều đen tối như mực tàu.

Hôm nay là ngày gì vậy nhỉ, dường như cô trước khi ra đường quên xem lịch thì phải. Nhưng chẳng lẽ bây giờ quay lại, cô đâu có nhiều thời gian, xem ra đành phải làm người qua đường vậy. Vân Nhân vừa đi vừa niệm--Sắc tức thị không, không tức thị sắc...

Cũng do chú tâm niệm nên Vân Nhân không chú ý đến cửa ngoặt phía trước, hoặc do cô không ngờ đến việc sẽ chạm mặt 'người đàn ông' nào đó nhanh như vậy. Và kết quả là...

Bụp...bụp...

'Ui da..'

Vân Nhân bất ngờ đập vào một bức tường thịt cứng rắn, do không kịp chuẩn bị nên ngã ngửa ra sau. Trong cơn 'hoảng loạn', Vân Nhân vội đưa tay ra trước 'tút'. Vậy nên một lần nữa khuôn mặt xinh đẹp của cô lại đập vào bức tường nào đấy. Thế nhưng, lần này không may mắn chỉ là 'va chạm nhẹ' như trước, mà là...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Dương Tinh Lan tròn mắt nhìn một nam một nữ trước mặt thực hiện hành vi 'mò ám', đôi môi đỏ mọng nhấp máy muốn nói gì đó nhưng chẳng thể thốt nên lời nào, từ ngữ cứ như bị nghẹn lại nơi cổ họng. Cô cứ trơ mắt mà nhìn người trong lòng 'ôm ấp' một cô gái khác. Biểu tình so với việc gặp quý không khác nhau là mấy.

Cũng khó trách biểu hiện của Dương Tinh Lan dọa người như vậy. Ai ở thành phố K mà chẳng biết lịch sử phong lưu của Cung Tổng giám đốc tập đoàn N.W. Nói như vậy thực tế có hơi oan uổng cho hắn, chẳng qua là có bề ngoài tuấn mỹ hơn 'bình thường', tài năng hơn 'bình thường' thôi mà. Nhưng mà cái 'bình thường' của hắn chẳng mấy ai có thể theo kịp.

Khụ... lạc đề rồi!

Nhắc lại, cái danh phong lưu ấy Cung Cảnh Hàn không thoát khỏi liên quan. Hắn thuộc tuýt người không mặn không nhạt, gặp người không có trưng ra bộ mặt băng hàn mà đôi lúc sẽ mỉm cười. Đã nói hồ ly mị hoặc nhất thiên hạ, dù chỉ là một cử chỉ vô tình nhưng có thể khiến bạn trầm mê. Bởi vậy hằng ngày đều có rất nhiều cô gái muốn tiếp cận hắn. Nhưng, mọi người đều biết rõ một điều rằng Cung Cảnh Hàn chưa từng chạm qua nữ nhân nào, thậm chí đến gần hắn trong vòng 2 bước cũng chưa từng nghe nói.

Vậy, tình huống gì đang diễn ra đây? Cung Cảnh Hàn không chỉ ôm, mà còn...

Có ai đến giải thích cho cô hiểu chuyện gì đang diễn ra đây không? Cung Cảnh Hàn không bị đánh tráo chứ?

Đừng nói khán giả như Dương Tinh Lan khó hiểu, ngay cả nhân vật trong cuộc cũng 'đơ' ra.

Vân Nhân nhìn không chớp mắt vào khuôn mặt yêu nghiệt của ai đó đang áp sát mặt mình, cả thân thể bất động như búp bê hết pin, cô có cảm giác bản thân vừa bị lỗi điện bộ trúng, vừa tê vừa giật, còn đầu óc thì trống rỗng. Có lẽ cô đã quên mất tình trạng của mình bây giờ như thế nào: hai bàn tay đang chạm vào một vòm ngực rắn chắc dưới lớp áo vest, vòng eo mảnh khảnh duyên dáng được đôi tay ai đó ôm chặt; khoảng cách giữa hai thân thể cơ hồ bằng không, gần sát đến mức tai Vân Nhân có thể nghe rõ nhịp tim đập nhanh của đối phương. Đứng từ xa nhìn cứ như cô dựa hẳn vào người kia và ... (trẻ em chú ý xem)

Vân Nhân có thể không kinh ngạc hay sao khi mà đập vào mắt cô là gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn? Ngay cả khi nằm mơ cô cũng có thể phác họa ra từng nét giống y như đúc. Nói đùa, bảy năm đối diện với không chỉ một mà là hai khuôn mặt giống hệt nhau, nếu cô còn quên thì nên đi khám sức khỏe lại xem trí nhớ có vấn đề gì về trí nhớ hay không là vừa! Điểm quan trọng ở đây chính là tại sao người này lại có diện mạo y như hai đứa con của cô như vậy? Hắn là ai? Đại não của Vân Nhân cấp tốc suy đoán. Chắc thời này không có chuyện uống nhầm thuốc rồi lớn lên chỉ trong 10 phút đâu nhỉ? Thế thì còn thần kỳ hơn Doraemon nữa... Lẽ nào? Một đáp án đột ngột hiện ra làm Vân Nhân giật mình, cặp mắt vốn mông lung khôi phục thần sắc, giây tiếp theo lại ngơ ra bởi vì...

Bản về mức độ kinh ngạc thì nam nhân duy nhất tại đây cũng không kém hơn hai cô gái kia là bao. Ngay khi cuộc chạm trán diễn ra, đầu tiên hắn nhận thấy có vật gì đó khá cứng đâm vào ngực mình, kèm theo mùi hương thoang thoang vô cùng dễ chịu; sau đó cà-vạt của hắn bị kéo về phía trước khiến hắn suýt theo đà té ngã. Để giữ thăng bằng, Cung Cảnh Hàn chỉ có thể vươn tay kéo luôn vật thể nào đó về phía mình. Kết quả thế nào lại thành hai người 'ôm ôm ấp ấp' nhau, hơn nữa còn là mỗi chạm mỗi, có điều bờ môi khá là ê ẩm vì va chạm mạnh!

Cung Cảnh Hàn nhất thời không lý giải nổi hành vi của mình. Từ lúc người kia lần đầu đụng phải hắn đã nhận ra đó là nữ. Nhưng mà, vì sao đã biết như vậy hắn vẫn đưa tay ra giữ cho cô ấy khỏi ngã? Thường ngày, hắn không bao giờ cách phụ nữ quá gần, đừng nói chi việc chạm tay chạm chân. Có lẽ bắt đầu từ khi hắn ngửi được mùi hương vừa xa lạ vừa quen quen kia thì lý trí đã không theo kịp hành động rồi.

Cảm giác mềm mại theo bàn tay truyền đến, kí ức xa xăm bắt đầu tràn về. Cung Cảnh Hàn chợt nhận ra cô gái này rất quen. Khi ôm cô rất thoải mái, không hề khiến hắn khó chịu chút nào. Nhất là đôi mắt đen như bảo thạch kia nhìn hắn rất đáng yêu, giống y một con mèo nhỏ tính nghịch hiếu kỳ, trong đó không có cảm xúc vui sướng hay hạnh phúc mà ngập tràn sự kinh nghi. Sao gặp hắn mà cứ như gặp phải quái vật vậy? Với vẻ bề ngoài của mình, Cung Cảnh Hàn khá là tự tin, dù chưa đến độ gặp người người thích nhưng chỉ ít phải có đầy hào cảm chứ? Lần đầu tiên hắn bắt gặp có người nhìn hắn với ánh mắt 'độc đáo' như thế!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 23

10 giây... 20 giây... một phút trôi qua, cuối cùng thì Dương Tinh Lan đã phản ứng lại. Cái gì dịu dàng như nước, uyển chuyển như mây đều đi chơi cả đi!

Đối với chuyện bạn trai ngay trước mặt mình ôm ấp cô gái khác thì chỉ có Thánh Mẫu mới nhịn nổi. Mà Dương tiểu thư chắc chắn không phải là mẫu nhân vật max thiện lương như thế!

Có câu 'Giận quá thì mất khôn', nhiều lúc bạn rất có thể bị sự tức giận che mờ lý trí mà làm ra những hành động khiến bạn sau này phải hối hận mãi. Cho nên mới nói 'Vọng động là ma quỷ', trong bất kì trường hợp nào đều phải bình tĩnh, đó là một chìa khóa cho bạn thành công.

Ví dụ như Dương Tĩnh Lan hiện tại không thể nghi ngờ là một trường hợp điển hình. Cũng chỉ vì một câu nói không kịp suy nghĩ mà tương lai hết sức u ám.

"Tiên nhân, mau buông Cảnh Hàn ra! Đồ hồ ly tinh chỉ biết dùng thân thể quyến rũ đàn ông!" Dương Tĩnh Lan chỉ một ngón tay về phía Vân Nhân với khí thế hùng hồn, ánh mắt tóe lửa, ai không biết cứ tưởng cô ta đang 'bắt gian' thật.

Nhưng, cái khí thế hào hùng kia rất nhanh bị dập tắt khi mà Dương Tĩnh Lan đón nhận hai luồng ánh mắt lạnh lẽo vô cùng, lạnh đến mức cô có ảo giác đang bị chôn trong hầm băng ngàn năm, toàn thân mạch máu như bị đông cứng, ngay cả hô hấp cũng ngưng lại. Tuy nhiên, hết thấy mọi cảm giác đáng sợ đó ngay sau đấy đều biến mất không dấu vết, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng cảm nhận như đối mặt với tử thần ngay bên cạnh, tùy thời đều có thể cướp đi sinh mạng của mình, Dương Tĩnh Lan dám chắc cô đã trải qua.

Nói thì nhiều nhưng thực tế không mất nhiều thời gian. Trước sau chỉ vài giây mà khí thế 'lầm lăm liệt liệt' của Dương Tĩnh Lan sụt giảm nghiêm trọng, cô bây giờ chẳng khác gì một người ngoài cuộc, không có tư cách gì để bình phẩm 'đôi tình nhân' trước mắt.

Dương Tĩnh Lan tự nghĩ, bỗng cảm thấy nghẹn khuất, tại sao Cung Cảnh Hàn lại 'tặng' cho cô ánh nhìn như muốn giết người vậy? Cô đã làm gì sai? Một cô không cam lòng trời đất, Dương Tĩnh Lan hung hăng nói: "Cô, bỏ bản tay bụi bản khỏi người bạn trai tôi mau!"

Không đợi Dương Tĩnh Lan nói hết câu, Vân Nhân đã mạnh mẽ rời khỏi cái ôm của người đàn ông mê người nào đó. Trong mắt Dương tiểu thư, hành động đó của Vân Nhân được biến tấu thành 'nghe lời', tạm khiến hóa khí cô ta giảm xuống——Xem như biết điều! Loại người như mi xách giấy cho ta còn chưa xứng, còn muốn đeo bông Cảnh Hàn! Hết muốn sống yên ổn à?

Còn sự thực thì ngược lại 180°. Vân Nhân nhanh chân lùi lại phía sau 5 bước hết như đang tránh bị lây nhiễm dịch bệnh, cô trừng mắt nhìn Cung Cảnh Hàn với tư thái đề phòng 'hái hoa tặc'.

Cung Cảnh Hàn hơi ním môi, có chút buồn cười chống lại ánh mắt của con mèo nhỏ đang xù lông. Hắn chỉ vô thức siết chặt vòng tay một tí nên hai cơ thể tiếp xúc sát nhau hơn thôi sao? Có cần phải khẩn trương như thế không? Hắn cũng chưa làm gì a!

Đúng lúc này, điện thoại trong túi áo Cung Cảnh Hàn rung nhẹ. Hắn không rõ vì sao đột nhiên lại vô cùng không thích cuộc gọi này, bất kể là ai, trong lòng hắn đã cho kẻ đó một dấu × đồ chó, dám khiến đại gia phiền lòng, nhất định phải gánh chịu hậu quả.

'Người nào đó' bỗng nhiên cảm thấy sau gáy lạnh toát, trực giác nói cho hắn biết hắn sắp gặp xui xẻo rồi.

Vừa lúc ánh mắt Cung Cảnh Hàn rời khỏi mèo nhỏ thì Dương Tĩnh Lan cũng vừa bước tới thế chỗ Vân Nhân. Thật không hổ danh là con cháu quý tộc, khôi phục lý trí rất nhanh! Dương Tĩnh Lan biết cô ta vừa phạm sai lầm, trước mặt Cung Cảnh Hàn phải bày ra thái độ đúng mực nhất có thể. Hiện tại thật đại đột nếu làm ầm ĩ chuyện này, làm vậy: thứ nhất, sẽ cho đối phương thấy mình giống như loại phụ nữ đánh đá, chua ngoa->mất hình tượng; thứ hai, sẽ khiến đối phương chú ý đến người thứ ba nhiều hơn->tình huống xấu hơn sẽ xảy ra. Dương Tĩnh Lan tuyệt đối không muốn 2 khả năng trên xảy ra, tất nhiên phải chọn cách giải quyết khác.

Trước khi xoay người đối mặt với Cung Cảnh Hàn, Dương Tĩnh Lan không quên trừng Vân Nhân một cái, ý là——Còn chưa cút mau? Tránh xa chúng ta ra, đừng thấy sang bắt quàng làm họ, không có cửa đâu!

Vân Nhân đương nhiên nhìn ra cảnh cáo của cô gái xinh đẹp kiêu kì đang đứng chắn ngang mình, cũng lơ mờ đoán ra quan hệ của 2 người kia. Nhưng dù vậy, ánh mắt Vân Nhân dành cho cô ta vẫn lạnh lùng, dám xúc phạm cô thì cho dù là ai dù sớm hay muộn cũng phải trả giá.

Vân Nhân quay người đi đến mục tiêu của cô khi xuống đây. Đừng cho rằng cô e ngại Dương Tĩnh Lan, chẳng qua lúc này cô không có nhiều thời gian. Cô phải hoàn thành mục đích bây giờ vì có 3 ông cháu còn đang đợi cô. Thêm nữa, cô muốn tránh khỏi người đàn ông kia, không phải do sợ hãi mà là do cô cần chút thời gian điều chỉnh tâm lý! Chẳng những bắt gặp phiên bản lớn của con trai mà còn ôm hôn, không bị sock ngất đã may rồi.

Khi Cung Cảnh Hàn ngẩng đầu lên thì bóng dáng của 'mèo nhỏ' đã biến mất. Trong lòng hắn dâng tràn sự tiếc nuối và hụt hẫng, như đứa bé thấy món đồ chơi ưa thích ngay trước mắt mình nhưng không thể cầm trên tay được. Lần thứ hai trong ngày lý trí không kịp chỉ huy hành động, Cung Cảnh Hàn lướt qua Dương Tĩnh Lan đang cố gắng thu hút sự chú ý của hắn để tìm kiếm 'mèo nhỏ'. Tuy nhiên, nhìn đi nhìn lại thân hình xinh xắn kia đã không thấy nữa. Lúc này hắn thật sự buồn bực, trong lòng tặng thêm cho chủ nhân cuộc gọi vừa rồi một dấu × nữa.

Ai đó lần thứ hai rùng mình, sao bất an vậy a! Hắn có nên đi đâu đó lánh nạn trước hay không? Mặc dù chưa biết sẽ gặp phải chuyện gì nhưng linh cảm mãnh liệt thế này... thà một lần làm tiểu nhân vẫn hơn mất mạng!

Thế là người nào đấy vì lo cho sinh mạng của bản thân nên đã cuốn gói hành trang chuẩn bị 'tránh bão'!

Dương Tĩnh Lan thấy phản ứng của Cung Cảnh Hàn, mày không khỏi nhíu lại, một cổ nguy hiểm từ đâu lặng lẽ bay đến——Dù thế nào cũng không được để vuột mất Cung Cảnh Hàn, bất kỳ mọi nguy cơ nào đều phải loại bỏ.

Mầm mống thù địch đã được gieo trồng trong nội tâm Dương Tĩnh Lan như thế! Nói trắng ra, cô ta yêu Cung Cảnh Hàn quá mức làm mờ cả mắt. Nếu

như cô ta không động sát tâm với Vân Nhân, có lẽ cuộc đời còn có thể làm lại. Nhưng mà, trên đời này không có 'nếu như khi đó....' Mỗi một lời nói, mỗi một hành động đều phải nghĩ đến kết quả của nó.

Dương Tình Lan cắn cắn môi, hệt như đang chịu ủy khuất, yếu ớt nói: "Cảnh Hàn, đến giờ họp mặt rồi, chúng ta đi thôi!"

Nhìn khắp một lượt tầng ngầm, xác định không thấy 'mèo nhỏ', Cung Cảnh Hàn mang về mặt âm trầm đi lên tầng ba nhà hàng. Hắn vừa nhớ ra, mùi hương trên người cô gái đó tương tự như mùi vị của cô gái 7 năm trước. Liệu 2 người có phải là một? Hoặc ít nhất, 'mèo nhỏ' có thể quen biết cô gái bí ẩn năm đó 'curop' đi tẩm thân xử nam của hắn.

Dương Tình Lan thấy sắc mặt Cung Cảnh Hàn cực kỳ kém, cô chẳng dám nói nhiều, tránh bị 'giận cá chém thớt', chỉ im lặng theo sau hắn.

Còn Vân Nhân lúc bấy giờ đang ở đâu, làm gì, với ai?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Áp chế sự phẫn nộ xuống đáy cốc, Vân Nhân ngẩng đầu nhìn ba ông cháu đang cười nói vui vẻ tự nhiên ở đối diện, đột nhiên tâm trạng tốt hơn hẳn. Khi bạn căng thẳng vì công việc, bất chợt nhìn thấy người bạn thân yêu nhất nở một nụ cười thật tươi dành tặng bạn, bạn sẽ cảm thấy mọi sự phiền não đều tan biến theo nụ cười đó, tựa như ánh mặt trời sau cơn mưa, bầu trời lấp lánh sắc màu cầu vồng. Đối với nhiều người, đó là khoảnh khắc đẹp nhất.

Vân Nhân chưa bao giờ oán hận bà nội của cô. Từ khi rất nhỏ cô đã có suy nghĩ độc lập, mỗi người đều có suy nghĩ, cảm nhận riêng biệt, cô tôn trọng điều đó. Nếu An Tổ Tổ không thể đón nhận cô, cô cũng không cưỡng ép làm gì. Cuộc sống vốn dĩ không thể chỉ toàn thảm nhưng, bạn phải học cách chấp nhận.

Vân Trường thấy Vân Nhân đang nhìn họ mỉm cười, trong lòng thầm thở phào một hơi. Hắn không muốn con gái nghĩ bản thân ghét bỏ cháu của mình. Mặc dù ngay lúc biết được tin con gái dẫn con trai về ra mắt, Vân Trường không tránh khỏi 'shock lâm sàng', nhưng trải qua tiếp xúc gần gũi vừa qua, tự đáy lòng hắn nảy sinh cảm giác thân cận và thương yêu đối với hai bé, huống chi hai tiểu thiên thần thật sự rất đáng yêu, dù không phải người thân của bé cũng bị 'sức quyến rũ' hấp dẫn.

Vân Nhân khôi phục bình tĩnh, toàn thân khí chất thanh nhã biểu lộ tự nhiên, nhìn đồng hồ, đôi môi hồng nhuận tựa đoá anh đào khẽ mở, thanh âm phiêu hốt thoanh thoát như từ cửu thiên truyền xuống (tg: hình như miêu tả hơi quá đà)

"Ba, đã 1h rồi. Ba nên về công ty tiếp tục công việc." Câu này, không có ngữ điệu đề nghị mà là một câu khẳng định.

Vân Trường buông đũa, đang muốn mở miệng phản đối, hắn còn muốn cùng cháu ngoại chơi đùa a. Đối mặt với núi giấy tờ để thư ký giải quyết là được rồi.

Tại tập đoàn Thiên Trường, viên thư ký đang tận tụy sắp xếp núi dữ liệu đột nhiên rùng mình một cái, thầm nghĩ—Chắc không phải tổng giám đốc lại đánh chú ý đến mình chứ?

Vân Nhân khẽ lắc đầu, nói tiếp: "Con mời ba đột ngột như thế này đã khiến ba bỏ lỡ nhiều công việc rồi. Con không muốn ba vì con mà lại ảnh hưởng đến công ty."

Đối mặt với ánh mắt kiên quyết của con gái, Vân Trường bất đắc dĩ chịu thua. Hắn chưa bao giờ phản đối bất kì lựa chọn nào của Vân Nhân, lí do cũng không phải vì yêu thương mù quáng mà bởi Vân Trường biết rõ tính cách của cô, là người có suy nghĩ cẩn thận. Đưa tay xoa xoa tóc của hai đứa cháu 'mới ra lò', Vân Trường luyến tiếc nói.

"Thiên Thần, bây giờ ông có việc cần phải làm, không thể dẫn các cháu đi chơi được. Dịp khác ông sẽ bù lại."

Hai anh em Vân Thiên đồng thanh "Dạ!" Các bé tuy còn nhỏ nhưng đã hiểu chuyện, tuyệt không giống những đứa trẻ khác làm nũng đòi đi chơi.

Vân Trường đưa ánh mắt nhìn Vân Nhân, ý tứ ra sao thì khỏi cần nói cũng rõ.

Đáp lại sự mong mỏi của ba, Vân Nhân cụp mắt xuống, như một hành động lẩn tránh.

Vân Trường khẽ thờ dài, hắn cũng biết hiện tại con gái sẽ không trở lại Vân gia, nhất là trong tình huống còn có thêm hai đứa con song sinh. An Tổ Tổ vốn đối với Vân Nhân không hòa thuận, nếu cô về chẳng biết sẽ dùng thái độ gì 'tiếp đón' cô nữa. Hắn cũng không muốn lưu lại trong lòng cháu ngoại ám ảnh không tốt về gia đình, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tương lai các bé.

Khi Vân Trường đi đến cửa chuẩn bị bước ra, Vân Nhân bỗng nói: "Chúng con hiện đang ở nam thành!"

Vân Trường xoay người, gật gật đầu, hần hieu cô đang ám chỉ hần có thể đến thăm con cháu bất cứ lúc nào.

Cả hai người đều rất thông nhất không đề cập đến việc Vân Nhân ở nhà của ai, vì cả hai đều biết tại nam thành, chỉ có duy nhất một ngôi nhà mà Vân Nhân có thể lưu lại.

Sau khi từ biệt Vân Trường, Vân Nhân nhanh chóng dẫn hai tiểu bảo bối về nhà. Dặn dò các bé nghỉ ngơi cho khỏe, Vân Nhân liền đi vào phòng của mình. Cúi đầu nhìn chiếc hộp nhỏ trong túi, ánh mắt Vân Nhân chợt trở nên sâu thẳm.

Nhớ lại cuộc gặp gỡ tại tầng hầm nhà hàng Lạc Ly, sau khi tránh khỏi tầm mắt của Cung Cảnh Hàn, Vân Nhân liền bước vào một chiếc xe màu đen khá bình thường. Trong xe, cũng có một người đang ngồi.

Vân Nhân dường như quen thuộc với người này, trực tiếp hỏi: "Ông ngoại phải đệ nhất trợ lực tới tận thành phố K tìm cháu chắc không phải chỉ để nhìn xem cháu có an toàn đến nơi không chứ?"

Thần thái của cô từ khi ra khỏi phòng ăn liền không còn chút nào vui cười, ngược lại giăng đầy sương lạnh. Nếu đứng yên, cô sẽ khiến người ta có ảo giác đang chiêm ngưỡng một bức tượng nữ thần cao quý, tuyệt không cho phép bất kì sự khinh nhờn nào. Mặc dù là câu nói mang tính hài hước, thế nhưng xuất phát từ Vân Nhân lại chẳng nghe ra chút hài hước nào.

Cầm lái là một người đàn ông có thân hình khá to lớn, mặc bộ vest xám trắng, tuổi chừng 40, gương mặt góc cạnh rõ ràng nhưng lại rất bình thường, là dạng khuôn mặt mới gặp lần đầu không thể tạo ấn tượng cho bạn. Lúc Vân Nhân tiến vào xe, hai mắt hần khép hờ, ngón trỏ gõ nhẹ volant theo tiết tấu nào đó, cũng có thể đấy là một thói quen.

Nghe Vân Nhân hỏi, hần mở mắt ra. Đó là một đôi mắt như thế nào? Sắc bén như chim ưng, độc lĩnh như đêm đen; người bình thường một khi nhìn vào đa số sẽ bị dọa sợ hãi. Nhưng sắc mặt Vân Nhân vẫn an tĩnh, không chút nào bị ảnh hưởng.

Chỉ dựa vào một đôi mắt đã biết người này nhất định không đơn giản. Hần chính là một trong bốn trợ thủ lợi hại nhất của ông ngoại Vân Nhân, tên là Viên Chính Bình. Cất giọng khan khan cổ hữu, hần trả lời Vân Nhân.

"Ông chủ bảo tôi đưa cái này cho cô chủ." Nói xong, chỉ vào chiếc hộp nhỏ nhỏ trước mặt cô.

Vân Nhân 'ngắm nghía' đồ vật được mang từ Canada sang tận thành phố K, bỗng nhiên cô có dự cảm những ngày tháng an nhàn của cô sắp kết thúc rồi.

"Cháu có thể không nhận?" Vân Nhân thật sự không muốn nhận lấy cái hộp này, cô biết nằm bên trong hộp chẳng phải là thứ 'nhỏ bé' như chiếc hộp chứa đựng nó.

"Ông chủ đã dặn, đồ đã đem tới không lấy về."

"Ông ngoại còn ở Canada?"

"Không!"

Nghe được từ 'không', Vân Nhân không hỏi tiếp nữa. Như vậy đã rõ ràng, ông ngoại nhất quyết muốn cô tiếp nhận vật này. Tính tình của ông khá tốt, duy chỉ cái tính cố chấp là khuyết điểm; một khi ông đã quyết định chuyện gì thì khó mà thay đổi (hầu như cơ hội xoay chuyển gần bằng không). Cho nên, Vân Nhân không có cách nào khác ngoài việc chấp nhận. Huống chi ông ngoại đã lớn tuổi, nên để ông có thời gian nghỉ ngơi.

Thấy Vân Nhân ung dung cầm chiếc hộp lên, Viên Bình không nén được hiếu kỳ hỏi: "Cô chủ không mở ra xem trước sao?"

"Nếu đã biết thì cần gì phải mở ra?" Vân Nhân đáp lại Viên Bình một câu hỏi khác.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Anh em trở tài suy luận

Vân Thiên sau khi trở về phòng liền quay sang hỏi Vân Thần: "Người nghĩ trong lúc ra ngoài mẹ đã gặp ai?"

Vân Thần nhướng mi, làm ra động tác của ông cụ non, đáp: "Chắc chắn phải có một kẻ không biết điều động đến mẹ!" Cho nên khi mới trở lại, mẹ mới có sắc mặt u ám đáng sợ như vậy.

Vân Thiên vừa lấy tay xoa cái cằm nhỏ bé của mình vừa đi đi lại lại, dáng vẻ như thám tử đang suy luận, bé đưa ra nghi vấn: "Ta cho rằng, có thể mẹ đã biết được, nghe được hay nhận được chuyện gì đó vô cùng lớn lao, mà mẹ đại khái chưa thể chấp nhận và thích ứng kịp; nhưng mẹ BẮT BUỘC phải tiếp nhận nó."

Vân Thần vừa ôm laptop vừa gật gật đầu, bé hoàn toàn đồng ý với anh trai. Vân Nhân, tính tình tương tự như cái tên. Cô yêu thích tự do nhàn nhạ như đám mây trắng trôi lững lờ trên nền trời xanh biếc; cô trước nay vẫn luôn luôn chán ghét ép buộc, vì thế chẳng lạ gì khi cô phản ứng hơi thái quá đối với những ai ép buộc cô phải làm gì, nhất là khi cô không muốn.

Vân Thiên có được đồng minh, tinh thần càng thêm hăng hái, tiếp tục suy luận: “Theo phán đoán, có lẽ mẹ gặp không phải chỉ một chuyện mà là hai trở lên, trong đấy ít nhất có một chuyện liên quan đến chúng ta. Thần Thần, người nghĩ nó có thể là chuyện gì?”

Vân Thần tay hơi ngừng một lúc để suy nghĩ, bé không có khả năng phân tâm tốt như người anh sinh đôi của mình, có thể vừa nói chuyện vừa gõ văn bản cùng một lúc mà đạt hiệu quả như nhau, không hề có một lỗi sai chính tả nào. Bất gặp những sự việc có tính phức tạp hóa, Vân Thiên lại kém cạnh, bé không có khả năng tổng hợp tuyệt đỉnh như em trai. Cho nên trong trường hợp, này bé cần sự tham gia suy luận của Thần Thần.

Trong lúc chờ đợi kiểm tra mật khẩu, Vân Thần khoanh tay, lơ đãng nhìn ra cửa sổ, đáp: “Có liên quan đến chúng ta, tôi trọng yếu có 2 chuyện. Thứ nhất, cha chúng ta là ai? Đang ở đâu? Còn độc thân hay không? Thứ hai cần nói đến định hướng tương lai cho chúng ta, bao quát cả các mối quan hệ. Chuyện thứ hai tạm thời đã được giải quyết, vậy chỉ còn...”

Nói đến đây, trong mắt hai bé khó che giấu thần sắc vui sướng—Lẽ nào, mẹ vừa gặp ba? Thật không ngờ vừa mới về thành phố K nhanh như vậy đã tương ngộ! Nhưng, ánh mắt các bé dần dần ảm đạm xuống, nếu đoán không sai nhưng mẹ cũng không nói gì về chuyện này, tức là không muốn để hai bé gặp cha. Lúc rời khỏi nhà hàng, mẹ nhiều lần kín đáo quan sát khắp nơi, đến tận lúc lên xe về nhà mới thoáng an tâm. Căn cứ vào biểu hiện này liền biết mẹ đang trốn tránh ba, lẽ nào ba lại đáng sợ như quái vật ư?

Còn đang ở nhà hàng, Cung Cảnh Hàn nén nhịn hắt hơi, thầm nghĩ—Là tiểu tặc nào dám nhắc đến hắn?

Kết quả, Cung Cảnh Hàn càng nín nhịn khổ sở hơn. Những người trong phòng ăn không khỏi cảm thấy bầu không khí ngột ngạt đến đáng sợ nhưng sắc mặt của Cung thiếu gia lại ảm đạm đáng sợ hơn. Y như bóng đêm đang dần dần bao phủ đoàn lữ hành hoang dã, nơi đó nguy hiểm luôn rình rập quanh bạn, bất cứ lúc nào không cẩn thận, người xuống gập Diêm Vương sẽ là chính bạn.

Không hổ danh là anh em sinh đôi, Vân Thần vừa nghĩ gì Vân Thiên liếc mắt một cái đã hiểu ngay. Bé cũng thấy kì lạ, Vân Nhân chưa bao giờ là người yếu đuối hay sợ hãi đối mặt với người ngoài, nếu không cô đã chẳng sinh hai bé ra đời. Lần đầu tiên bé thấy mẹ có vẻ lo ngại cái gì đó, điều này khiến bé vô cùng tò mò.

“Nhất định khi ba và mẹ gặp nhau đã diễn ra chuyện gì đó, xem tình hình này thì mẹ sẽ không bao giờ nói ra đâu. Thần Thần, người có chú ý gì không?” Vân Thiên thần nhiên đã vấn đề khó sang em trai không chút ngưng ngừng.

Đang cúi đầu nhìn vào laptop, Vân Thần không nhìn được ngẩng lên cho anh trai cái liếc mắt xem thường, lúc nào những chuyện hơi phức tạp một chút là đã sang cho bé giải quyết, lần này bé không rảnh nghĩ ngợi, trực tiếp buông một câu: “Người tự giải quyết!”

“Chẳng lẽ người không hiểu kỳ những gì đã xảy ra sao?” Vân Thiên cố gắng thuyết phục.

“Người rất muốn biết ba là ai?” Giọng điệu kia, nghe thế nào cũng không giống như đang nói chuyện của bé.

Vân Thiên không ngừng gật đầu, hỏi thừa, đương nhiên là muốn biết rồi.

Con người có một tật xấu khó bỏ chính là tính ỷ lại. Mặc dù người ta biết rõ thói quen này là không tốt, thế vậy nhiều lúc vẫn mắc phải. Chẳng hạn như Vân Thiên lúc này, trí thông minh của bé tuyệt không kém hơn Vân Thần, nhưng trong suy nghĩ của bé lúc này lại là: “Có quân sư tại đây cần chi phải lao lực?”

“Cách ta có” Vân Nhân ngừng một chút mới nói tiếp “Nếu người không ngại cho cả nước biết người đang làm gì thì cứ việc lấy hình của người đăng lên.”

Ý này chẳng phải là đăng bản tin tìm người thân hay sao? Vân Thiên trắng mắt, nếu có thể dùng cách này ta còn phải hỏi người sao?

Khỏe miệng Vân Thần hơi cong lên như đang cười, ánh mắt nhìn anh trai như đang nói—Muốn ngồi mát ăn bát vàng? Không có cửa đâu! Chuyện là của chung, đều phải tự động não. Hướng chỉ ý kiến của một người có phần phiến diện.

Nhìn biểu hiện của Vân Thần, Vân Thiên liền biết âm mưu đây việc sang đưa em trai thiên tài này đã thất bại. Sao bé lại quên mất cả hai là anh em sinh đôi, trong lòng tính toán điều gì rất dễ bị người anh em hiểu thấu. Phải nói cái năng lực này khá có lợi và đôi khi rất không lợi, muốn đánh chủ ý xấu xa gì đều phải thảo luận với đối phương a!

Vậy nên mới nói, trên đời này vốn rất công bằng. Đừng thấy bề ngoài mà cho rằng ông trời bất công, kỳ thực tất cả đều có nguyên do.

Vân Thiên chán nản ngồi dựa lên ghế mềm, cảm tựa thành ghế, than thở: “Chẳng lẽ phải chờ đến khi mẹ tự mở miệng nói ra sao?” Với cá tính của Vân Nhân, e là chẳng biết phải đợi đến bao giờ.

Vân Thần nhún nhún vai, ý là—Đừng hỏi ta!

Vân Thiên ngán ngẩm thờ dài, xem ra bé không có khả năng làm thám tử rồi. Đang suy nghĩ xuất thần chợt nghe Vân Thần nói: “Hàng đã chuyển đến thành phố K.”

Vừa nghe, gương mặt nhỏ nhắn của Vân Thiên trở nên nghiêm túc hẳn, bé đi đến cạnh em trai ngồi xuống, cùng nhìn vào màn hình laptop.

“Người mang hàng đến là một thuộc hạ trung thành của Blue Butterfly.” Vân Thần vừa đọc tin tức vừa nói.

“A, nếu là thuộc hạ của cô ấy thì có thể an tâm, Blue Butterfly làm việc rất cẩn thận. Địa điểm giao hàng là ở...”

“Được, ta sẽ đi lấy!” Vân Thần xung phong đi.

Vân Thiên nhú mày, giọng hơi lo lắng: “Chỉ một mình người đi?”

“Người xem ta là trẻ con lên ba sao?” Vân Thần liếc mắt xem thường, hồn nhiên quên mất bản thân chỉ mới 6 tuổi.

Vân Thiên chẳng những không phát hiện điểm ấy, còn nghiêm túc nói: “Ừm, ta quên mất!”

[TG: Anh em nhà này quá trâu bò!

Vân Nhân: Còn phải nói, không nhìn xem ai là người sinh ra chúng!

Cung Cảnh Hàn: Con ta đương nhiên khác thường nhân!

TG: cả nhà các người đều trâu bò, ta biết!]

“WIND WORLD có dự định mở rộng phạm vi sang châu Á, cụ thể là tại nước K -trung tâm hắc đạo châu Á. Bên kia muốn chúng ta trước tiên thăm dò mục tiêu.” Vân Thần giọng điệu thấp phẫn nghiêm chỉnh thông báo.

Vân Thiên theo thói quen xoa cằm, cũng chẳng biết bé học hành vi này ở đâu, tóm lại rất thuận tay. Bé hiện tại khá là phân vân, bản thân các bé đều còn nhỏ [tg:giờ mới nhận ra à?], khó có thể hoạt động tự do như người trưởng thành, còn cái lợi cũng vì là trẻ con nên một khi điều tra sẽ không khiến người ta nghi ngờ. Ai có thể nghĩ hai đứa trẻ chưa đến 7 tuổi lại là một trong những thành viên cấp cao nhất của tổ chức WIND WORLD nổi tiếng thế giới?

Vân Thần thấy đáng về ‘đăm chiêu’ của anh trai, tự nhiên hiểu rõ. Chính bé cũng phân vân không kém: “WIND WORLD cũng không có ý định giao cho chúng ta nhiệm vụ này, chỉ cần chúng ta ở một bên hỗ trợ là được. Tuy chúng ta gia nhập tổ chức chưa đến một năm, thế nhưng những người ở kia đối với chúng ta khá tốt, cũng không bắt buộc hay lợi dụng chúng ta phải làm gì. Dù sao cũng thuận tiện, chúng ta chậm rãi thăm dò thành phố này vẫn được.”

Vân Thần gật gù đầu đồng ý, các bé vừa mới đến đây, cũng cần tìm hiểu một phen. Hà hướng bên ngoại còn là một trong tứ đại gia tộc của thành phố K, áp lực thật không nhỏ a.

“Thiên Thiên, người tổng hợp lại tất cả nhân viên WIND WORLD ở thành phố K và toàn nước N. Còn ta sẽ đi nhận hàng.”

“Đi liền bây giờ?” Vân Thiên nhận lấy laptop từ tay Vân Thần, nghiêng đầu hỏi.

“Ừm, tranh thủ mẹ đang ngủ ta đi, với lại đi mua thức ăn cho buổi chiều luôn.” Nhìn đi, Vân Thần rất có dáng dấp của một quân gia a, bảo sao Vân Nhân không muốn đào tạo bé thành người quản lý cho được?

Vừa nghe đến thức ăn, đôi mắt trong veo của Vân Thiên chợt sáng lên. Đừng tưởng làm bé thuộc dạng người tham ăn tục uống, vấn đề ở chỗ món ăn mà Vân Thần làm ra thực sự rất ngon, ngon đến mức dù đã no vẫn muốn ăn tiếp. Thêm nữa, sau khi ăn được uống một ly trà do chính tay mẹ pha chế, Vân Thiên liền cảm thấy nhân sinh của mình tốt đẹp nhất là đây.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chuẩn bị đi làm

Anh em Vân Thiên một bên bàn luận sôi nổi, người mà các bé cho rằng đã ngủ rồi ở phòng kế bên thực tế cũng đang ôm laptop, mười ngón tay mảnh khảnh lướt qua bàn phím như gió, tốc độ nhanh hơn hẳn đứa con trai đầu khi bé xâm nhập và phá hỏng hệ thống của The Cas.

Là người ưa thích tự do, cho nên Vân Nhân khi vào phòng luôn mở cửa sổ. Cô ưa thích được gió trời thổi qua mang theo hương vị tự nhiên, những lúc như thế mọi sự phiền não dường như được giảm bớt rất nhiều.

Tuy nhiên, mặc dù vào lúc này gió thổi ừ ừ cũng khó khiến cô hạ hỏa. Vân Nhân vừa không ngừng nghỉ đôi tay vừa nghiêng răng nghiêng lợi: “Ông ngoại người được lắm, mọi công việc đều đổ dồn sang ta, muốn ta lao lực mà chết sao?”

Cạnh bàn là chiếc hộp Vân Nhân nhận từ Viên Bình, nắp hộp đã mở, hiển nhiên đồ vật bên trong đã được lấy ra. Nội tâm Vân Nhân lúc này phiền muộn

muốn chết, dưới đáy lòng hô to “Hố cha nó chứ! Bị lừa rồi...” Sớm biết thế này cô thà bị nói là rùa đen rụt đầu chứ không bao giờ nhận cái hộp kia đâu.

Vân Nhân chỉ nghĩ đơn giản là sau này cô sẽ tiếp quản việc kinh doanh của hệ thống khách sạn – resort ở Vancouver thay ông ngoại, nào ngờ còn có cả...

“Nhớ lúc trước công việc cũng không nhiều như thế này a...” Khi đó Vân Nhân đã cảm thấy lạ, cả một hệ thống như vậy mà chỉ có bằng từng đó thứ cần xử lý thôi sao? Bây giờ nghĩ lại, chắc chắn là do ông ngoại cố tình che giấu khiến cô hiểu lầm công việc rất nhẹ nhàng, nếu không hôm nay còn lâu cô mới dễ dàng nhận mệnh.

Dù hơi bức bối vì có cảm giác bị lừa, nhưng Vân Nhân không hề oán trách ông ngoại. Bởi vì thông qua điều này có thể nhìn ra ông đối với tính tình của cô hiểu rất rõ. Khi một ai đó thật sự quan tâm đến bạn, họ mới để ý đến từng thói quen, cử chỉ, lời nói của bạn và ghi nhớ trong đầu. Vân Nhân dù không ngại rắc rối nhưng theo cô nếu tránh được thì cứ tránh, một khi ‘đỉnh’ vào không phiền cũng lụy. Cô luôn theo phương châm ‘Chỉ làm những việc có lợi, tránh xa phiền toái’, nghĩa câu này chẳng khác ‘an phận thủ thường’ là mấy, chẳng qua nếu ‘chạm vào nghịch lân’ của cô thì sẽ biết tại sao có câu ‘mẫu bạo long’.

Một lúc sau, Vân Nhân chợt thấy cổ họng khô khốc, cô bỗng nhớ ra từ khi về nhà đến giờ chưa uống một giọt nước nào. Vô ý thức liếm liếm môi, Vân Nhân chợt nghĩ đến một màn va chạm ở góc cầu thang tầng hầm, nhớ tới ‘nụ hôn’ bất ngờ kia, gò má không khỏi nóng lên. Vân Nhân hung hăng lắc đầu, quên đi quên đi, tại sao lại nghĩ tới chuyện đấy chứ?

Tuy dặn bản thân quên đi, thế nhưng càng cố quên lại càng nhớ. Chẳng biết bao giờ hai bàn tay Vân Nhân đã rời khỏi bàn phím, hai hàng mày liễu cũng nhú chặt một chỗ. Người đàn ông kia không nghĩ ngờ là cha của hai tiểu thiên thần, cô chắc chắn 100% về điều này. Ngoại hình giống nhau có thể còn có nhầm lẫn, thế nhưng ngay cả khí chất yêu mị cũng giống thì tuyệt đối không thể nhầm lẫn. Nhìn hấn, Vân Nhân nghĩ ngay đến Vân Thiên, nếu hai người đứng gần nhau thì sẽ là phiên bản lớn-nhỏ.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt thanh tú của Vân Nhân tràn đầy sầu lo. Dựa theo trực cảm của cô, người đàn ông kia rất nguy hiểm. Hấn là một con hồ ly cực kì xinh đẹp, bất kì ai không kiên định sẽ bị hấn mê hoặc đến lạc lối. Loại người này nhìn qua vô hại, nhưng thực tế lại nguy hiểm hơn bất cứ thứ gì. Chuyện bảy năm trước, liệu hấn còn nhớ hay không? Nếu hấn vẫn để trong lòng và tìm đến cô, cô phải làm thế nào? Còn có hai tiểu bảo bảo, nếu hấn cương quyết muốn bắt con đi thì sao? Không, không được, dù có bị buộc rời khỏi thành phố này, cô cũng không bao giờ giao con cho kẻ khác.

Từ khi sinh ra tới nay, Vân Nhân chưa bao giờ nhún nhường bất kì ai, cô không tranh đấu với ai nhưng cũng đừng người nào xâm phạm đến cô, nếu không cô không ngại cho hấn bài học nhớ đời. Nhưng lần này vì hai đứa con, cô chấp nhận chịu thiệt.

Vân Nhân âm thầm hạ quyết tâm, tránh xa nam nhân nguy hiểm kia.

Cô dường như đã quên có câu: “Sợ cái gì thì cái đó xảy ra.” Cô không biết là, công ty mà cô dự định vào làm, thực ra chính là đại bản doanh của hồ ly. Vì thế, dù cô có tâm tư tránh né cỡ nào cũng khó thoát khỏi ma trảo đại hồ ly.

.....

Cung Cảnh Hàn sau buổi họp mặt thường kỳ của Cung gia liền lái xe trở lại văn phòng tổng giám đốc N.W, tất nhiên đi cùng hấn còn có cả người đẹp Dương Tĩnh Lan. À, các bạn đừng vội cho rằng Dương Tĩnh Lan mặt quá dày (dù bình thường đã dày rồi), cô ta cũng là một nhân viên của N.W, thuộc bộ phận nhân sự. Các nhân viên trong tập đoàn lên quan sát thấy gương mặt sắp không tốt đều tự giác im lặng và tránh xa, sợ bị ‘giận cá chém thớt’.

Bước vào phòng Tổng giám đốc, Cung Cảnh Hàn ngồi dựa trên ghế, tay chống cằm ngẫm nghĩ về tiểu miêu nào đó. Mùi hương kia, hấn tuyệt đối không nhận sai, chính là của người phụ nữ năm đó ‘cường hành’ hấn.

Vô ý thức xoa xoa môi, Cung Cảnh Hàn không khỏi nhớ lại cảm giác của đôi môi mềm nhỏ. Môi của cô, mềm mại như tấm vải nhung được dệt từ sợi cao cấp nhất, hơi lạnh tựa quả vải thấm đượm hương vị ngọt ngào khiến cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được.

Năm đó, sau khi bị ‘cường bạo’, hấn ráng ‘lết thân tàn’ rời khỏi đó, mục đích là để tránh cho cô gặp nguy hiểm. Vài giờ sau khi hấn trở lại thì người đã biến mất. Muốn cho người truy tìm thì camera có hình cô toàn bộ đều không cánh mà bay. Cho dù hấn cố dựa vào trí nhớ vẽ ra hình của cô để tìm cũng không thấy chút tung tích nào.

Một người sống sờ sờ cứ như vậy không tìm ra, chuyện quỷ dị như vậy chỉ có 2 khả năng. Thứ nhất, thân phận của cô gái này không hề bình thường chút nào, tất cả những thông tin về cô đã được bảo mật; thứ hai, trường hợp xấu nhất, đã bị thủ tiêu.

Cung Cảnh Hàn cũng rõ ràng cô gái kia là bị bỏ thuốc, nếu không phải vì bị thương quá nặng dẫn đến mất cảm giác tạm thời, hấn đã có thể ngăn cô lại. Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, hấn đã ăn thì phải rửa bát.

Dù hấn không rõ cô bị ai thiết kế, tuy nhiên nếu như cô rơi vào trường hợp xấu nhất không bài trừ khả năng bị hấn liên lụy. Mấy năm qua hấn vẫn luôn cho người đi tìm, nhưng mà đều như muối bỏ bể. Chuyện này giống như cái gai ghim trong tâm Cung Cảnh Hàn khiến hấn luôn luôn khó chịu. Đến lúc hấn muốn bỏ cuộc thì bất ngờ gặp lại mùi hương năm nào.

Tại sao Cung Cảnh Hàn sau 7 năm vẫn nhớ rõ hương vị cô gái chỉ quen một đêm? Bởi vì hương thơm đó rất quen thuộc, là mùi trà xanh. Thế nhưng, là loại trà độc nhất vô nhị, dù cho hiện tại hấn đã hiểu sâu về trà đạo vẫn không thể tìm được vị trà kia.

Đôi mắt Cung Cảnh Hàn chợt trở nên sâu thẳm như đáy hàn đầm, môi khẽ nhếch tạo độ cong nhân nhạ, nói nhỏ: “Năm đó em thoát khỏi tôi, lần này em đừng hòng trốn nữa.”

Ngón tay thon dài của Cung Cảnh Hàn nhấn lên bàn phím, một giọng nói nghiêm túc vang lên: "Boss!"

"Đi tìm ngay người phụ nữ xuất hiện trong tầng hầm nhà hàng Lạc Ly vào lúc 12h trưa nay!" Cung Cảnh Hàn lạnh giọng ra lệnh.

"Rõ, boss"

Cung Cảnh Hàn xoay ghế ra hướng cửa sổ, nhìn dãy nhà san sát phía dưới, mơ hồ có loại chờ mong đã lâu không có – Những ngày tháng tới, chắc chắn sẽ rất thú vị đây.

Vân Nhân đang chiến đấu với laptop đột nhiên rùng mình, thầm nghĩ – Thời tiết đúng là thất thường thật!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ngoại truyện 1: Vô địch câu cá

Đây là câu chuyện về hai tiểu thiên thần lúc các bé năm tuổi.

Một ngày đẹp trời nọ, Thủy Thiên Phong vừa bước xuống cầu thang vừa xoa xoa cổ, đây là hậu quả của việc ngủ quên trên bàn.

Từ phòng bếp bùng ra một ly nước, Thủy Thiên Phong lững thững đi tới phòng khách thì thấy Vân Thiên đang xem tivi, Vân Thần lại đang đọc sách. Nhìn khắp một lượt không thấy Vân Nhân và ông ngoại cô đâu cả, Thủy Thiên Phong thắc mắc: "Ông và mẹ các con đâu?"

Hai anh em quay sang Thủy Thiên Phong, đồng thanh nói: "Buổi sáng tốt, Phong đi!"

Thủy Thiên Phong hạnh phúc mỉm cười lại, tiếng nói của trẻ con nghe thật êm tai a!

Vân Thần dù mới 5 tuổi nhưng cứ như ông cụ non, hầu như khi nào rảnh rỗi bé đều xem sách, có lẽ là sách tập học. Sẵn nói luôn, cả hai bé đều biết đọc biết viết từ năm ba tuổi, không chỉ tiếng anh mà còn biết cả tiếng mẹ đẻ.

Đối với thành tích của hai tiểu bảo bối, ba trưởng bối không biết phải dùng từ gì để diễn tả. Nhiều lúc Thủy Thiên Phong hận không thể đem hai bé biến thành con của mình.

Vân Thần 'từ tốn' trả lời Thủy Thiên Phong: "Sáng nay mẹ đã đến trường gặp giáo sư bàn về chương trình nào đó. Còn ông đã đi câu cá rồi!"

Thủy Thiên Phong nhìn qua cửa sổ, dưới tàng cây, một ông lão chừng 80 tuổi đang ngồi, mái tóc đã bạc hết, tay cầm cần câu, dáng vẻ ung dung nhàn nhã.

Thủy Thiên Phong hí hóp mắt – Quả nhiên cao nhân có khác. Quay lại hỏi hai bé: "Đã ăn sáng chưa?"

Vân Thần tặng cho Thủy Thiên Phong ánh mắt, ý là – Thật sớm a!

Vân Thiên chu môi, đáp: "Đã gần 8 giờ rồi ạ, chúng cháu sắp ăn trưa luôn rồi!"

Thủy Thiên Phong ngược lại chẳng có chút ngượng ngùng nào, phất tay nói: "Rất tốt! Hai đứa có muốn đi câu cá không? Hôm nay nắng đẹp a!"

Hai bé chưa bao giờ câu cá.

Thủy Thiên Phong quyết định 'hì sinh' một chút: "Câu được cá Phong đi sẽ làm món cá hấp!"

Mất Vân Thiên sáng lên, Phong đi của bé làm món cá ngon hơn cả nhà hàng nấu, nhưng bình thường cô rất lười, lâu lâu nổi hứng mới chịu nấu. Gần nhau ngay lập tức, Vân Thiên tắt tivi, nghiêm chỉnh chuẩn bị trang phục đi chinh phục món ngon.

Đừng nghĩ bé 'tham ăn tục uống', thực tế bé khá kén chọn, nếu món ăn không hợp khẩu vị, bé sẽ không ăn.

Vân Thần cũng gấp sách, cắt cẩn thận vào giá sách. Bé hưng phấn không khác gì anh trai, dù sao vẫn chỉ là trẻ con, khó tránh khỏi bị cái mới hấp dẫn.

Còn về phần làm thế nào để câu được cá, hai bé không hề để tâm. Bé vẫn thường thấy ông cố câu cá, chắc là sẽ không khó.

Sau hôm nay, Thủy Thiên Phong đã dạy cho các bé một bài học nhận thức đi theo các bé cả cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Đêm tối

Sau khi ăn tối rồi, mỗi người lại một việc, tự thân đi làm. Vân Nhân vốn dĩ muốn cùng hai con thu dọn đồ đạc đem đến, kết quả bị Vân Thần đuổi vào phòng, còn nói chỉ cần bé cùng anh trai làm là đủ rồi, nhiều nữa chỉ vướng tay vướng chân. Vân Nhân không nói gì, trông cô giống như rất dễ gây rối sao? Cuối cùng vẫn là an an phận phận vào phòng, đóng cửa, tiếp tục 'sự nghiệp' mà ông ngoại 'phó thác'.

Thực tế, Vân Thần cũng không phải thật cho rằng Vân Nhân cần tay cần chân, mục đích của bé là muốn Vân Nhân được nghỉ ngơi. Nhưng mà, bé quên mất người mẹ yêu quý của hai anh em 'tận lực vì nghiệp lớn' như thế nào. Trưa hôm sau, mãi không thấy Vân Nhân ra khỏi phòng, Vân Thiên đi lên nhìn mới biết Vân Nhân thức cả đêm làm việc.

Bên cạnh phòng Vân Nhân chính là phòng của hai tiểu bảo bối.

Trước khi trở về thành phố K, Thủy Thiên Phong đã đề nghị để hai bé ở chung một phòng như trước. Đối với quyết định này, hai anh em không có gì phản đối, ngược lại cảm thấy rất tốt. Dù sao, hai bé có không ít bí mật, ở chung phòng vẫn thuận tiện làm việc hơn.

Lúc này, hai cái đầu nho nhỏ cùng tụ lại một chỗ, đánh giá cái hộp không lớn không nhỏ được Vân Thần mang về từ lúc chiều.

Trong mắt Vân Thần toàn bộ đều chứa đựng sự hưng phấn. Đôi con người đen bóng dường như cũng tỏa ra hào quang ánh sáng. Đối với một người luôn duy trì đậm mực trong mọi tình huống như Vân Thần, việc bé kích động như vậy vô cùng hi hữu xảy ra, như vậy chắc chắn thứ trong hểc hộp kia có sức hấp dẫn quá lớn với bé.

Khác với Vân Thần phấn khởi, Vân Thiên an tĩnh hơn nhiều. Với bé mà nói, đồ vật trong hộp chỉ khiến bé tò mò và hiếu kỳ, hoàn toàn không có biểu hiện mê hoặc thấy mờ như em trai.

“Chi có một hộp này?” Vân Thiên nhíu nhíu mi hỏi.

Vân Thần liếc mắt xem thường, ánh mắt như đang nhìn dân nhà quê lần đầu lên thành phố — Kém hiểu biết!

Vân Thiên sờ sờ mũi, được rồi, bé thừa nhận mình kém hiểu biết. Trên đời có ai sinh ra đã biết hết mọi chuyện? Không biết thì học, dù sao cũng tốt hơn dẫu dốt, bởi vì như thế chính là tự làm hại mình. Bé mới không ngốc như vậy đâu.

Vân Thần không quan tâm biểu hiện của Vân Thiên như thế nào, bởi tâm trí của bé bây giờ hoàn toàn tập trung vào cái hộp vừa vừa kia. Bàn tay bé nhỏ nhanh chóng mở hộp, vật bên trong liền lộ ra.

Trước mặt hai anh em là một chiếc hộp thủy tinh nhỏ hơn chiếc hộp bên ngoài, cho nên rất dễ nhìn thấy trong hộp là những khối 'vật thể' màu bạc. Nhìn kỹ, nếu ghép chúng lại sẽ thành hình dáng của khẩu súng, có điều khá nhỏ, như súng đồ chơi của trẻ con, ngoài ra còn có vài khối cầu tròn tròn cũng màu bạc không biết là gì.

Dù này giờ không quá hứng thú với đồ vật trong hộp như Vân Thiên cũng không tự chủ lộ ra nhãn thần bị hấp dẫn. Đứng đối diện Vân Thần, giọng nói non nớt của bé toát lên sự hưng phấn: "Thần Thần, đây chính là sản phẩm mới nhất của W.W?"

Hai mắt Vân Thần lấp lánh như hai ngôi sao quét quét lại đồ vật trong hộp, ngược lại với anh trai đang kích động, thanh âm của bé lại rất bình tĩnh: "Đúng vậy, đây là lô hàng đầu tiên mà W.W làm ra theo thiết kế của ta gửi qua 3 tháng trước!"

"Tốc độ quả thật không chậm! Nhưng mà..." Vân Thiên cau mày nhỏ "Người cho họ thiết kế mẫu nhỏ thế này không sợ họ nghi ngờ độ tuổi của chúng ta sao?"

Vân Thần tự tin đáp: "Khả năng xảy ra điều người nói không lớn vì trước khi giao bản vẽ cho họ, ta đã nói rõ muốn làm với kích thước thế này để dễ nghiên cứu hoàn thiện, với lại nhỏ như vậy sẽ không bị người nào chú ý! Thử nghĩ có ai cho rằng vũ khí tiên tiến nhất của Vô Ảnh Hồ lại giống như đồ chơi trẻ con?"

Nói xong, từ thân thể nho nhỏ của bé tràn ra loại khí thế không phù hợp với lứa tuổi của bé. Đúng vậy, có lẽ trên thế gian này muốn tìm đứa trẻ cùng tuổi với bé có thể thiết kế ra vũ khí siêu hạng hoàn toàn là hi hữu. Cho nên, bé có quyền được kiêu ngạo.

Bị khí thế của em trai tác động, Vân Thiên không nhịn được đưa tay lấy ra thành phẩm khiến Vân Thần kiêu hãnh thường thức một chút. Nhưng mà, ngay khi tay bé chỉ còn cách chiếc hộp thủy tinh 2cm thì bỗng nhiên ngưng lại. Đây là một loại phản xạ khiến hàng ngàn người hâm mộ và ghen tị – cảm ứng nguy hiểm.

Cùng lúc đó, Vân Thần cũng hét lên: "Đừng chạm vào nó!" Bé dù cho còn đang chìm trong cảm giác thành tựu thì vẫn không lơ là xung quanh, bé là điển hình cho dạng người dù đã đứng trên đỉnh núi vẫn luôn chú ý dưới chân. Bởi vậy khi thấy hành động của Vân Thiên, bé nhanh chóng ngay cản.

Vân Thiên vỗ về trái tim loạn nhịp đang dần bình phục, cái trán bé nhỏ chảy một vệt mồ hôi. Việc này chứng tỏ bé vừa bị kinh hách không nhẹ. Không tự chủ lùi lại một bước, Vân Thiên thở phào nhẹ nhõm, cất giọng như vừa thoát khỏi trở về: "Nguy hiểm quá, chút nữa tụi hi sinh oanh liệt rồi! Tổ quốc, à không, thế giới từ nay sẽ mất đi một tài năng sáng chói! Tồn thất này không gì có thể sánh được a!"

Vân Thần còn đang lo sợ thay anh trai bởi vì những lời này phải tặng cho Vân Thiên cái này khinh bỉ — Tự kỉ nặng.

Không để ý đến ánh nhìn của em trai, Vân Thiên nhìn chăm chăm chiếc hộp như muốn xuyên thủng nó, hỏi Vân Thần: "Thứ này là đồ bảo hộ?"

Bình tĩnh lại, Vân Thần nhìn Vân Thiên với thái độ — Ngươi sắp chút gây họa lớn. Bé vừa quan sát chiếc hộp vừa nghiêm túc đáp, giọng nói trầm hẳn đi: "Không sai, chiếc hộp này cũng là một sản phẩm mới được nghiên cứu gần đây, công dụng là để bảo vệ vật phẩm cơ mật khi chuyển giao. Nếu không biết cách mở hộp thì chẳng những không lấy được hàng, ngược lại còn kích hoạt chế độ tự nổ. Hàng của W.W, nhất là của ta, nếu ta không nhận được thì đừng hòng kẻ nào lấy được. Nói cách khác, hiện tại chỉ có mình ta mở được chiếc hộp này nên ta không hề lo lắng khi hàng có lỡ bị mất. Thứ này được tạo ra để đối phó tình trạng bị tổ chức khác chiếm đoạt."

Nghe Vân Thần nói mà Vân Thiên thầm kinh hãi. Nói như vậy, khi này nếu bé không thu tay kịp thì bây giờ không chỉ hai anh em bé, Vân Nhân phòng kê bên mà cả khu vực này cũng sẽ thành bình địa.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mật khẩu độc nhất vô nhị

Tưởng tượng quang cảnh cả một quận của Nam Thành nổ tung như pháo hoa, Vân Thiên không khỏi sợ hãi. Bé cũng không muốn tương lai của mình tắt ngúm một cách vô lý như vậy đâu. Bước chân Vân Thiên tự động lùi thêm một bước — Suýt chút nữa tự bê đá đập chân mình rồi. Quả nhiên tò mò hại chết người a!

Người ta hay nói, thiên tài làm gì cũng dễ thành công hơn người thường. Trong thực tế, thành công của một thiên tài chân chính chỉ có một đến hai phần là dựa vào trí tuệ bẩm sinh, tám đến chín phần còn lại phải do tự thân cố gắng, không ngừng trải qua thất bại rèn luyện đi lên. Nếu không nỗ lực hướng tới thì cho dù chỉ số IQ cao bao nhiêu cũng không thể nào thành công.

Vân Thiên thuộc về loại thiên tài chân chính, cho nên bé luôn tự rút kinh nghiệm từ những thất bại, lần này cũng không ngoại lệ. Bé âm thầm căn dặn bản thân, sau này tuyệt đối không thể vọng động, không để tò mò lấn át lý trí.

Vân Thần chẳng có thời gian để ý đến suy nghĩ của Vân Thiên, đôi mắt của bé tựa như ra-đa không ngừng quét xung quanh cái hộp, thái độ vô cùng chuyên chú. Vân Thiên lúc này cũng hiếm thấy im lặng, dường như sợ ảnh hưởng đến em trai.

Một lúc sau, khóe miệng Vân Thần cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên sự vui vẻ khó giấu, hệt như một người vừa giải đáp thành công một đề toán khó. Vân Thần bấy giờ mới chú ý đến Vân Thiên, bé vẫy tay bảo anh trai đến gần, dặn dò: "Nhìn kĩ động tác của ta!"

Thấy vẻ mặt của Vân Thần, Vân Thiên biết rằng bé đã nghiên cứu xong quá trình tháo mở hộp thủy tinh nên gọi bé đến quan sát ghi nhớ. Mặc dù chiếc hộp là dựa theo thiết kế của Vân Thần chế tạo ra nhưng bé vẫn chưa thử nghiệm bao giờ. Bất kỳ một sản phẩm nào, muốn thành phẩm đều phải trải qua thử nghiệm. Mà mức độ nguy hiểm của chiếc hộp này đâu phải là một mối lừa, nó chính xác là một quả bom hạng nặng a, chỉ cần lỡ tay một chút thôi cũng không thể vãn hồi.

Bàn tay nhỏ bé của Vân Thần khéo léo chạm vào một góc hộp, ấn nhẹ lên đó 3 lần rồi tiếp tục làm như thế với ba góc khác của hộp. Sau đó, một màn thần kỳ xuất hiện: trên bề mặt của hộp hiện lên từng dãy kí tự di chuyển chậm rãi.

Vân Thiên chứng kiến từ đầu, bấy giờ bé đang mở to mắt mà nhìn — Cái này, còn giống ảo thuật hơn ảo thuật a!

Lúc này, âm thanh của Vân Thần truyền tới đánh thức Vân Thiên khỏi mê mẩn: "Nhớ mật khẩu!"

Một phút trôi qua...

Vân Thiên khóe môi run rẩy, dùng giọng điệu kì quái hỏi người anh em: "Thần Thần, ngươi xác định lấy mật khẩu này?"

"Hỏi vô nghĩa, ngươi không phải đã thấy sao?" Vân Thần buông tay khỏi hộp, thờ phào một hơi. Nếu để ý sẽ thấy trên làn da trắng trẻo của bé toát ra tầng mồ hôi mỏng, đây là dấu hiệu của việc tập trung quá độ. Quá trình mặc dù không dài nhưng bé đã bỏ ra khá nhiều tinh lực, dù sao món đồ chơi này chỉ cần sai lệch 1 ly thì vĩnh viễn không thể có cơ hội thử lại lần thứ hai.

Nghe thấy câu trả lời từ Vân Thần, khóe miệng Vân Thiên hung hăng co quắp — Em trai, ngươi lấy mật khẩu gì cũng được, sao phải là 5 chữ này!?

"Ngươi không lo ngày nào đó ba đọc được sao?"

Đến lượt Vân Thần méo miệng: "Người nghĩ chuyện này có khả năng không?"

Vân Thiên đáp bằng giọng không chắc chắn: "Mặc dù biết là nghi ngờ vô căn cứ, nhưng ta có dự cảm, chuyện này rất có khả năng."

Vân Thần vừa dùng khăn lau lòng bàn tay đỏ mồ hôi vừa giả vờ lãng sang việc khác: "Người lên học Phong đi đoán mệnh bao giờ vậy? Ta nhớ bao nhiêu lần người năn nỉ muốn học đi ấy đều không đáp ứng mà?"

Tổ tiên Thủy gia nhiều đời được tôn xưng là Tàng Thư Các di động bởi sự uyên bác của họ. Các đời Thủy gia đều là những nhân vật tinh thông cổ kim lịch sử, cũng đã nghiên cứu qua về thuật chiêm tinh phong thủy. Đoán mệnh là một trong những kỹ thuật thâm sâu và huyền ảo nhất, không phải ai cũng học và vận dụng được. Mà Thủy Thiên Phong, chẳng biết có phải do ông trời ưu đãi hay không lại rất giỏi trên lĩnh vực đoán mệnh. Tất nhiên, cái gì cũng có giá của nó, muốn dùng thuật này phải trả giá bằng tuổi thọ của người sử dụng.

Năm xưa lúc Vân Nhân lạng lẽ sang Canada, cô không hề cho Thủy Thiên Phong biết mình đang ở đâu, vì cô không muốn liên lụy đến người bạn thân nhất của mình. Ai ngờ chỉ một tuần sau, Vân Nhân bị Thủy Thiên Phong tìm đến tận cửa mắng cho một trận, đã là bạn bè còn nói gì đến liên lụy? Bấy giờ Vân Nhân cũng phải thán phục bản lĩnh của cô bạn. Đồng thời trong nội tâm vô cùng ảm áp, có một người bạn sẵn sàng đánh đổi thọ nguyên vì tìm ra mình thì còn có gì quý giá hơn? Bởi vậy chẳng có gì lạ khi Vân Nhân đối xử với Thủy Thiên Phong như chị em ruột thịt.

Bình thường trông Thủy Thiên Phong rất giản đơn, ai nghĩ cô lại có học thức kinh người như vậy? Mấy năm nay, việc dạy dỗ hai tiểu thiên thần đều do Thủy Thiên Phong đảm nhận. Do vậy có đôi lúc, hai bé nghe lời cô còn hơn cả mẹ ruột bé nữa; ngay cả ông ngoại Vân Nhân còn nhường cô ba phần nữa là. Đây chính là đỉnh cao của một người được người khác tôn kính (tôn trọng + kính trọng).

Nghe Vân Thần nói thế, Vân Thiên nhanh chóng xua tay phủ nhận, mặc dù bé rất hiếu kỳ và rất muốn học thuật đoán mệnh, nhưng Thủy Thiên Phong đã cấm bé không được tự ý học trộm, bé đều nghiêm túc thực hiện: không học. Vân Thiên kéo lại đề tài: "Trực cảm của ta rất mãnh liệt, chuyện này có trên 60% có thể xảy ra."

Xét theo lẽ thông thường, cho dù các bé nhận cha thì không có lý do gì để 'người cha bí ẩn' đọc được dòng mật khẩu này. Nhưng mà dường như hai tiểu thiên thần đã quên mất, tồn tại của hai bé đã không thể dùng từ bình thường để hình dung, thử nghĩ phụ thân đại nhân các bé sao có thể dùng lý luận bình thường để phán đoán?

Quả nhiên sau này khi Cung Cảnh Hàn lần đầu nhìn thấy dòng mật khẩu này, gương mặt tuấn tú đến mức làm người mê đắm của hắn đen thui, chọc cho Vân Nhân ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cung Cảnh Hàn nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, cứng ngắc hỏi Vân Thần: "Tại sao con lấy mật khẩu này?"

Vân Thần 'lợn chết không sợ nước sôi', tự cho là đúng giải thích: "Vì trên đời này không có ai so với ba còn hồ ly hơn."

Vân Nhân cười căng khoa trương hơn. Vân Thiên hai vai run run nhún cười, bé không thể trắng trợn cười thoải mái như mẹ a!

Khuôn mặt Cung Cảnh Hàn sấp đen như Bao Công rồi, chỉ còn thiếu vàng trắng khuyết trên trán nữa là có thể đóng vai Bao Thanh Thiên. Hắn hít sâu, nhẫn nại hỏi: "Vậy tại sao không phải là hồ ly vương mà lại đại hồ ly?"

Vân Thần chớp chớp mắt, giọng điệu thần nhiên đáp: "Bàn về mức độ hồ ly, theo con thì không ai có thể vượt qua được ba nha. Người không cần so đâu thì cũng đã là Vương rồi."

Vân Nhân có cảm giác cô sắp ghen khí vì cười rồi.

Vân Thần cười híp mắt, nói tiếp: "Huống chi, có đại hồ ly thì mới có tiểu hồ ly a!"

Cung Cảnh Hàn sững sốt, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, sau đó ôm lấy hai bé, cười tà mị: "Không hồ là con của đại hồ ly, tiểu hồ ly rất thông minh! Đặt mật khẩu này thì ngoài chúng ta ra không kẻ nào đoán được a!"

Vân Nhân trắng mắt liếc 3 người lớn nhỏ tự kỷ kia, thầm nghĩ – Đúng là chung một gốc.

Quay lại hiện tại...

Đúng lúc này, trên chiếc hộp thủy tinh vốn liền thành một khối đột nhiên 'nứt' ra thành một đường kẻ, sau đó tự động mở rộng đến khi một cạnh của hộp hoàn toàn mở ra. Đồ vật trong hộp lẳng lẳng trình diễn trước mắt hai anh em.

Trí tò mò của Vân Thiên bị kích thích, bé bước lên, định đưa tay lấy đồ thì đột nhiên rút tay lại, quay sang hỏi em trai: "Chắc là hết cạm bẫy rồi chứ?"

Vân Thần thấy anh trai làm ra vẻ đề phòng thì bĩu môi: "Người nghĩ trên thế giới này có bao nhiêu người có thể đáp đúng mật khẩu?"

Vân Thiên nghĩ nghĩ – Cũng đúng a, ngoại trừ mình và Thần Thần còn ai biết mật khẩu nữa. Vì thế bé yên tâm đưa tay lấy ra từng bộ phận của món đồ chơi màu bạc kia, bàn tay nhỏ bé loáng lên, chưa đến mười giây sau một khẩu súng nhỏ nhỏ đã nằm gọn trong tay. Vân Thiên sờ tới sờ lui, hải lòng gật đầu: "Đồ tốt!"

Lúc này bé chợt nghe tiếng cười khanh khách vang lên. Nhìn sang bên cạnh, Vân Thần đang nhìn bé, ánh mắt kia, nụ cười kia, giống như đang cười nhạo một kẻ ngốc nghếch tự cho mình bác học.

Chương 30: Quyết định đến trường

Đã thuần thục với trò 'Nhìn mặt đoán ý', Vân Thiên thấy vẻ mặt 'cười như không cười' của Vân Thần nhìn bé, nội tâm biết ngay có điều không ổn, vội vàng kiểm tra lại khẩu súng. Nhưng mà, dù bé lật tới lật lui mấy lần cũng chưa hiểu không ổn chỗ nào.

Vân Thần và Vân Thiên là anh em sinh đôi, tâm linh tương thông, chỉ với biểu hiện của Vân Thiên thì Vân Thần đã hiểu suy nghĩ của anh trai. Nhưng mà, bé cũng không nói toạc ra, khoanh tay chờ Vân Thiên tự mình tìm, bé tin anh với trí thông minh không kém bé sẽ nhanh chóng phát hiện.

Quả nhiên, chỉ một phút sau, Vân Thiên đã phát hiện vấn đề, súng này không có băng đạn! Đầu óc Vân Thiên cấp tốc suy nghĩ, bé bỗng ngẩng đầu, hỏi một câu suýt khiến Vân Thần té ngã: "Thần Thần, người chuyên qua sản xuất đồ chơi trẻ em à? Cái này rất tinh xảo, chắc chắn sẽ được tiêu thụ rộng."

Vân Thần tròn mắt, nổi giận: "Đồ chơi trẻ em con mắt người! Người có thấy đồ chơi nào được đặt trong bảo hộ vô địch thiên hạ như vậy chưa? Người...người...kém hiểu biết thì đừng có gọi bừa bảo bối của ta!" Vừa nói bé vừa lấy lại khẩu súng trong tay Vân Thiên, ôm lấy hộp thủy tinh sang bên kia bàn ngồi.

Vân Thiên bị em trai gào thét ngay mũi, nước mưa nhân tạo phun khắp mặt nhưng cũng không lại chọc Vân Thần, bé tự động lấy khăn lau 'nước mưa' trên mặt, cũng tốt Vân Thần là đứa mắc bệnh khiết phích, cho nên bé cũng không quá lo lắng trong đám nước mưa này có mầm bệnh.

Nếu không phải đang ở tình huống này, Vân Thiên bị phun nước bọt lên mặt như thế, chắc chắn bé sẽ không chịu để yên. Bé thuộc dạng người có thù tất báo, không báo ngay lập tức thì sẽ báo lâu dài, quanh mình hay âm hiểm đều chơi (tùy tình huống và đối thủ), dù nhanh dù chậm vẫn nhất định không bỏ qua. Điển hình là trường hợp của The Cas, nếu bên đó không có ý đồ phá hủy hệ thống trung ương dữ liệu của WIND WORLD, bé cũng không ra tay hủy lại, hơn nữa mức độ phá hoại còn tăng lên vài lần.

Vì thế trong giới hắc đạo hiện nay mới có 4 câu:

Lướt trên bàn phím, chống cả tổ chức.

Tay nhanh như gió, con lóc WIND WORD.

Một khi giận dữ, ngón tay khê nâng.

Toàn diệt kẻ thù, Từ Thiên Hồ lệnh.

Bốn câu này không chút khoa trương, The Cas suýt sụp đổ chính là minh chứng. Hầu như tất cả tổ chức trên thế giới đều truy tìm tung tích Từ Thiên Hồ, tuy nhiên thông tin về hắn vô cùng ít ỏi, ngay tại Tổng bộ WIND WORLD cũng không quá 5 dòng về hắn. Cho nên Từ Thiên Hồ vinh dự trở thành một trong hai mươi người bí ẩn nhất thế giới.

Mỗi người đều có một điểm mấu chốt, dù hiền như tượng đất cũng có 3 phần giận dữ. Hướng chỉ Vân Thần cũng chẳng phải là quả hồng mềm dễ bóp. Bé vô cùng không thích những ai nghi ngờ sản phẩm do bé thiết kế ra, bởi vì đó chính là thành quả lao động quý giá. Thử nghĩ xem, một nhà khoa học dày công nghiên cứu sáng tạo ra vệ tinh siêu thực, trình độ công nghệ vượt qua vệ tinh tối tân nhất hiện nay gần chục lần, vậy mà lại có người nghi vấn tính khả thi của nó, thử hỏi nhà khoa học kia làm sao chịu đựng nổi?

Ngồi quay lưng về phía Vân Thiên, có lẽ nếu người nào đó ở đây sẽ cho rằng bé đang giận đối anh trai, mà thực tế cũng không sai biệt lắm. Vân Thần vừa dùng tốc độ gấp đôi Vân Thiên lắp súng vừa nãy tách các bộ phận của khẩu súng ra, bé cũng không vội lắp lại, bé đang chờ.

Làm anh em cùng một bào thai, chỉ có Vân Thiên hiểu em trai đang đợi bé tạo một cái thang để xuống đài. Bé nói khẩu súng giống như đồ chơi trẻ em, cũng không phải bé hoài nghi năng lực của Vân Thần, chẳng qua chỉ là một câu nói đùa diệt bớt tính tự cao của em trai. Ai bảo Vân Thần nhìn bé với ánh mắt chế nhạo như thế. Đành rằng trong lĩnh vực vũ khí, bé quả thực chỉ như đứa trẻ so với đại gia trưởng thành sớm Vân Thần, nhưng mà lấy kiêu ngạo của mình, bé sẽ không bao giờ tự nhận bản thân kém cỏi.

Vân Thiên và Vân Thần tuy ngoại hình giống nhau nhưng khí chất hoàn toàn khác biệt. Vân Thiên cười, cuốn hút như hồ ly. Vân Thần cười, thoát tục như tiên đồng. Dù vậy, nếu để ý sẽ thấy tính cách hai bé có rất nhiều điểm tương đồng. Chẳng hạn, mỗi lần bất hòa, chẳng ai chịu xuống nước trước. Cuối cùng, Thủy Thiên Phong đã dạy các bé một phương pháp, gặp trường hợp này, tốt nhất là đẩy sang đề tài khác, người một nhà không nên tính toán chi ly.

Vân Thiên tự biết bé không đứng trước, không đứng chứ không phải là sai. Có chuyên gia vũ khí ở đây, hơn nữa vũ khí còn do người ta thiết kế, mình một dân nghiệp dư nhào lên trước làm gì, chẳng phải là 'Trứng đòi khôn hơn gà' sao? Đã thế bé còn buông lời ngờ vực thành phẩm của em trai, đoán chừng nếu có ai dám nói thế với Vân Thần, ngoại trừ thân nhân ra thì Vân Thần đã đem kẻ đó làm tấm bia ngắm để hấn tự trải nghiệm uy lực của thứ mà hấn xem thường.

Vân Thiên đi vòng qua, ngồi lên ghế đối diện với Vân Thần, dùng giọng tò mò hỏi: "Thần Thần, mấy quả cầu tròn tròn kia là gì?"

Tâm trạng có điểm thoải mái, Vân Thần cũng không chấp nhất với Vân Thiên làm gì, từ tốn hỏi: "Người thấy khẩu súng này có điểm gì lạ?"

"Không thấy bằng đạn." Vân Thiên trả lại ngay lập tức. Bé không hiểu, không có bằng đạn thì làm sao sử dụng?

Vân Thần lại nói một câu khó hiểu: "Không khác biệt lắm so với đồ chơi trẻ em a!"

Chưa đợi Vân Thiên mở miệng thắc mắc thì Vân Thần đã chặn lại: "Nhìn kĩ!"

Vân Thần hoa chân múa tay một hồi, chẳng biết thế nào lại tạo ra 1 lỗ hổng nhỏ trên thân súng. Vân Thiên xem mà phải thán phục – Thần kỳ! Bé cũng nhìn ra, trình tự lắp ghép các bộ phận của súng có chỗ khác với vừa nãy bé đã làm. Thấy thế nào cũng giống ảo thuật a.

Tiếp đó, Vân Thần lấy 1 quả cầu tròn tròn màu bạc để vào lỗ hổng đó. 'Cạch' một tiếng vang lên, khẩu súng đã được lắp hoàn tất. Vân Thần hỏi: "Đã nhớ rõ?"

Vân Thiên gật gật đầu, chỉ những quả cầu bạc: "Kia chẳng lẽ chính là..."

Vân Thần tiếp lời: "Là đạn! Loại súng này mới được ta chế tạo, nguyên lý hoạt động của nó khác hẳn các loại súng hiện nay. Kể cả cách lắp đặt cũng khác. Hiện nay ngoài chúng ta không ai biết điểm kì diệu của loại súng này."

Vân Thiên không thể không bội phục Vân Thần, phải có dạng gì trí tuệ mới sáng tạo ra được vũ khí tiên tiến như vậy? Ai có thể tưởng tượng, một loại giống hệt đồ chơi trẻ em kia lại là hàng thật giá thật vũ khí có thể sát thương mạnh mẽ?

Vân Thần lại tháo súng ra, nhắc nhở: "Thứ này mức độ nguy hiểm rất cao, vạn bất đắc dĩ không nên đem ra. Ta thiết kế nó là để phòng thân."

"Nếu không biết rõ cách lắp đặt thì nó giống như một món đồ chơi bình thường mà thôi. Chúng ta có thể đem theo người, sẽ không ai nghi ngờ. Trong thành phố K ẩn giấu không ít các thế lực hắc đạo tầm thường, chúng ta nếu muốn WIND WORLD thâm nhập nơi này, e là khó tránh khỏi nguy hiểm, dù thân phận chúng ta bí mật cũng khó tránh bị liên lụy. Còn có phải đề ý an toàn cho mẹ."

Vân Thiên không ngờ những lời bé dự đoán bây giờ, tương lai không xa sẽ xảy ra.

Vân Thần đem chiếc hộp cất đi, cùng Vân Thiên chuẩn bị đi ngủ.

Trèo lên giường, Vân Thiên bỗng hiểu kỳ: "Mẹ chuẩn bị đi làm, còn chúng ta thì sao? Chẳng lẽ mỗi ngày ở nhà ngồi đợi mẹ về?"

Vân Thần vừa kéo chăn vừa phun ra hai chữ: "Nhằm chán!"

Chiếc giường rộng 2m, dài 2m, kích thước đủ lớn để 2 người lớn ngủ thoải mái, hướng chỉ là 2 đứa trẻ con? Hai tiểu thiên thần cực như bị lọt thỏm giữa vùng đất đầy hoa cỏ do họa tiết trên tấm trải giường, gối và chăn tạo thành. Kết hợp với khuôn mặt đáng yêu vô địch, khiến người ta có ảo giác rằng hai bé chính là thiên sứ tinh linh giữa rừng hoa diễm lệ.

Đôi mắt to tròn linh động của Vân Thiên hông ngừng chớp động, tựa như đang suy nghĩ ý tưởng nào đó. Lát sau, bé vỗ nhẹ cánh tay Vân Thần: "Thần Thần, chúng ta đến trường đi."

Cặp mắt mông lung vì buồn ngủ của Vân Thần chợt sáng lên, quay sang Vân Thiên: "Người nói chúng ta đi học?"

"Đúng vậy a! Chúng ta đã đến tuổi đi học rồi. Đến trường xem thế nào, nghe nói ở đó có rất nhiều đứa trẻ như chúng ta." Vân Thiên hưng phấn nói.

Mặc dù hai bé thông minh cỡ nào nhưng thực tế vẫn chỉ là một đứa trẻ. Mà trẻ con 99% đều hiếu động, sao cam chịu tịch mịch? Càng khỏi nói đến anh em nhà này, các bé thuần túy là dạng người cực kỳ hiếu động, trường học quả là thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mâu thuẫn

Thực tế, mấy năm nay ở Canada, các bé đã tiếp thu học vấn từ Thủy Thiên Phong. Không hổ là nho gia danh môn, dù cô không theo nghề nhà giáo, thế nhưng có lẽ do di truyền, Thủy Thiên Phong đối với việc dạy học chẳng chút khó khăn. Cô thậm chí không cần chuẩn bị giáo án, mỗi khi bước vào vai cô giáo trẻ, cô cần phải làm gì, cần phải nói gì cứ như một hệ thống tự động hiện ra trong đầu. Và cô rất tự nhiên bắt đầu bài giảng của mình.

Có một trí tuệ hơn hẳn đồng lứa, lại có giáo viên xuất sắc chỉ dạy, lại thêm sự chăm chỉ học tập, với trình độ hiện nay của hai anh em Vân Thiên đã không

cần tiếp thu giáo trình cấp bậc tiểu học.

Tuy nhiên cả hai bé đều không có ý tưởng khiến mình trở thành thiên tài nổi tiếng. Các bé muốn có trải nghiệm vui vẻ ở tuổi thơ chứ không phải những tháng ngày cô độc.

Vân Thần tán đồng: "Ngày mai gặp mẹ sẽ nói. Mẹ chắc chắn sẽ đáp ứng!"

"Sao người biết?" Vân Thiên nghi hoặc.

Vân Thần lơ đãng đáp: "Ta vô tình nghe được." Nói xong thì đôi mắt của bé đã nhắm lại. "Ngủ ngon!"

Vân Thiên đưa tay che miệng ngáp, cả ngày vất vả, bé cũng buồn ngủ rồi. Với tay tắt bớt đèn, bé cũng chúc em trai ngủ ngon rồi đi vào giấc ngủ.

Đôi khi các bé đã ngủ say, cánh cửa phòng chợt mở, một người nhẹ nhàng bước vào, nhẹ nhàng bước đến giường hai anh em đang ngủ, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Nhìn hai gương mặt giống nhau như đúc đang ngủ say, Vân Nhân bắt giấc nở nụ cười ấm áp. Cô rất cảm ơn ông trời đã mang hai tiểu thiên thần đến bên cô. Mặc dù khi sinh con là quá trình cừu tử nhất sinh, cũng vì vậy mà sau khi sinh xong, thể lực của cô kém hẳn đi, không còn dẻo dai như trước; nhưng cô không hề hối hận.

Cuộc đời trước khi có hai tiểu bảo bảo của Vân Nhân không ngoài hai chữ: nhạt nhẽo! Mẹ mất sớm, bà nội không thương, cha có vợ kế, em khác mẹ không để người chị như cô vào mắt, thường xuyên gây sự với cô. Những ngày lễ tết, ba đi công tác xa, bà nội mang mẹ kế cùng 2 em ra ngoài chơi vui vẻ, bỏ mặc cô một mình trong căn biệt thự rộng lớn. Một đứa trẻ chỉ mới mấy tuổi đầu, sống trong 'gia đình' của mình, thế nhưng chẳng khác nào bị bỏ rơi. Những buổi tiệc dành cho tầng lớp thượng lưu, nếu không có ba thì chắc hẳn sẽ chẳng ai đưa cô đi, dù vậy, tại nơi đó, đối với cô cũng chỉ có cô độc.

Cô lạnh nhạt, cô lạnh nhạt, cô thờ ơ.

Bởi, trái tim cô cũng như vậy, sống trong một căn nhà như người vô hình, muốn cô hoạt bát vui vẻ, thực khó hơn lên trời. Trong tâm trí non nớt của đứa bé 10 tuổi, sau khi mẹ biến mất, ngoài tình thương hết mực của ba thì tất cả đối với cô, đều là một màu xám xịt.

Không phải cô không mở lòng, mà là chẳng ai đón nhận cô.

Bởi vậy, Vân Nhân không đưa con trở về Vân gia, vì cô biết nơi đó không hề chào đón cô. Cô không muốn tuổi thơ của con cũng u ám giống mình khi xưa.

Vân Nhân tin tưởng bản thân cô sẽ mang đến cho các con cuộc sống đầy đủ nhất mà không phải dựa vào tài lực của bất kỳ ai. Cô muốn chính tay mình nuôi dưỡng con, đồng thời cũng dạy cho con bài học tự lập. Vì thế cô trở về thành phố K, quyết định làm một nhân viên công sở, một bên đi làm, một bên chăm sóc con như các bà mẹ đơn thân khác.

Phải nói, mục tiêu của Vân Nhân rất cụ thể, kế hoạch càng cụ thể hóa. Nhưng mà, thế sự khó lường. Ngày nào đó trong tương lai, Vân Nhân khóc không ra nước mắt – Tại sao khi đó lại có suy nghĩ ấu trĩ như vậy để bây giờ muốn quay lại đã muộn.

Chính lại tư thế ngủ cho hai tiểu bảo bảo, Vân Nhân suy tư. Hiện tại cô khá phân vân. Rốt cuộc nên cho các con học trường nào?

Lúc đầu, Vân Nhân định chọn một trường bất kỳ nào đó, dù là trường phổ thông (= đại trà) cũng được, dù sao con của cô thông minh như vậy, đến nơi nào cũng sẽ trở thành ngôi sao sáng chói thôi. Về điểm này, cô vô cùng tin tưởng.

Không thể phủ nhận, bản tính tự kỷ của hai bé cũng được di truyền từ Vân Nhân.

Nhưng mà, Thủy Thiên Phong đã nói qua, giáo dục tiểu học hết sức quan trọng. Vì trong thời gian này hoàn cảnh bên ngoài có tác động rất lớn đến việc hình thành thế giới quan, nhận thức, tính cách, thói quen, khí chất,... của bé. Đây là giai đoạn chồi non phát triển thành hình dáng của loài cây, vườn cảnh, mọc lá; cũng là thời điểm dễ uốn nắn nhất.

Với tư cách là truyền nhân thứ hương thế gia ngàn năm, chuyên tâm 'trồng người' mà nói, Thủy Thiên Phong không cho phép bất kỳ yếu tố nào gây tổn hại cho sự trưởng thành của hai tiểu thiên thần. Vì thế cô đã đề nghị để anh em Vân Thiên nhập học tại ngôi trường tốt nhất tại Nam Thành - Học viện Thiên Tinh.

Thành phố K được chia làm 4 khu vực Đông- Tây- Nam- Bắc và khu vực trung tâm, tương ứng với tứ đại thế gian lũng đoạn kinh tế là Thần - Hàn - Cung - Vân và trụ sở chính trị thành phố. Tại thành phố này, người ta có thể thấy sự phân chia lĩnh vực rõ ràng. Tại mỗi khu vực sẽ có một học viện, nơi mà vẫn thường được nhắc đến như một ngôi trường quý tộc. Một phần bởi vì hầu hết học viên của các trường này đều thuộc những thế gia nổi tiếng; một phần khi đã vào học viện, dù bạn sinh ra trong gia đình bình thường thì bạn đều được học tập theo cung cách giáo dục quý tộc. Đây cũng là ngôi trường mơ ước của rất nhiều học sinh.

Đừng nghĩ cứ là con cháu thế gia sẽ được ưu tiên, có không ít trường hợp học viên bị đình chỉ thôi học hay 'bị đuổi' khỏi học viện. Các học viện quý tộc đều có chung một quy định: học viện chỉ bồi dưỡng nhân tài, chỉ đào tạo những người có chí cầu tiến, chỉ khuyến khích học viên chăm chỉ học tập; còn nếu như học viên xem thường việc học, lười biếng ăn chơi, ý là 'nhị thế tử' không cần học làm gì thì nhất định sẽ được 'mời ra' khỏi học viện.

Chất lượng giảng dạy tại học viện quý tộc đương nhiên được đảm bảo rồi, nếu không làm sao nhân tài lại lớp lớp xuất hiện, tiếp nối thế hệ trước xây

dựng và phát triển thành phố K và cả nước N phồn thịnh? Thật không hổ danh là “vườn ươm tốt nhất thành phố”.

Vân Nhân cũng đã từng là học viên của một trong 5 học viện quý tộc, cho nên cô hiểu rõ lợi ích khi học ở đây, nó là bàn đạp tốt nhất cho tương lai. Nhưng những mâu thuẫn trong đó cô cũng tường tận (=rõ ràng), bên trong học viện không hề bình lặng và hòa hợp như bề ngoài. Thiên tài, không thể nào chỉ xuất hiện trong tầng lớp quý tộc, mà trong giới 'thường dân' cũng tồn tại. Những đứa trẻ thiên tài này sẽ được đưa đến học tập tại học viện. Trải qua thời gian lâu dài, trong học viện thường chia làm hai phe: thuần quý tộc gồm các thiên tài thuộc con cháu thế gia và tân quý tộc gồm các thiên tài được nhận vào học viện. Giữa hai phe phái này vẫn thường so đấu với nhau, hội đồng học viện cũng không ngăn cản (chỉ cần không quá giới hạn), có cạnh tranh mới có tiến lên.

Tuy ngày xưa Vân Nhân không có trực tiếp gia nhập nhóm thuần quý tộc nhưng cô vẫn hiểu rõ. Nếu như hai tiểu thiên thần tiến vào học viện, bỏ qua thân phận tôn tử Vân gia, dù không có người tiền cử thì với tư chất của hai bé, chắc chắn sẽ thành trọng điểm bồi dưỡng. Như vậy, vô hình trung các bé đã trở thành tân quý tộc, và tiếp theo sẽ diễn ra một chặng đường tranh đấu. Vân Nhân không sợ con của mình thua bất kể người nào, nhưng hai bé quá xuất sắc sẽ đưa đến sự chú ý của nhiều người. Và rồi sẽ có ai đó tra được hai bé là con của đại tiểu thư Vân gia. Cô sợ, cô rất sợ khi đó các con sẽ bị tổn thương, đây là chuyện cô không bao giờ muốn xảy ra. Cho nên cô đã chọn một ngôi trường bình thường mà tại đó các con ít bị thương tổn hơn. Đối với Vân Nhân, hai bé tựa như sinh mạng của cô, nếu các con xảy ra chuyện gì, sức sống của cô có lẽ sẽ bị rút sạch.

Huống chi, hiện tại lại nhảy ra một người tựa như 'phiên bản lớn' của hai tiểu bảo bối, Vân Nhân không dám chắc hẳn ta còn nhớ cô hay không, nếu hẳn hoàn toàn quên cô càng tốt. Từ người đàn ông đó, cô cảm nhận được sự áp lực, như một tòa núi cao chắn ngang ngăn trở đường đi của cô. Nên nhớ, Vân Nhân lớn lên trong hoàn cảnh nào. Lúc cô còn nhỏ, khi đối diện với những nhân vật hàng đầu của thành phố K, cô cũng chẳng có chút tâm lý e ngại nào. Vậy mà chỉ tiếp xúc với hắn không quá 10 phút, trực giác nói cho cô biết người đàn ông này rất nguy hiểm. Bản thân cô không sợ, nhưng áp lực như vậy khiến cô không thoải mái, đấu với hắn, chắc chắn sẽ bị thua thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Quyết định chọn trường của hai tiểu bảo bảo

Vân Nhân bây giờ đầu phải là Vân Nhân của 7 năm trước, ngày hôm nay cô hiểu rằng có những người không nên trêu chọc. Cô không biết người đàn ông đó là ai, có thân phận gì nhưng trực giác nói với cô: đằng sau nụ cười rực rỡ kia là một bộ mặt lạnh lẽo hơn băng tuyết. Người như vậy chỉ có tránh thật xa, ngàn vạn lần không nên đi trêu chọc hắn, nếu không thì đến bản thân chết như thế nào cũng không biết.

Vân Nhân kiêng kỵ nhưng không hề sợ người đàn ông kia, nếu hắn dám đã động đến hai tiểu bảo bối của cô, cô sẽ đáp lại hắn bằng một món quà kỉ niệm suốt đời. Đôi mắt Vân Nhân bỗng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo rồi biến mất nhanh chóng.

Hôn nhẹ lên trán hai con trai bảo bối, Vân Nhân quyết định sẽ để các con tự lựa chọn trường học, dù sao cũng là các bé mới là người phải đi học chứ không phải cô.

Vân Nhân nhẹ nhàng ra khỏi phòng, dạo bước trên hành lang. Ánh trăng từ cửa kính chiếu lên người cô đổ ra phía sau, hiện lên một bóng người duyên dáng.

Đêm nay, bầu trời rực sáng hơn so với mọi ngày, từng ngôi sao ra sức tỏa ra ánh sáng lung linh như muốn xua tan màn đêm đen tối. Đây phải chăng là một dấu hiệu nào đó? Có ai sẽ đoán được chăng?

Sáng sớm, bên ngoài trời xanh nắng ấm, trong nhà cũng là một quang cảnh tươi đẹp.

Xung quanh một cái bàn thủy tinh đơn giản sạch sẽ có 1 lớn hai nhỏ đang cầm cùi ăn sáng. Hai đứa bé giống hệt nhau về diện mạo: khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, đôi mắt to tròn, hai má hồng hồng khiến người ta muốn cắn một ngụm, các bé mặt áo sơ mi trắng, quần ngắn màu xanh đậm trông như học sinh tiểu học; ngay cả động tác ăn uống cũng tương tự nhau, đều thông thả, nhả nhai, mang theo một cổ quý khí khó bỏ qua. Vừa nhìn vào đã biết là được giáo dục rất tốt, mà từ nhỏ đã nhận được chương trình dạy dỗ này chỉ có con cháu thế gia danh môn.

Đối diện hai tiểu thiếu gia là một cô gái chừng 20 tuổi, mi thanh mục tú, xinh đẹp thanh nhã hệt như đoá hàn mai nở rộ giữa trời đông. Quả thực chính là một mỹ nhân, nếu chịu khó bỏ qua động tác của cô lúc này: hai mắt khép khờ, đầu nghiêng sang một bên, đôi môi hồng nhuận hé mở thành một elip có độ cong miễn chê.

A, các bạn không có nhìn sai, chính xác là cô gái này đang ngáp ngắn ngáp dài, ngáp liên hồi từ đầu bữa ăn đến bây giờ. Hình tượng quý cô thanh lịch nháy mắt vỡ tan không chừa một mảnh vụn.

Vân Thần nhìn bộ dạng Vân Nhân, nhìn không được nhắc nhở: "Mẹ, chỉnh lại tư thế! Khi ăn cơm không được nhắm mắt, không được ngủ gục, không được nghiêng ngả, lưng phải thẳng, đáng phải chuẩn."

Đang trong trạng thái mơ mơ màng màng, Vân Nhân bị một tràng 'giáo huấn' của con trai bảo bối làm cho tỉnh hẳn. Cô ngẩng đầu, đôi mắt mở to vô tội:

"Thần Thần, mẹ chưa ngủ đủ!"

Nghe giọng nói nũng nịu của Vân Nhân, Vân Thiên nổi da gà đầy mình – Cho xin đi, mẹ hai mươi mấy tuổi rồi, đâu phải trẻ con lên năm mà làm nũng? Đã vậy đối tượng làm nũng lại là con mình nữa chứ!

Vân Thần trực tiếp bỏ qua biểu tình quá trớn của vị nào đó, miệng nhỏ phun ra một câu diệt sát: "Phong đi đã nói, trên phải làm gương cho dưới."

Vân Nhân nghe xong lập tức ỉu xiu, trợn mắt nhìn Vân Thần, trong lòng hung hăng mắng – Xú tiểu tử, dám lấy Thiên Phong ra uy hiếp mẹ con? Nhưng mà không thể không nói, bé dùng chiêu này rất hiệu quả. Nếu nói hiện tại người nào khiến Vân Nhân không thể cãi lại nhất chính là Thủy Thiên Phong. Còm như ông ngoại hay ba của cô, hầu như giữa họ chưa bao giờ xảy ra mâu thuẫn.

Vân Thiên chứng kiến người mẹ yêu quý bị một câu nói của em trai diệt mất khí thế, ngoan ngoãn điều chỉnh lại tư thế, bé cười thầm. Chuyện tương tự như thế xảy ra hằng ngày, bé nhìn mãi thành quen. Quả nhiên, Phong đi mới là người đáng dựa nhất.

Ở bên kia đại dương, Thủy Thiên Phong vừa mới nằm nghỉ đột nhiên hắt xì liên tiếp ba cái. Cô xoa xoa mũi, thầm nghĩ- Là kẻ nào nhắc đến ta?

Vừa ăn xong, tiếng chuông điện thoại của Vân Nhân vang lên. Cô nhìn tên người gọi, lòng không khỏi nghi hoặc – Mới sáng sớm ba đã gọi? Quay sang dặn dò hai tiểu thiên thần: "Mẹ ra phòng khách nghe điện thoại, các con dọn dẹp xong thì ra đó mẹ có chuyện cần các con quyết định."

Anh em Vân Thiên đồng loạt gật đầu.

Mỉm cười xoa đầu hai con, Vân Nhân vừa đi ra phòng khách vừa nghe điện thoại. Cô vừa mới ấn nút nhận cuộc gọi thì đầu dây bên kia đã nhanh chóng hỏi: "Nhân Nhân, con ăn sáng chưa?"

Nội tâm Vân Nhân hết sức cảm động, ba cô lúc nào cũng quan tâm cô như vậy. "Ba, chúng con ăn rồi. Ba đã ăn chưa? Ba không được bỏ bữa sáng đâu đó." Cô vẫn nhớ, Vân Trường là người rất hay bỏ bữa sáng, là mẹ ngày nào cũng phải cứng rắn ép ông ăn. Nhưng từ ngày mẹ ra đi, chẳng có ai nhắc nhở ông mỗi ngày nữa.

Bên kia, Vân Trường đang ở văn phòng Tổng giám đốc, một tay nghe điện thoại, một tay cầm tách cà phê như thường lệ. Nghe Vân Nhân nhắc bản thân ăn sáng, Vân Trường chợt cảm thấy hốc mắt trơ trọi. Đừng nghĩ hắn là loại người mềm lòng mau nước mắt, thực tế hoàn toàn ngược lại, tâm tình của hắn vô cùng cứng rắn, nếu không năm xưa cũng chẳng nghịch ý An Tố Tố cưới Diệp Ngọc Ly làm chủ mẫu Vân gia. Tuy nhiên, con người dù cứng rắn đến đâu cũng có một khoảng lòng mềm mại, mà Diệp Ngọc Ly và Vân Nhân là 2 người thành công nhất tiến vào mảnh đất kia.

Từ ngày vợ mất, Vân Trường càng buông thả trong việc chăm sóc sức khỏe của mình, bữa sáng của hắn hầu như chỉ là một tách cà phê nóng. Thậm chí chính hắn cũng suýt quên mất bữa sáng là gì. Lời nhắc nhở của con gái đánh động tâm can của hắn.

Để dời đi lực chú ý của Vân Nhân, Vân Trường nói sang chuyện khác: "Nhân Nhân, ba đã gọi cho hiệu trưởng học viện Thiên Tinh để Thiên Thiên và Thần Thần vào học. Hôm nay con có thể đưa hai bé đến làm thủ tục nhập học."

Hiểu con không ai ngoài cha mẹ, quả nhiên sự chú ý của Vân Nhân bị chuyển dời. Cô không nghĩ động tác của ba lại nhanh như vậy, tối qua cô còn phân vân chọn trường cho con, hôm nay ba đã giải quyết vấn đề trường học cho cháu. Điều này cho thấy Vân Trường không chỉ chấp nhận anh em Vân Thiên mà còn dành tình thương cho hai bé nữa.

Trong mũi truyền đến cảm giác ê ẩm, Vân Nhân nghẹn ngào nói: "Cảm ơn ba!"

"Đưa nhò ngọc, nói cảm ơn gì chứ? Đây là trách nhiệm của ba mà. Thành thạo nhớ đưa cháu đến thăm ông ngoại này."

"Con biết rồi ạ!"

Đến khi hai anh em Vân Thiên bước ra phòng khách thì thấy Vân Nhân hạnh phúc nở nụ cười. Vân Thần và Vân Thiên liếc nhìn nhau, đều nhận ra tò mò và vui vẻ trong ánh mắt của nhau – Chuyện gì khiến mẹ cười như vậy?

Hai bé đến cạnh Vân Nhân, khẽ gọi một tiếng: "Mẹ."

Vân Nhân thu hồi biểu tình ngơ ngẩn, ánh mắt tập trung vào hai con, chậm rãi mở miệng: "Mẹ cần các con quyết định nơi học tập!"

Từ trước đến nay, khi nói chuyện nghiêm túc với các con, Vân Nhân chưa bao giờ quanh co lòng vòng. Mà hai bé cũng tự hiểu, mỗi khi mẹ dùng giọng điệu này nói chuyện, nghĩa là có chuyện quan trọng. Vân Nhân không rõ lợi và hại giữa học viện cao cấp với trường học bình thường. Cô tôn trọng sự lựa chọn của con ngay cả khi con không chọn học ở học viện Thiên Tinh, cô cũng không miễn cưỡng, cô muốn các con có ý thức độc lập ngay từ bây giờ, hoàn toàn chịu trách nhiệm với quyết định của chính mình.

Vân Thiên và Vân Thần liếc nhau, thầm nghĩ – Bé chưa kịp nói với mẹ muốn đi học thì mẹ đã để bé chọn trường rồi. Hai tiểu bảo bảo chăm chú nghe Vân Nhân giảng giải.

Cảm thấy đã nói đầy đủ, Vân Nhân dừng lại, ngưng mắt nhìn hai bé: "Cần nói mẹ đã nói, muốn học trường nào tùy các con chọn. Nên nhớ, lựa chọn này ảnh hưởng rất lớn đến tương lai của chính các con."

Hai anh em im lặng một lúc, hai đôi mày nhỏ giống như đầu hơi nhíu lại. Sau đó, hai bé gần như đồng thời lên tiếng: "Con sẽ đến học viện Thiên Tinh"

học."

Hai tiểu bảo bảo nhìn nhau, cùng nở nụ cười. Anh em máu thịt liền thân, suy nghĩ của đối phương tự nhiên hiểu được. Với người tâm cao khí ngạo như hai bé sao cam chịu tịch mịch, huống chi các bé còn muốn để những người yêu thương hai bé phải tự hào.

"Chắc chắn quyết định?" Vân Nhân hỏi lại.

"Dạ." Gật đầu thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Khoảnh khắc lướt qua

Vân Nhân nhìn ra trong mắt hai tiểu bảo bối tràn ngập kiên định, nội tâm cô phần lo lắng lúc trước lắng yên thế chỗ cho sự cao hứng. Với tư cách một người mẹ, cô vừa e ngại con gặp thiệt thòi; đồng thời cũng hi vọng các con bằng sức mình vượt qua trở ngại, bởi vì chỉ có như vậy các bé mới học được cách trưởng thành. Vân Nhân khi đưa quyền quyết định cho hai tiểu bảo bảo, cô thực sự nghiêng về học viện Thiên Tinh nhiều hơn. Dùng cách nói của Thủy Thiên Phong thì Vân Nhân là một bà mẹ vô cùng tự phụ với năng lực của con mình.

Học viện Thiên Tinh ngoài biệt danh 'Vườn ươm tương lai của nam thanh', nó còn được xem như xã hội của thể hệ trẻ hay thể giới quan thu nhỏ. Tại đây, chỉ có trí tuệ học tập là chưa đủ, nếu không có năng lực tự bảo vệ bản thân, người sẽ 'bị loại khỏi vòng chơi', trở thành nhân vật không ai để ý hoặc bị tùy ý chà đạp. Theo độ tuổi tăng lên thì mức độ cạnh tranh càng cao, đơn giản là vì khi người có một chỗ đứng vững chắc ở học viện thì lúc người tốt nghiệp, xã hội sẽ đưa tay chào đón người nồng nhiệt, tương lai của người sẽ tràn ngập màu hồng. Do đó có thể tưởng tượng được sự tranh đấu trong học viện là cỡ nào hấp dẫn, nhất là với khối học viên 'tân quý tộc' vốn kém ưu thế về hậu trường so với khối 'thuần quý tộc' thì sự cố gắng nỗ lực ít nhất phải gấp đôi người thường.

Vân Nhân nhìn hai bé thật sâu, giọng điệu phức tạp: "Mẹ sẽ đưa các con đến học viện Thiên Tinh, các con chuẩn bị đi. Nên nhớ, đây là lựa chọn do chính các con đưa ra, nếu trong lúc học xảy ra chuyện nào đó chưa đến mức nghiêm trọng, các con phải tự xử lý."

"Chúng con đã biết!" Hai bé tỏ ý đã hiểu rồi cùng lên phòng lấy balo.

Học viện Thiên Tinh tọa lạc cách nơi tập trung những tập đoàn, công ty công nghệ điện tử đứng đầu thành phố K chưa đến 2km. Nếu Vân Nhân làm việc tại tập đoàn N.W thì từ nhà cô đến nơi làm việc sẽ đi ngang học viện Thiên Tinh, điều này rất thuận lợi trong việc đưa đón các bé đi học. Khuôn viên học viện sở hữu diện tích gần 10km², phân ra thành nhiều khu vực nhỏ đào tạo các cấp bậc khác nhau. Có thể nói, học viện là một hệ thống giáo dục liên hoàn từ tiểu học đến đại học.

Hiện tại, ba mẹ con Vân Nhân đang đứng trước Học viện Thiên Tinh, ba cặp mắt linh động cùng đánh giá ngôi trường nổi tiếng này.

Hào quang trong mắt Vân Nhân lấp lóe. Bảy năm sinh sống ở nước ngoài, cô đã từng đến tham quan những trường hàng đầu tại Bắc Mỹ và Châu Âu, đa số chúng đều có danh tiếng lớn trên thế giới. Dù vậy, cô vẫn nhìn không được sự tàn thưởng đối với tòa kiến trúc trước mặt. Khác hẳn với 4 học viện còn lại trong ngũ viện của thành phố K ít nhiều còn mang nét cổ kính, Học viện Thiên Tinh hoàn toàn là sản phẩm của thời đại này. Cả học viện được xây dựng theo thiết kế hiện đại nhất, các tòa nhà được sắp xếp với nhau theo kiểu vòng cung, xung quanh là sân vườn rộng lớn. Chỉ dựa vào khí thế bề ngoài thì Học viện Thiên Tinh tuyệt không thua kém chút nào so với các ngôi trường lớn trên thế giới. Những tấm kính phản xạ ánh sáng mặt trời khiến cho học viện như tỏa sáng rực rỡ.

Ngay cả Vân Nhân còn bị kinh diễm như thế, hai anh em Vân Thiên càng rung động nhiều hơn. Mặc dù trước đó các bé đã nhìn thấy hình ảnh học viện qua màn hình, nhưng chứng kiến 'vật thật' thì mới hiểu nó đồ sộ đến mức nào. Ngay lập tức, cả hai tiểu bảo bối thu hồi lòng tự ngạo, các bé hiểu rõ, ngôi trường này không đơn giản như các bé nghĩ.

Dù thông minh đến đâu thì hai bé vẫn còn là trẻ con, huống chi có thêm thành tựu trong WIND WORLD đã khiến tinh thần hai anh em bay bổng và có phần xem nhẹ đồng lứa. Đừng nói các bé chỉ hơn 6 tuổi, hầu như bất kỳ người trưởng thành nào có được thành công như hai tiểu thiên thần đều khó tránh khỏi tự ngạo. Nay đứng trước Học viện Thiên Tinh, cảm nhận được khí thế của nơi này, hai bé bỗng chốc nhận ra bản thân quá tự tin rồi, thiên tài trên thế giới này không phải chỉ có hai anh em nhà mình, chỉ là trước nay chưa gặp nhau mà thôi. Nơi này, chính là thế giới thiên tài tụ họp.

Hiểu con không bằng cha mẹ, Vân Nhân tinh ý nhận ra được cảm xúc của hai tiểu thiên thần biến đổi. Sự mâu thuẫn vốn bị đè ép nay bỗng nhiên trỗi dậy, cô chăm chú nhìn các con, xác nhận lần cuối: "Không đổi ý?"

Bước qua cánh cổng này, các bé không có lựa chọn quay lại. Hai tiểu thiếu gia nhà họ Vân đồng thời gật đầu, đồng âm non nớt mà chắc nịch: "Không đổi!" Một nơi thú vị như thế, các bé làm sao chịu bỏ qua?

Vậy thì, các con, chúc may mắn! Vân Nhân nói thầm trong lòng.

Thế là, ba mẹ con ung dung bước qua cánh cổng của một trong ngũ đại học viện thành phố K.

Ngay lúc bóng dáng hai nhỏ một lớn kia vừa khuất sau cánh cổng to lớn, một chiếc xe sang trọng màu đen huyền lướt qua. Bên trong, ngoài người lái xe ngồi ghế trước thì chỉ có một người đàn ông mặc bộ vest đen, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, mắt kính đen che đi đôi mắt thâm thúy. Hắn dựa nửa người lên ghế êm, toàn thân tỏa ra hai loại khí chất bất đồng mà kết hợp hoàn mỹ: vừa biếng nhác vừa trầm ổn. Khoang xe vốn im lặng bỗng vang lên tiếng gọi khe: "Ah!"

Người lái xe còn đang giật mình không biết có nghe lầm không thì chợt thấy boss nhà mình quay đầu nhìn ra cửa sổ, mày rậm hơi nhíu lại khiến hắn suýt bị hù lạc tay lái. Kỳ thực kinh nghiệm lái xe của hắn chẳng những không hề yếu chút nào mà đã đạt cấp độ quốc tế, thứ có thể khiến tay lái kì cựu như vậy luống cuống, chính là thái độ bất thường của boss. Bao nhiêu năm đảm nhiệm công việc lái xe cho người đàn ông cấp lãnh đạo này, hắn chưa bao giờ thấy anh ta có một cử chỉ dư thừa. Nhưng hành động vừa rồi, rõ ràng là vô ý làm nên. Phát hiện này khiến hắn bình tĩnh cũng khó. Thấy boss vẫn duy trì tư thế nhìn ra bên ngoài, người lái xe nuốt nước bọt, thử thăm dò: "Boss!"

Cung Cảnh Hàn như sực tỉnh, quay người ngồi như lúc đầu, bạc môi phun ra hai chữ: "Đi tiếp!" Giọng nói trầm thấp mà hữu lực, lại mang theo chút hấp dẫn cuốn người ta vào con đường không có lối về.

Người lái xe nghe xong, phảng phất có ảo giác vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra. Hắn gật đầu, tiếp tục chuyên chú nhiệm vụ của mình.

Từ biểu hiện bên ngoài, Cung Cảnh Hàn vẫn đậm mạc như 1 phút trước đó, chẳng ai biết rằng, ẩn sau cặp mắt kính đen kia là một đôi mắt chứa đầy mê man cùng khó hiểu. Trong khoảnh khắc vừa rồi, dường như có thứ gì đó rất nhanh xẹt qua tâm trí hắn, dù sau đó hắn thử cố gắng cảm nhận lại cũng không được. Có điều, hắn không hề chán ghét cảm giác đó, ngược lại có chút hưng phấn và chờ mong. Nếu hắn nhớ không lầm thì khi này đi ngang Học viện Thiên Tinh hắn mới xuất hiện loại cảm giác kì dị này.

Học viện Thiên Tinh... Có dịp, hắn sẽ ghé thăm.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cô cháu gặp nhau

Trở lại với mẹ con Vân Nhân.

Lúc này, cả ba cực kỳ không có hình tượng mà ngồi tựa ghế thở gấp, trên trán thì phủ một lớp mồ hôi mỏng, sắc mặt ửng đỏ như mới vận động mạnh. Trên thực tế thì sự thực cũng không khác biệt là mấy.

Vân Thiên một bên lau trán, một bên dùng ánh mắt biểu thị sự âm thầm kháng nghị mẫu thân đại nhân, cũng may thể chất của bé khá tốt nên mới kiên trì đến bây giờ. Nếu không, bé thực hoài nghi lấy thể lực trung bình của một đứa trẻ 6 tuổi liệu có bị mệt ngất hay không a?

Vân Thần có vẻ khá hơn anh trai một chút, ngoại trừ gương mặt hải đồng non nớt vẫn còn hồng hào tặng cho bé sự khá ái thì hô hấp đã vững vàng như chưa từng xảy ra chuyện gì. Tuy vậy, vẫn lấy 'diện vô biểu tình' (ngoài mặt không có biểu hiện gì) làm biệt danh, Vân Thần cũng không khỏi cau đôi mày nhỏ, bĩu môi với Vân Nhân: "Mẹ, bài tập thể dục này không khoa học!"

Thấy cả hai con đều hướng về mình bất mãn, Vân Nhân chỉ còn nước sờ sờ mũi, giả lơ.

Tình huống gì đang xảy ra? Chuyện này, phải kể lại từ nửa tiếng đồng hồ trước. Vốn, ngay từ lúc ba mẹ con bước vào cổng học viện đã nhận được sự nhiệt tình giúp đỡ của anh chàng vệ sĩ trẻ tuổi. Có lẽ do hai tiểu bảo bảo quá đáng yêu nên khi hai bé hỏi gì anh ta đều nhất nhất đáp lời, khiến cho Vân Nhân đứng kế bên bỗng có cảm giác mình không tồn tại — Một mỹ nhân sống sờ sờ ngay trước mặt cũng chẳng bằng 2 đứa trẻ con a? Nho nhỏ oán niệm này của Vân Nhân đã bị niềm tự hào của một người mẹ lấn lên. Đến đoạn người vệ sĩ chăm chỉ với công việc đề nghị ba mẹ con lên xe để anh ta đưa mọi người đến phòng làm thủ tục nhập học thì Vân Nhân không kịp suy nghĩ đã từ chối.

"Nhưng mà, khoảng cách từ đây đến đó không gần, nếu đi bộ e là phải tốn nhiều thời gian. Huống chi hai đứa bé sẽ không chịu nổi..." Vệ sĩ tuổi trẻ cố gắng thuyết phục Vân Nhân.

"Rất cảm ơn anh, nhưng chúng tôi có thể đi bộ được." Khuôn mặt Vân Nhân vốn dĩ đậm mạc nay càng lạnh nhạt hơn, tựa như có hàn khí khiến người cách xa. Nói xong cũng không đợi vệ sĩ mở miệng đã mang hai tiểu thiên thần đi, lưu lại cho anh chàng điển trai kia bóng lưng lạnh lùng mà tự nhiên toát ra nét cao quý.

Quả thật rất khó để trách Vân Nhân có thái độ kém như vậy. Cô hoàn toàn không muốn giao sự an toàn của mình vào tay người khác, 'không sợ vạn nhất, chỉ e nhất vạn', dù chỉ 1% nguy cơ cũng không thể. Ngoài người chí thân, Vân Nhân đối với bất kỳ ai cũng mang theo một tia xa cách, giống như ở giữa họ có một ranh giới vô hình, trừ khi cô nguyện ý cởi bỏ, nếu không lẫn ranh này sẽ tồn tại mãi mãi.

Và...kết quả là đây: một lớn hai nhỏ lái xe căng hải 1km đi từ cổng học viện đến phòng xử lý thủ tục nhập học.

Vân Nhân đang chuẩn bị mở miệng bảo chữa hành động của mình thì bỗng ngưng lại, ánh mắt chợt lóe lên vẻ nghi hoặc. Anh em Vân Thiên thấy mẹ định nói lại ngừng, cũng theo tầm mắt cô nhìn sang, hai đôi mắt cùng lúc thể hiện một biểu tình thống nhất.

Hóa ra, trong lúc họ không để ý có một chiếc Ferrari xám trắng chạy đến và đậu trước phòng làm thủ tục. Nếu chỉ xét giá trị 2,5 triệu USD của chiếc xe này thì còn xa xa chưa đủ để mẹ con Vân Nhân để tâm, cái khiến bọn họ chú ý chính là 3 người bước ra từ ghế sau của xe.

Đầu tiên là nói đến người phụ nữ - cũng là người lớn nhất trong cả ba. Bộ váy dài màu trắng tinh khiết với độ xòe vừa phải, thân áo hơi phồng, nơi eo có một chiếc thắt lưng nâu mảnh tôn lên vóc người duyên dáng của cô. Mái tóc đen được uốn lộn to ôm lấy khuôn mặt trái xoan tinh tế, mày liễu cong cong mũi cao, đôi môi đỏ hồng như nụ hoa nở rộ. Cặp mắt nâu đen sáng ngời, mơ hồ lộ ra vẻ lạnh nhạt xa cách, xét tổng thể thì hoàn toàn không hề phụ danh là mỹ nhân.

Vân Nhân neho mắt, người phụ nữ nhìn như vô hại yếu ớt này tuyệt đối không thể là một quả hồng mềm, bởi quanh thân cô ấy như có như không tỏa ra hàn khí lạnh lẽo. Đây là khí thể chỉ có thượng vị giả (người có địa vị cao) mới có, và cũng chỉ những người đồng đẳng cấp mới cảm nhận được khí thể này. Đồng tử Vân Nhân hơi co lại, không ngờ tại đây lại gặp một 'nhân vật lớn', Học viện Thiên Tinh quả nhiên đặc biệt khó lường. Ngoài ra, trong nội tâm Vân Nhân xuất hiện một nghi hoặc, loại khí chất ẩn hàn đó cô cảm thấy rất quen a. Trong đầu không tự chủ hiện ra hình ảnh của người nào đó, Vân Nhân cả kinh, vô thức lắc đầu phủ nhận, đồng thời hết sức ảo não – Tại sao hần ta cứ xuất hiện trong suy nghĩ của mình? Có lẽ do mình lo lắng quá nhiều nên mới thế. Đúng, chính là như vậy! – Vân Nhân tự tìm cho mình một lý do miễn cưỡng nhất để biện hộ rồi dời tầm nhìn đến hai nhân vật còn lại.

Chính thời gian rối rắm ngăn ngừi này mà Vân Nhân đã bỏ lỡ biểu tình kinh ngạc cùng khó có thể tin hiện lên chớp nhoáng trong đôi mắt người phụ nữ. Cũng vì sơ suất này mà tương lai không lâu, cô hối hận đến ruột cũng xanh.

Khác với Vân Nhân tinh tường nhận ra bản chất của người phụ nữ kia, hai tiểu bảo bảo chỉ mơ hồ cảm thấy cô gái này không đơn giản như vẻ ngoài nhu nhược. Dù sao hai bé còn nhỏ tuổi, đầu thể cái gì cũng biết. Trọng tâm hai anh em tập trung trên hai đứa trẻ bước ra cùng xe với người phụ nữ. Trong đó, đứa bé lớn hơn mặc áo xanh, đầu đội mũ lưỡi trai, làn da lộ ra ngoài quần áo trắng một cách bất thường, gương mặt nhỏ nhắn gầy gò, môi hơi tái, ánh mắt có phần môi mệ. Vừa nhìn đã biết ngay là người quanh năm bị bệnh tật quẩn thân. Hai tiểu thiên thần không khỏi vì đứa bé này mà thương cảm, còn nhỏ vậy mà đã chịu nỗi khổ bệnh hoạn.

Đứng bên cạnh cậu bé ấy là một bé trai nhỏ hơn, khoảng 3-4 tuổi. Tương phản với vẻ yếu ớt của cậu bé lớn, đứa trẻ này trông rất khỏe mạnh và hiếu động. Cặp mắt to tròn nâu nhạt của bé chẳng những không e sợ cái nhìn tìm tòi của hai anh em Vân Thần mà còn chớp vài cái với họ, y như đang nói – Ta đáng yêu nhất đúng không?

Vân Thiên thực muốn vỗ trán – Chưa từng gặp trẻ con nào tự tin như nó.

Lông mày Vân Thần khẽ nâng, mặt không đổi sắc nhìn ba người phía trước, bé trầm nghĩ– Thật là một tổ hợp kỳ lạ!

Trong khi ba mẹ con Vân Nhân ngăm dò xét người ta thì bên đây cũng đánh giá họ.

Đáng lẽ bây giờ người đứng tại nơi này không phải là cô - Cung Tích Tuyết mà phải là cha mẹ của đứa trẻ ốm yếu kia. Gia đình Cung Tích Tuyết vừa mới trở lại thành phố K được 2 ngày từ Hongkong sau 3 năm chồng cô công tác tại đây. Theo thông tục của thế gia lâu đời, đáng lẽ hôm qua cô phải đến nhà chính (nhà lớn của 1 dòng họ thờ phụng tổ tiên, còn gọi là tổ trạch) để thấp hương nhằm báo với tổ tông con cháu đã quay về quê nhà, thế nhưng hôm qua cũng là ngày họp mặt thường kỳ của Cung gia, Cung Tích Tuyết bắt buộc phải tham dự nên đành dời lại 1 ngày. Bữa nay cô đưa cả con trai 4 tuổi Dạ Thiên Minh sang bốn gia ngoài mục đích trên còn để thăm sức khỏe Cung Căn Đường. Đương nhiệm gia chủ lại vắng mặt vào ngày truyền thống của toàn tộc, hiển nhiên là chuyện không nhỏ rồi.

(Ở đây giới thiệu một chút về nhân vật. Cung Căn Đường có một người em trai tên là Cung Căn Dương, Cung Tích Tuyết chính là con gái Cung Căn Dương, vì thế Cung Tích Tuyết gọi Cung Căn Đường là bác hai, Cung Cảnh Hàn, Cung Vũ Nam là anh họ, Cung Cẩm Huyền là em họ. Dạ Thiên Minh là con trai Cung Tích Tuyết với Dạ Thiên Trung - bạn Cung Cảnh Hàn.

Còn đứa trẻ gầy gò có tên Cung Quân Lăng, là cháu trai Cung Vũ Nam, gọi Cung Tích Tuyết là bà cô, Dạ Thiên Minh là chú nhỏ. Từ nhỏ bị sốt không chữa trị kịp thời nên từ đó thân thể suy yếu, năm ngày nửa tháng lại phát bệnh.)

Trùng hợp là, nay cũng là ngày Cung Quân Lăng đến Học viện Thiên Tinh làm thủ tục nhập học, thế nhưng trong nhà trường bối của bé lại chẳng có ai có thể đưa bé đi: ông nội công tác, cha đến tập đoàn họp, mẹ chả thấy mặt, cô mới sáng sớm đã đi đâu không thấy mặt. Cung Tích Tuyết rất nghi ngờ bọn họ có bận đến nỗi không thể đưa 1 đứa trẻ đến trường sao? Nghĩ nghĩ, dù nội tâm cô vẫn không ưa thích một nhà con trai lớn của bác hai, trong lòng cô luôn cho rằng Cung Cảnh Hàn mới là trưởng tử Cung gia. Nhưng mà, trẻ con thì không có tội, chẳng ai có thể tự quyết định nơi mình sinh ra, huống chi tình cảnh của bé thực đáng thương, dù sao cô cũng rảnh rồi, thôi thì làm người tốt một phen vậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thử thách hai bảo bảo (p.1)

Khi chứng kiến ba mẹ con Vân Nhân, Cung Tịch Tuyết trực tiếp ngốc trẻ, trong lòng kinh hãi vạn phần. Trước tiên nói đến người phụ nữ ngồi giữa hai đứa trẻ, dung nhan mỹ đến mức có thể khiến hoa âm thầm thất sắc, khuôn mặt thanh tú tuyệt luân, lông mày trắng rậm, mũi thon đẹp, đôi môi nhiễm màu cánh sen tươi mát, đôi mắt khi thì sâu thẳm như đáy nước, khi thì mờ ảo tựa sương; mái tóc đen mềm nửa búi, phần đuôi tóc dài đến tận thắt lưng nổi bật trên nền váy xanh nhạt. Cô (Vân Nhân) chỉ ngồi đó, lẳng lặng nhìn, nhưng không hiểu sao Cung Tịch Tuyết chợt cảm thấy có một tầng áp lực đè nặng lên vai. Nhìn lại lần nữa, luồng uy áp đâu còn nữa? Chỉ có hồ hững lạnh nhạt.

Cung Tịch Tuyết dời tầm mắt sang hai đứa bé cạnh cô gái, lập tức như có sóng to gió lớn đổ bộ – Khuôn mặt kia, dường như cùng một khung đúc ra a! Trên đời có người giống người đến vậy sao?

"Mẹ, sao 2 ca ca kia lại giống Hàn cửu cửu thế ạ?" Đồng âm mang 7 phần non nớt, 3 phần nghi hoặc của Dạ Thiên Minh kéo Cung Tịch Tuyết thoát khỏi trạng thái thất thần. Ngay cả một đứa trẻ con như bé còn thấy giống, chuyện này chắc không đơn giản chỉ là người giống người rồi.

Tuy nhiên, trước hết tốt nhất là 'án binh bất động'.

Cung Tịch Tuyết hơi cúi người, bàn tay trắng trẻo xoa đầu Dạ Thiên Minh, mỉm cười đáp: "Trên thế giới này đâu thiếu người tương tự nhau a!"

Dạ Thiên Minh chu môi, hiển nhiên câu trả lời này không khiến bé hài lòng, vừa nghe đã biết là nói cho có lệ rồi nha.

Cung Tịch Tuyết cũng bất đắc dĩ, con cái thông minh quá cũng khiến bậc phụ huynh đau đầu. Nhân châu hơi chuyển, cô cười càng thêm tươi: "Sao con không tự mình điều tra? Như thế chẳng thú vị hơn sao?"

Vừa nói xong, hai mắt Dạ Thiên Minh đã tỏa sáng – Đề nghị này, thực hấp dẫn a!

Hai anh em Vân Thiên ở đối diện vô cớ rung mình.

Cung Quân Lăng sau khi kinh ngạc ra thì bé cũng chẳng suy nghĩ nhiều, dù có muốn thì với điều kiện sức khỏe của bé lại là một trở ngại lớn. Do đó, từ khi hiểu chuyện, bé đã tập thành thói quen không chú tâm vào việc gì.

Cung Tịch Tuyết cảm tay Cung Quân Lăng và Dạ Thiên Minh bước đến, mỉm cười với Vân Nhân: "Xin chào, tôi là Cung Tịch Tuyết."

Người ta lấy lễ đối đãi, mình cũng không thể giả lơ a. Thu lại tâm tình, Vân Nhân đứng lên, theo thói quen lạnh nhạt đáp: "Chào cô. Tôi họ Vân."

Cung Tịch Tuyết cũng không vì thái độ của Vân Nhân làm tức giận, bởi vì cô hiểu được cô gái này bất kể ngoài mặt hay trong lòng đều lạnh nhạt như nhau. Nếu là một người khác, chắc chắn cô sẽ chẳng kiên nhẫn như vậy, hoặc trực tiếp bỏ qua cũng không chừng. Rất kì lạ, dường như có loại lực lượng huyền bí nào đó dẫn dắt Cung Tịch Tuyết bắt chuyện với Vân Nhân.

Anh em Vân Thần thấy mẹ đáp chào Cung Tịch Tuyết, đồng thanh nói: "Chúng cháu chào cô!"

"Ngoan lắm!" Cung Tịch Tuyết nhìn nhìn hai gương mặt thu nhỏ của người kia, nhin xuống trong lòng kỳ quái, cười bảo: "Minh Minh, Lăng Lăng, chào cô và hai anh đi con!"

Dạ Thiên Minh và Cung Quân Lăng bước lên một bước, rất có phong thái của quý tộc cúi người làm một tư thế tiêu chuẩn, tiếng nói trong trẻo khiến người ta khó có thể chán ghét: "Minh Minh/Lăng Lăng lần đầu gặp qua cô và hai anh!"

Vân Nhân mày liễu hơi nâng, từ động tác và lời thoại của hai đứa bé kia, cô đoán chắc xuất thân của họ phải từ các đại thế gia đi ra. Bởi vì, nếu là một thế gia thông thường sẽ không có sự kiêu ngạo đó – sự ngạo nghễ của gia tộc tồn tại ngàn năm cũng sẽ không ngã. Đợi chút, cô gái kia vừa mới nói cô ấy họ Cung thì phải. Cung Tịch Tuyết? Cung gia? Từ đại thế gia hùng bá phía nam thành phố K? Vân Nhân trong nội tâm sinh ra kiêng kỵ. Chẳng phải do cô e sợ, mà là một khi có liên quan đến các danh gia vọng tộc, dù chỉ một tia, cũng khó tránh khỏi bị phiền phức quần thân. Vân Nhân khẽ gật đầu xem như tiếp nhận lời chào của Dạ Thiên Minh và Cung Quân Lăng, một bên dùng ánh mắt đồng tình lướt qua hai tiểu bảo bảo – Các con, mẹ lần nữa chúc con may mắn!

Vân Thiên duy trì nụ cười đáng yêu vô địch, Vân Thần thì học điệu bộ của mẹ: gật đầu coi như đã nghe. Tuy biểu hiện bên ngoài của hai anh em khác nhau nhưng nội tâm cùng suy nghĩ một vấn đề: không ngờ còn chưa chính thức nhập học đã gặp gỡ người của gia tộc đứng đầu Nam thành, này có nên tính là may mắn chăng?

"Chị đưa con đến nhập học?" Cung Tịch Tuyết vòng vo tìm đề tài hỏi. Đồng thời còn muốn xác định Vân Nhân có phải hay không là mẹ của hai đứa bé giống hệt người kia.

Vân Nhân nội tâm nghi hoặc, trong tư đại thế gia, Cung gia là khó gần nhất. Sao bây giờ lại thân thiện vậy a? Ngoài ra, trong câu hỏi của Cung Tịch Tuyết hình như còn ẩn chứa hàm ý nào đó. Nhưng, có lẽ bị truyền nhân thư hương thế gia Thủy Thiên Phong ảnh hưởng, Vân Nhân đối với 'đạo đối nhân xử thế' rất coi trọng. Người ta khách khí với cô, nên cô cũng dùng giọng điệu tôn trọng đáp: "Đúng thế. Cô cũng vậy?"

"À không, vốn dĩ tôi chỉ cần đưa cháu đến học viện nhập học" Vừa nói Cung Tịch Tuyết vừa chỉ Cung Quân Lăng, sau đó nhìn sang Dạ Thiên Minh, vẻ mặt bất đắc dĩ "Ai ngờ con tôi lại nài nỉ cũng muốn đi học, thế là tôi đưa cả hai đi luôn."

Biết Vân Nhân thừa nhận hai đứa bé đáng yêu kia là con cô, ánh mắt Cung Tịch Tuyết nhìn cô tăng thêm một phần tò mò. Mặc dù chưa có cơ sở vững chắc nào chứng tỏ Cung Cảnh Hàn và hai đứa trẻ kia có quan hệ gì, thế nhưng giữa người thân với nhau luôn tồn tại một loại cảm ứng, Cung Tịch Tuyết đoán chắc rằng 80% các bé có liên quan đến Cung gia. Như vậy, trên cương vị là mẹ của hai bé, Vân Nhân rất đáng được chú ý.

Cung Tịch Tuyết vừa định nói thêm điều gì thì ngay lúc này, một người từ thang máy gần đó bước ra và đi về phía họ. Cả 6 đôi mắt đồng loạt quét về một hướng.

Người mới tới là một phụ nữ trung niên trên dưới 40 tuổi, mặc bộ váy công sở màu cam nhạt. tóc ngắn ngang vai. Trên gương mặt lưu lại vết tích năm tháng đeo một cặp kính to, hàng lông mày cau lại, vẻ mặt trầm trọng như ai thiếu nợ bà ta vậy. Dùng tư thế tự cho là ưu nhã nhất bước tới. Khóe mắt đảo qua ba mẹ con Vân Nhân ẩn ẩn chứa sự khinh thường, lúc nhìn thấy Cung Tịch Tuyết, đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức niềm nở, lướt qua Vân Nhân đến trước mặt Cung Tịch Tuyết, thân thiết hỏi: "Tịch..." Ý thức được cô không còn là học viên của học viện nữa, hướng chỉ Cung gia có 5 phần cổ đông của Thiên Tinh, bèn đổi xưng hô "Cung tiểu thư về thăm học viện?"

Vân Nhân không tiếng động nhủ nhủ mi, đây là xem thường cô sao? Người này là giáo viên của học viện? Cô bắt đầu hoài nghi chất lượng giảng dạy của tứ đại học viện đứng đầu chẳng lẽ đã sụt giảm so với 10 năm trước?

Hai anh em Vân Thần cùng hít mắt, sắc mặt lạnh đi 3 phần. Từ trước đến nay, chưa từng có ai trắng trợn khinh thường bé như vậy. Xem thường các bé, có thể nhin. Nhưng mà, không ai được phép khinh thị mẫu thân đại nhân hai bé, vì không ai có tư cách đó. Ấn tượng về Học viện Thiên Tinh tức khắc tuột dốc có phanh. Bấy giờ hai tiểu bảo bảo đã hiểu tại sao Vân Nhân lại trịnh trọng nhắc nhở các bé chú ý chuyện chọn trường như thế.

Dạ Thiên Minh ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đột nhiên xuất hiện chắn ngang tầm mắt của bé với hai ca ca xinh đẹp .chu môi bất mãn.

Cung Quân Lăng hơi cau mày, người này, thực sự thiếu lễ nghi.

Cung Tịch Tuyết thu biểu hiện của mọi người vào mắt, miễn cưỡng tỏ thái độ không quá lạnh lùng, dù gì thì Lý Đông Hà trước đây cũng từng là thầy dạy của cô, tôn sư trọng đạo vẫn nên giữ : "Cô Lý nhầm rồi, hôm nay em đến làm thủ tục nhập học cho bọn trẻ!"

Lý Đông Hà quan sát Dạ Thiên Minh và Cung Quân Lăng, khen ngợi: "Đều là những đứa trẻ thông minh. Cung tiểu thư đã đích thân tới, học viện vô cùng hoan nghênh. Thủ tục nhập học cho các bé sẽ được ưu tiên giải quyết."

Cung Tịch Tuyết lắc đầu: "Không cần, cứ theo thứ tự mà làm. Ba người này đến trước, nên làm cho họ trước."

Theo tầm mắt Cung Tịch Tuyết, Lý Đông Hà mới liếc sang Vân Nhân, giọng lạnh nhạt: "Đi cửa sau nên có tự giác của đi cửa sau. Con cháu Cung gia xét về tiềm năng hay thân phận đều có quyền đi trước."

Đây là ý gì?

Hai tiểu đáng yêu như vậy phải nhờ quan hệ mới được nhận vào trường?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: THẬP VẠN NIÊN

"Nếu ta chết rồi, chàng có thể vì ta rơi một giọt nước mắt không?"

Vào thời khắc cuối cùng, nàng đã hỏi hần một câu như vậy.

Và...câu trả lời...nàng mãi mãi không thể nào nghe được.

Là lỗi của ai?

Do hần quá vô tình hay nàng quá đa tình? Biết rõ sẽ không có kết quả, thế nhưng vẫn đâm đầu vào. Nàng, rất ngốc đúng không?

Nhưng, dù được lựa chọn một lần nữa, nàng vẫn sẽ quyết định như thế. Thay vì vô vọng cả đời, nàng hi vọng hình ảnh của nàng có thể khắc sâu vào tâm trí hần. Chỉ như vậy, đã đủ với nàng.

Hôm nay, như thường lệ, nàng ẩn mình dưới đám lá sen, ngẩng ngốc nhìn hần. Trong một tiểu đình giữa hồ sen thom ngát, một bóng dáng bạch y nổi bật giữa màu xanh bát ngát của lá sen. Một đầu tóc đen dài được cố định bằng bạch trâm, gương mặt tuấn mĩ vô trù, mũi cao, môi mông, mắt phượng hẹp dài khẽ khép, quanh thân tràn ra hơi thở thoát tục. Mười ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua cổ cầm. Tiếng đàn của hần cũng giống khí chất của hần, thanh thoát tự nhiên, khiến cho người nghe can tâm tình nguyện vì hần làm mọi thứ.

Hần là Khuyết Phong Đế Quân - vị tiên quân nổi danh khắp Tiên giới. Không chỉ tiên lực mạnh nhất, tuấn mĩ nhất mà hần còn nổi danh là vị tiên quân lạnh nhạt nhất. Vì hần quá xuất sắc, bao năm qua không biết có bao nhiêu nữ nhân muốn trở thành tiên lữ với hần đều bị hần cự tuyệt không chút lưu tình.

Thậm chí có tiên nữ vì hấn tình nguyện trầm luân ở Quỷ Hải dẫn độ linh hồn tội lỗi cả vạn năm, vậy mà hấn cũng không thèm liếc mắt một cái. Mặc dù biết hấn vô tình, thế nhưng cứ hết đợt sóng này đến đợt sóng khác, nữ nhân trầm mê hấn chỉ có tăng chứ không giảm.

Mà nàng - Thủy Ly cũng nằm trong số những người ái mộ Khuyết Phong Đế Quân, nhưng nàng chỉ dám âm thầm nhìn hấn mỗi ngày hấn đến tiểu hồ này. Nàng là một tiểu tiên từ một đóa hoa sen tu luyện thành hình, từ khi nàng có ý thức đã nhận biết hấn. Bao nhiêu năm qua, nàng một mực quan sát hấn, cũng nghe được những lời đồn về hấn. Nàng lúc đầu nghĩ, chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy hấn là đủ rồi.

Nhưng là, nàng đã xem thường sức quyến rũ của hấn, nếu hấn thường thường thì đã không có những nữ nhân vì hấn mà tiên lực tu luyện cả đời cũng có thể đánh đổi.

Đúng vậy, nàng đã yêu hấn. Hơn nữa, còn yêu hơn cả bản thân nàng. Nhưng nàng cũng tự biết nàng chỉ là một tiểu tiên không danh không tiếng, có tư cách gì để đứng bên hấn? Vì thế, nàng chỉ dám đứng xa xa nhìn hấn. Si ngốc nhìn bóng lưng phiêu dật kia, nàng nở nụ cười hạnh phúc. Nếu ai đó bảo nàng rất ngốc, nàng chấp nhận ngốc để mãi mãi được gặp hấn. Nàng và hấn là hai đường thẳng song song, sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ chéo nhau. Những tưởng cả đời nàng sẽ đứng một chỗ nhìn bóng lưng hấn, nghe hấn đàn thì một cơ hội đã đến với nàng....

Thủy Ly kinh nghi nhìn nữ nhân toàn thân hắc y trước mặt, dù trong lòng e ngại nhưng không biểu hiện ra bên ngoài.

Nữ tử kia chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, lâu đến mức nàng cảm thấy sợ hãi thì mới chịu mở miệng. Nhưng lời hắc y nữ nhân vừa thốt ra khiến nàng như bị sét đánh. Không phải vì giọng nói của nữ tử kia rất quái dị hay ánh mắt nàng ta quá âm u mà bởi vì nội dung câu nói.

"Ngươi muốn ở bên cạnh Khuyết Phong Đế Quân?"

Khuyết Phong Đế Quân!

Khuyết Phong Đế Quân.

Khuyết Phong...

Người mà nàng tâm tâm niệm niệm.

Người mà nàng luôn luôn nghĩ đến.

Người mà nàng trao cả trái tim.

Nếu hỏi trên đời này cái gì khiến nàng lưu tâm nhất thì chính là người kia.

Thủy Ly hoảng sợ nhìn nữ nhân hắc y, trong lòng nàng hoang mang bất định, vẻ mặt trấn định bị phá bỏ không còn sót lại chút gì.

"Không cần sợ hãi, ta cho ngươi một cơ hội ở bên cạnh người ngươi yêu." Nữ nhân cất giọng đề nghị.

"Ngươi...ngươi là ai?" Thủy Ly lùi về sau nhưng cố gắng thể nào đều chỉ đứng yên tại chỗ.

"Ta là ai không quan trọng, điều quan trọng là ta có thể cho ngươi cơ hội ở bên Khuyết Phong Đế Quân!"

"Ta không tin ngươi!" Thủy Ly lắc đầu.

"Ngươi không tin cũng phải tin, ta mang cho ngươi cơ hội duy nhất, nếu bỏ qua, ngươi sẽ hối hận. Không phải lúc nào ngươi cũng mơ được nắm tay Khuyết Phong Đế Quân hay sao?" Lời của nữ nhân quả thực rất mê hoặc.

Ngàn năm, vạn năm, mười vạn năm qua, trong nhân sinh tẻ nhạt của nàng, Thủy Ly chỉ có một mục tiêu duy nhất, chính là sẽ có một ngày nào đó đường đường chính chính xuất hiện trước mặt hấn, nói cho hấn biết nàng là Thủy Ly, tiểu tiên ở tiểu hồ hằng ngày nghe tiếng đàn của hấn. Nàng không muốn làm một vô danh, nàng không muốn lặng yên dõi theo hấn nữa, nàng muốn hấn biết đến nàng. Ý niệm này một khi đã giao xuống, tựa như cỏ dại mọc lan tràn, đã không thể kìm chế được nữa.

"Ngươi có thể cho ta thực hiện nguyện vọng?" Thủy Ly cúi đầu hỏi, 2 bàn tay nàng nắm chặt đến trắng bệch.

"Đương nhiên!" Nữ nhân hắc y biết nàng đã động tâm.

"Tại sao lại chọn ta? Ta chỉ là một tiểu tiên nhỏ bé!"

"Chính vì như thế chúng ta mới chọn ngươi!"

Thủy Ly ngẩng đầu, ánh mắt không còn ngây thơ như ban đầu: "Được, ta nhận cơ hội này. Nhưng, ngươi không được tổn thương Khuyết Phong Đế Quân."

"Có thể" Nữ nhân kia cười đáp – Ta đáp ứng ngươi, nhưng họn họ thì không.

"Ngươi là ai?" Thủy Ly hỏi.

"Ta là Cửu Minh Hắc Nữ!" Tiếng nói vừa dứt thì bóng dáng cả hai cũng biến mất...

~tang~tang~

Tiếng đàn thanh thoát phiêu tán khắp tiểu hồ đầy sen. Bỗng nhiên, tiếng đàn ngừng lại. Khuyết Phong Đế Quân đưa tầm mắt nhìn xa xa, dưới một tán lá sen to nhất của hồ, hơi hơi nhũn mảy. Chuyện gì có thể khiến khuôn mặt băng sơn vạn năm của vị tiên quân nổi danh tiên giới phải thay đổi, dù rất nhỏ.

"Tiểu liên hoa kia...không có ở đây?" Câu này, hắn nói rất khẽ, giống như là thì thầm, chưa để ai nghe đã heo gió tán loạn. Nói xong, Khuyết Phong Đế Quân tiêu sái đứng lên, rồi đi. Đàn không có người nghe thì dù đàn giỏi đến mấy cũng vô vị.

Phía sau, lá sen vẫn bát ngát xanh. Thế nhưng, sắc hoa đã không còn rực rỡ như trước.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Khuyết Phong Đế Quân...

Hắn, vẫn như trước đây nàng nhìn từ xa. Bạch y như tuyết, tuấn mỹ vô song, khí thế bất phàm. Nhưng bây giờ trong mắt hắn lại toát ra thần sắc mệt mỏi, gương mặt tái nhợt, ánh mắt cũng không bình thản như xưa mà lưu chuyển cảm xúc nào đó rất mong manh, nếu không để ý kỹ sẽ không bao giờ phát hiện. Mà hắn, đang chăm chú nhìn nàng.

Thủy Ly cười cười.

Nàng, thỏa mãn sao? Hắn rốt cuộc cũng chú ý đến nàng rồi. Nàng nên vui mừng phải không? Tâm nguyện bao lâu nay đã đạt được. Lẽ ra nàng nên hạnh phúc vui sướng mới đúng. Nhưng, tại sao tâm còn nàng chẳng có chút nào vui mừng? Tại sao lòng lại đau như vậy? Có lẽ bộ dáng hắn bây giờ khiến nàng đau lòng, dù sao, hắn như vậy là do chính tay nàng làm ra.

Bên cạnh, nữ nhân hắc y - Cửu U Hắc Nữ nhũn mảy nhắc nhở nàng: "Thủy Ly điện hạ, chỉ cần chúng ta đánh thắng Tiên giới, Khuyết Phong Đế Quân cũng sẽ là của ngài. Ngài chỉ cần lấy hạt châu trước kia nuốt xuống, ngài chắc chắn sẽ là vô địch." Trong đôi mắt nữ nhân lóe lên ánh sáng bất thường, là ý gì, chỉ có nàng ta hiểu.

Thủy Ly xòe tay ra, lòng bàn tay có 1 viên hạt châu khi thì đỏ như máu, khi thì đen như mực. Thấy nàng chần chừ, Cửu U Hắc Nữ lại thúc giục: "Điện hạ, thắng lợi đang ở trước mắt, ngài nhanh hành động. Khuyết Phong Đế Quân đang chờ ngài đấy!"

Thân thể Thủy Ly hơi run run, là kích động chứ không phải sợ hãi. Nàng từ bỏ mọi thứ, chịu bao nhiêu cay đắng khổ cực, đôi tay nhuộm huyết đỏ thẫm còn không phải vì người trước mặt này hay sao? Chỉ vì hắn, nàng hóa thân thành ma, đồ sát Tiên giới, khiến máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán, thiên băng địa liệt. Bây giờ, tâm nguyện duy nhất của nàng cách nàng gần như vậy, sao nàng cam chịu bỏ qua?

Sau lưng Khuyết Phong Đế Quân, tất cả Tiên quân thiên tướng mặt xám như tro tàn, bây giờ họ không thể di chuyển, y như cá nằm trong chậu. Nội tâm thờ dài không ngớt, Tiên giới, lần này thực sự sẽ bị xóa tên trong thiên địa.

Ngay lúc Thủy Ly sắp nuốt hạt châu, người từ đầu đến cuối - Khuyết Phong Đế Quân bỗng nhiên mở miệng nói 1 câu không đầu không đuôi: "Thập vạn niên thánh cảm, tiểu hồ liên hoa!"

Thân hình Thủy Ly cứng đờ, ánh mắt chăm chú nhìn Khuyết Phong Đế Quân. Hắn biết, hắn biết ta, hắn biết ta ở tiểu hồ 10 vạn năm nghe hắn đàn. Thì ra hắn đã biết. Mà nàng, ngu ngốc cho rằng hắn hoàn toàn không biết nàng, dần thân thành ma đi đến ngày hôm nay, chỉ để hắn chú ý đến nàng. Hóa ra, ngay từ đầu nàng đã không hiểu hắn. Nàng chính là tự tay chặt đứt sợi dây gắn liền giữa họ.

Cửu U Hắc Nữ đột nhiên vươn tay đẩy hạt châu vào miệng Thủy Ly, ép nàng nuốt xuống. Quay đầu thấy Khuyết Phong Đế Quân ánh mắt lộ tia âm đạm thất sắc, nàng ta cười lạnh, trào phúng nói: "Khuyết Phong Đế Quân, ngày hôm nay ngươi nói những lời này có ích sao? Chắc bây giờ ngươi đang hối hận đúng không? Hối tiếc đến tan lòng đi. Chỉ cần ngươi sớm nói ra vào 500 năm trước, tình hình hôm nay đã khác. Ngươi đã bỏ qua cơ hội duy nhất của ngươi, cũng là của Tiên giới. Nếu như ngươi sớm nói rõ lòng mình, không, phải nói nếu ngươi sớm nhận ra lòng mình, cời bỏ trái tim băng hàn. Nếu như 500 năm trước ngươi gặp nàng. Nếu như trong suốt ngàn ấy năm đi ngươi tìm nàng thì có lẽ mọi chuyện đã khác. Thật là nhiều nếu như, rất tiếc, nếu như vẫn chỉ là nếu như, ngươi vĩnh viễn sai lầm không thể sửa. Bây giờ ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn Ma Đế phục sinh. Ha ha ha..."

Trong tiếng cười điên cuồng của Cửu U Hắc Nữ, thân thể Thủy Ly bị khói đen và đồ bao phủ ngày càng dày đặc, đến khi khói tan hết lộ ra bóng dáng Thủy Ly bên trong. Dung mạo của nàng không hề thay đổi, nhưng đôi mắt lạnh băng không hề có chút cảm tình nào, toàn thân khí lưu mạnh mẽ ép người ta không thở nổi.

Cửu U Hắc Nữ và chúng Ma giới đều quỳ xuống, cung kính chúc mừng: "Cung nghênh Ma Đế bệ hạ."

Thủy Ly im lặng, ánh mắt không rời Khuyết Phong Đế Quân, trong mắt một mảnh lãnh tĩnh.

Khuyết Phong Đế Quân hơi hạ mi, hần quả thật không dám đối mặt với cặp mắt vô tình kia, tâm hần, đang rỉ máu. Hần biết, tiểu liên hoa ngày đó đã không còn, nàng đã trở thành Ma đế, tim hần cũng thắt chặt lại. Hần biết, hần đã sai, sai không chỉ một lần.

Mãi không thấy Thủy Ly có động tĩnh gì, Cừu U Hắc Nữ thử lên tiếng: "Ma Đế bệ hạ..."

"10 vạn năm...đã 10 vạn năm..." Thủy Ly nỉ non, âm thanh như bị như thanh. "Khuyết Phong Đế Quân, lại gặp nhau. Thấy ta, ngươi nên buồn nhỉ?"

Khuyết Phong Đế Quân há miệng, chỉ nói được một chữ "Ta..." rồi im bặt. Ánh mắt nhìn Thủy Ly cực kỳ phức tạp, có xa lạ, có ngăn cách, có tưởng niệm, có thương tâm,...

Thủy Ly bỗng ngừng đầu nhìn bầu trời mây đen u ám như sắp sụp đổ, thì thầm: "Tiên Ma đại chiến bao nhiêu lâu, có lẽ nên kết thúc rồi." Quay đầu nhìn chúng Ma giới, đôi mắt lạnh lẽo ánh lên tình cảm luyến tiếc: "Các ngươi không nên đánh thức bản đế."

Chúng Ma giới khó hiểu, tại sao không nên thức tỉnh Ma Đế? 10 vạn năm qua, họ đã hao tổn không biết bao nhiêu sức lực mới hồi phục Ma Đế. Nhưng câu tiếp theo của Ma Đế khiến toàn thân họ run rẩy, sợ hãi lan tràn. "10 vạn năm trước, bản đế đã từng lập huyết thệ, ngày ta thức tỉnh cũng là ngày tất cả diệt vong, bất kể tiên hay ma đều như thế." Thủy Ly lại nhìn Khuyết Phong Đế Quân, giọng nói không chút tình cảm: "Khuyết Phong Đế Quân, bản đế đã cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi đã để vụt mất, đã vậy đừng can ta diệt thế."

Khuyết Phong Đế Quân thống khổ nhắm chặt mắt, hần hối hận. Nhưng hối hận cũng không thay đổi được gì. Trong khoảnh khắc Thủy Ly thức tỉnh thành Ma Đế, hần cũng đã nhớ ra tất cả. 10 vạn năm trước, Tiên Ma đại chiến, hần và nàng là kẻ thù của nhau, một là Ma Đế yêu diễm thiên địa, một là Tiên Đế lãnh ngạo độc tôn, nhưng hần lại cùng nàng rơi vào ái tình, chỉ là hần không thể nói ra phần tình cảm này. Bởi vì đã có 1 lời tiên đoán, nếu để chúa tể ma giới chạm vào ái tình, tiên ma hai giới sẽ rơi vào kiếp nạn diệt thế. Nhưng mà, hần đã quên, ái tình không phải là hần có thể không ché. Nàng yêu hần! Trong trận chiến cuối cùng năm ấy, nàng - Ma Đế dám yêu dám hận đã hạ huyết thệ: lấy thân ta làm dẫn, đem trí nhớ phong ấn, trước khi thức tỉnh, nếu hai người lại có duyên, dành tình cảm cho nhau, bất kể là ai trong hai người bày tỏ trước, Ma Đế vĩnh viễn bị phong ấn. Còn nếu như kiếp này, yêu mà không tỏ, ngày ta hồi tỉnh, diệt thế bắt đầu. Nàng thệ nguyền, ma giới rút lui, Tiên Ma để trí nhớ bị phong ấn. Hần trở thành Khuyết Phong Đế Quân thanh lãnh khó gần, nàng hóa làm tiểu liên hoa ngày ngày nghe hần đàn. Nàng như trước dành tình cảm cho hần, mà hần vẫn như cũ im lặng không đáp. Để rồi cuối cùng như ngày hôm nay. Hạt châu kia chính là nguyên thần Ma Đế của Thủy Ly. Người sai ngay từ đầu đã là hần. Khuyết Phong Đế Quân thần sắc tuyệt vọng, đau thương, hần không thể can nàng diệt thế. Chẳng phải hần không muốn mà là không thể. Chờ đợi sinh linh hai giới chính là diệt vong. Sai lầm này, không thể cứu chữa.....

Đợi một lúc lâu, không nghe âm thanh tận thế như hần tưởng tượng, vừa định mở mắt thì một thân hình mềm mại nhào vào lòng hần. Khuyết Phong Đế Quân vội mở to mắt, chứng kiến người trong lòng, hần chợt hoảng hốt, theo bản năng đẩy nàng ra. Khi nhìn thấy gương mặt thanh tú của nàng trắng bệch, khóe môi chảy ra dòng máu đỏ tươi bất mất, trên trán là dấu ấn DIỆT hiện rõ. Trong đầu hần như nổ tung, bất chấp về ngoài lạnh nhạt thương ngày, hần điên cuồng hét lớn: "Nàng điên rồi, nàng dám nghịch chuyển huyết thệ? Nàng muốn hôn phi phách tán mãi mãi không thể siêu sinh phải không?"

Chứng kiến vẻ cuồng nộ của Khuyết Phong Đế Quân, Thủy Ly lộ ra nụ cười khổ. Mươi ngàn năm này, nàng đã không còn là Ma Đế lãnh huyết vô tình nữa, mỗi khi xuống tay với bất kỳ sinh linh nào, tâm của nàng đều đau đớn và hổ thẹn. Nàng sao có thể diệt thế được nữa? Huống chi, dù tất cả diệt vong, nàng và hần cũng không thể nào nói lại được. Vì vậy, nàng quyết định nghịch chuyển huyết thệ, tự diệt bản thân. Ít nhất, hiện tại thấy được cảm xúc trên khuôn mặt người trong lòng, nàng đã thấy thỏa mãn.

Đưa ngón tay suy yếu chạm lên gương mặt lạnh băng, ánh mắt thâm tình nhìn hần, Thủy Ly thì thầm: "Bây giờ, chàng sẽ không còn quên ta nữa."

"Ta chưa bao giờ quên nàng." Khuyết Phong Đế Quân ôm chặt Thủy Ly, gấp gấp nói.

"Chàng .. có yêu ta?" Thanh âm Thủy Ly đứt quãng, hỏi.

Khuyết Phong Đế Quân gật đầu.

Khóe môi Thủy Ly nở nụ cười đắng chát: "Tại sao... tại sao chàng không nói cho ta nghe?"

"Ta. " Thủy Ly hỏi vì sao hần không nói nàng nghe mà không phải vì sao không nói nàng biết. Bởi vì tâm của hần, sao nàng không rõ? Năm đó lập huyết thệ là cho bọn họ 1 cơ hội, nhưng mà, cơ hội này cả hai đã bỏ lỡ. Bọn họ không bước ra được 1 bước kia.

Nàng, hối hận quyết định năm xưa hay không?

Nàng, nếu được quay lại, nàng có ngốc nghếch chọn lựa như thế không?

Thôi, bây giờ nói gì cũng đã trễ rồi. Thủy Ly nhìn Khuyết Phong Đế Quân như muốn hình bóng của hần khắc sâu vào tâm khảm, thỏa mãn cười: "Nghe được chàng thừa nhận yêu ta, không uống 10 vạn năm ta chờ đợi. Nên nhớ, sau này nếu động tâm với ai đó, đừng chần chờ nữa, hãy dũng cảm tiến lên." Đôi mắt Thủy Ly khép dần, giọng nói cũng nhỏ dần, mấy chữ cuối gần như là thì thầm: "Ta...chúc phúc cho chàng!"

"Không...không..." Khuyết Phong Đế Quân hoảng sợ ôm chặt Thủy Ly, thế nhưng vô ích. Thân thể nàng hóa thành từng điểm ánh sáng tán loạn khắp đất trời trong tiếng gào thét thảm thiết của Khuyết Phong Đế Quân.

Nàng, đã đi rồi. Ma Đế oai phong một thời đã hóa thành hư vô.

Tất cả những người có mặt tại đây, bất kể là tiên hay ma giới đều toát ra thần sắc bi thương. Hai người yêu nhau như vậy, chỉ vì một bước chần chờ, kết cuộc lại là bi kịch.

Khuyết Phong Đế Quân hai mắt trống rỗng, thất hồn lạc phách ngơ ngác nhìn từng điểm ánh sáng biến mất phía chân trời.

Hắn giữ nguyên tư thế ôm Thủy Ly, ngần người một ngày, hai ngày, ba ngày... một tháng... một năm...mười năm... trăm năm...

Một ngày nào đó có người phát hiện Khuyết Phong Đế Quân biến mất, không ai biết hắn ở đâu, đã đi nơi nào. Có thể hắn chết theo Thủy Ly Ma Đế, cũng có thể đi khắp thiên địa tìm về linh hồn tan vỡ của Ma Đế.

Câu chuyện này dần dần trở thành truyền thuyết, một thần thoại bi thương và tiếc nuối cho đời sau.

Ngay từ đầu có thể nắm giữ, sao không biết giữ gìn, lúc mất đi mới hối hận thì có ích gì?

Đã có cơ hội đến bên nhau, sao không bước tới, để ngày sau tiếc nuối chỉ bởi 1 bước chân?

Nếu đã sai lầm một lần, sao không rút kinh nghiệm, để lần sau lại phạm phải lỗi lầm cũ?

Cuộc sống vốn ngắn ngủi, không cho ai nhiều cơ hội để làm lại từ đầu. Nên biết quý trọng từng giây từng phút ngay lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

"Chàng .. có yêu ta?" Thanh âm Thủy Ly đứt quãng, hỏi.

Khuyết Phong Đế Quân gật đầu.

Khóe môi Thủy Ly nở nụ cười đắng chát: "Tại sao... tại sao chàng không nói cho ta nghe?"

"Ta. "Thủy Ly hỏi vì sao hắn không nói nàng nghe mà không phải vì sao không nói nàng biết. Bởi vì tâm của hắn, sao nàng không rõ? Năm đó lập huyết thệ là cho bọn họ 1 cơ hội, nhưng mà, cơ hội này cả hai đã bỏ lỡ. Bọn họ không bước ra được 1 bước kia.

Nàng, hối hận quyết định năm xưa hay không?

Nàng, nếu được quay lại, nàng có ngốc nghếch chọn lựa như thế không?

Thôi, bây giờ nói gì cũng đã trễ rồi. Thủy Ly nhìn Khuyết Phong Đế Quân như muốn hình bóng của hắn khắc sâu vào tâm khảm, thỏa mãn cười: "Nghe được chàng thừa nhận yêu ta, không uống 10 vạn năm ta chờ đợi. Nên nhớ, sau này nếu động tâm với ai đó, đừng chần chờ nữa, hãy dũng cảm tiến lên." Đôi mắt Thủy Ly khép dần, giọng nói cũng nhỏ dần, mấy chữ cuối gần như là thì thầm: "Ta...chúc phúc cho chàng!"

"Không...không..." Khuyết Phong Đế Quân hoảng sợ ôm chặt Thủy Ly, thế nhưng vô ích. Thân thể nàng hóa thành từng điểm ánh sáng tán loạn khắp đất trời trong tiếng gào thét thảm thiết của Khuyết Phong Đế Quân.

Nàng, đã đi rồi. Ma Đế oai phong một thời đã hóa thành hư vô.

Tất cả những người có mặt tại đây, bất kể là tiên hay ma giới đều toát ra thần sắc bi thương. Hai người yêu nhau như vậy, chỉ vì một bước chần chờ, kết cuộc lại là bi kịch.

Khuyết Phong Đế Quân hai mắt trống rỗng, thất hồn lạc phách ngơ ngác nhìn từng điểm ánh sáng biến mất phía chân trời.

Hắn giữ nguyên tư thế ôm Thủy Ly, ngần người một ngày, hai ngày, ba ngày... một tháng... một năm...mười năm... trăm năm...

Một ngày nào đó có người phát hiện Khuyết Phong Đế Quân biến mất, không ai biết hắn ở đâu, đã đi nơi nào. Có thể hắn chết theo Thủy Ly Ma Đế, cũng có thể đi khắp thiên địa tìm về linh hồn tan vỡ của Ma Đế.

Câu chuyện này dần dần trở thành truyền thuyết, một thần thoại bi thương và tiếc nuối cho đời sau.

Ngay từ đầu có thể nắm giữ, sao không biết giữ gìn, lúc mất đi mới hối hận thì có ích gì?

Đã có cơ hội đến bên nhau, sao không bước tới, để ngày sau tiếc nuối chỉ bởi 1 bước chân?

Nếu đã sai lầm một lần, sao không rút kinh nghiệm, để lần sau lại phạm phải lỗi lầm cũ?

Cuộc sống vốn ngắn ngủi, không cho ai nhiều cơ hội để làm lại từ đầu. Nên biết quý trọng từng giây từng phút ngay lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Thử thách hai bảo bảo (p.2)

Một câu nói của Lý Đông Hà đã thành công khiến cho tất cả những người có mặt tại đây lần nữa đỏ mặt.

Dạ Thiên Minh và Cung Quân Lăng mặc dù còn nhỏ, nhưng đã sinh ra trong tầng lớp thượng lưu, hàm ý này vẫn có thể nghe ra được. Do đó, nội tâm các bé tự nhiên không thích Lý Đông Hà.

Vân Thiên và Vân Thần tất nhiên cũng rõ sự khinh thường của Lý Đông Hà đối với 2 bé đến từ đâu, hai hàng lông mày nhíu chặt. Các bé vẫn chưa biết chuyện Vân Trường gọi đến học viện Thiên Tinh yêu cầu để hai anh em nhập học, cho nên khi nghe được mấy lời này của Lý Đông Hà tất nhiên sẽ tức giận.

Ánh mắt Vân Nhân chợt lóe, nhưng cô cũng không có ý định biện hộ gì. Trên lý thuyết, Lý Đông Hà không có nói sai, tuy nhiên, dù không có nhờ Vân Trường hỗ trợ, cô tin chắc bằng vào khả năng của hai tiểu bảo bối cũng sẽ được nhập học, thậm chí còn được liệt vào đối tượng trọng điểm bồi dưỡng. Vân Nhân dù cho không thích nổi bật, cô cũng chẳng có ý định che giấu hào quang của các con.

Cung Tịch Tuyết lặng lẽ thu biểu hiện của mỗi người vào mắt, thấy Vân Nhân không phản bác gì, hai đứa bé đáng yêu kia thì phần nộ hiện lên trên mặt, cô hơi khó hiểu – Biểu tình này là sao? Nhìn họ không giống loại người dựa vào quan hệ để được việc a.

Lý Đông Hà liếc thấy Vân Nhân không nói gì, đoán là bị bà nói trúng nên cam chịu rồi, vì thế thái độ càng thêm xem thường: “Loại đi cửa sau này chẳng đến mười ngày nữa tháng cũng sẽ bị đuổi ra khỏi học viện mà thôi.” Vừa nói vừa thở dài “Aiii, sao đạo này lại xuất hiện nhiều người chẳng biết tự lượng sức thế nhỉ? Cứ thích bị mất mặt a!”

Tượng đất dù hiền cũng có ba phần nóng giận, huống chi từ trước đến nay chưa bao giờ có ai dám đối với ba mẹ con Vân Thiên trắng trợn khinh khi như vậy, hai bé sao có thể nhịn được? Hai anh em nhìn nhau, cùng hiểu rõ đối phương muốn làm gì.

Vân Thiên tự nhận là của anh trai phải đi đầu, bé tiến lên một bước, thần sắc lạnh lẽo, ánh mắt nhìn thẳng Lý Đông Hà, nói từng chữ một: “Xin cho hỏi, bộ phận thi tuyển vào học viện nằm ở đâu?”

Giọng nói non nớt mà hữu lực của Vân Thiên vang lên, đối lập với chất giọng điệu trào phúng vô vị của Lý Đông Hà hình thành hai thái cực, khiến người nghe rơi vào áo giác kỳ lạ.

Cung Tịch Tuyết dường như trông thấy hình ảnh một tiểu hồ ly vốn dĩ đang lười biếng híp mắt, bỗng chốc phần nộ đứng dậy, ánh mắt lợi hại như muốn xuyên thấu đối phương. Thanh âm non mềm kia chẳng những không làm giảm uy thế mà còn mơ hồ làm cho lòng run sợ, tựa như đang đối mặt với một vị thái tử giận dữ có quyền nắm giữ vận mệnh của mọi thần dân trong đế quốc.

Kìm nén rung động mạnh mẽ trong lòng, Cung Tịch Tuyết giữ nét mặt thản nhiên như cũ. Nếu vừa rồi cô đoán hai đứa trẻ kia có 80% liên quan đến Cung gia thì bây giờ cô khẳng định chắc chắn anh em Vân Thiên là con cháu Cung gia, thuộc về trực hệ, thậm chí có thể là con người kia. Có lần cô đã chứng kiến vẻ mặt băng hàn đó, nó khiến một người mạnh mẽ như cô không rét mà run.

Lý Đông Hà bị khí thế của Vân Thiên chấn động, ngẩn người. Đợi bà ta lấy lại tinh thần thì phát hiện 6 người kia cả nhỏ lẫn lớn đều nhìn mình bằng ánh mắt xem nhẹ, tức thời con giận bùng lên. Đường đường là con gái Phó Hiệu trưởng, bao năm hầu như là chịu người khác nhìn sắc mặt, đã khi nào nhận qua ánh mắt kia? Dùng giọng điệu bất thiện đáp trả Vân Thiên: “Chỗ người lớn nói chuyện, ở đâu ra có chuyện trẻ con xen vào? Quả nhiên là xứng với hành động đi cửa sau.” Ba chữ cuối cùng được nhấn mạnh như thể sợ người ta chưa nghe kĩ.

“Người học là bọn trẻ, chúng có quyền hỏi.” Vân Nhân nhíu mày, lên tiếng bảo hộ con.

Lý Đông Hà quay sang trừng Vân Nhân, hiển nhiên bị cô phản bác rất không vui. Đôi mắt dưới cặp lông to nheo lại, hậm hực hỏi: “Ý cô đây là học sinh có quyền ăn nói ngang hàng với giáo viên?”

Mày đẹp của Vân Nhân nhíu chặt hơn, cô cảm thấy bà cô này sao đã lớn tuổi rồi mà còn thích làm khó dễ người ta thế? Chẳng lẽ không cần tích phước cho đời sau à? Nghĩ vậy, giọng nói của cô lạnh nhạt thêm 3 phần: “Học sinh hay giáo viên đều có quyền lợi và trách nhiệm riêng, đó là chưa kể câu Thiên

Thiên hỏi vô cùng bình thường.”

Vốn, Lý Đông Hà vì chuyện anh em Vân Thiên nhờ vào quan hệ để nhập học đã không thích ba người, nay năm lần bảy lượt bị mất mặt bởi họ nên càng kích thích sợi dây khó chịu của bà ta. Chỉ nghe Lý Đông Hà nói: “Bình thường? Như vậy trước đây cô cũng như vậy? Cô giáo dục trẻ con như vậy?”

Lãnh tình như Vân Thần cũng thấy ngọn lửa tức giận bốc lên, bé đã từng nói, xem thường các bé, có thể bỏ qua, thế nhưng dám xúc phạm đến mẫu thân đại nhân, không thể tha thứ. Ngay lúc hai anh em định lên tiếng thì đã có người nhanh miệng hơn rồi.

“Mẹ, con không học ở đây nữa, nơi này người thật hung hăng a!” Dạ Thiên Minh ôm cánh tay Cung Tịch Tuyết, giọng nói mang theo chút sợ sệt, nhưng nhìn kĩ vào mắt bé lại chẳng tìm ra tí sợ hãi nào.

Cung Tịch Tuyết nhìn thoáng qua mặt bé, chưa tỏ thái độ gì.

Vân Nhân cũng nhìn bé, mang theo sự thương thức. Đứa bé này nhìn như nói lời vô tâm, nhưng thực chất ngụ ý sâu xa a.

Vân Thần đem lời đã đến bên miệng nuốt trở lại, tầm mắt từ bóng dáng nho nhỏ của Dạ Thiên Minh chuyển đến Vân Thiên, thấy anh trai khẽ lắc đầu, ý là tạm thời đừng nói. Bé lại nhìn sang đối tượng, có người giải quyết cho, bé cũng vui lòng nhường sân khấu lại. Mặc dù bé chưa hiểu tại sao đứa bé kia lại muốn xen vào, nhưng trực giác cho biết, Dạ Thiên Minh có thể tin được.

Lý Đông Hà cũng bị lời nói của Dạ Thiên Minh làm cho giật mình, vội vàng trung ra vẻ mặt hòa ái, cười với bé. Đứa sao, đứa trẻ này thế nhưng là cháu ngoại họ của gia chủ Cung gia a, chân chân chính chính thế tử gia a, bà dù là ‘hung hăng’ đến đâu cũng không dám đắc tội Cung gia a.

"Tiểu thiếu gia, thật có lỗi, đã để cháu sợ hãi rồi. Học viện cũng cần sự nghiêm khắc để duy trì trật tự a, ở đây sẽ không có ai bắt nạt cháu cả." Lý Đông Hà âm thầm tự trách bản thân sơ sót đã để lộ giận dữ trước mặt người của Cung gia, nghĩ vậy, trong lòng bà càng bất mãn với ba mẹ con Vân Nhân.

Tựa như chưa hết sợ, Dạ Thiên Minh vẫn ôm chặt Cung Tịch Tuyết không buông, nhỏ giọng nói: "Ba từng bảo việc gì cũng có thứ tự trước sau mới là đạo làm người. Con không muốn không phải người, mẹ, chúng ta sang nơi khác học đi."

Mí mắt Cung Tịch Tuyết co giật, Dạ Thiên Trung đã dạy con như vậy sao?

Vân Thiên và Vân Thần nhin cười, cảm thấy như một ngụm tức khí trong ngực được giải phóng.

Đôi mắt Vân Nhân chợt hiện lên tia nghiền ngẫm – Thật là một đứa bé thông minh. Mới chừng này tuổi đã vậy, sau này trưởng thành sẽ tài năng như thế nào nữa a

Cung Quân Lăng có vẻ đã biết bản lĩnh của chú nhỏ này hoặc vô tâm xen vào nên bé không có phản ứng lớn nào.

Lý Đông Hà thực sự vừa vội vừa tức, vội vì sợ đám người Cung Tịch Tuyết bỏ đi, nếu chuyện này lộ ra thì chắc chắn bà sẽ bị phê bình; tức vì lời nói của Dạ Thiên Minh chẳng khác nào nói móc bà chẳng phải người mới làm khó dễ hai anh em Vân Thiên. Mà hết lần này đến lần khác, Lý Đông Hà chẳng có biện pháp trút giận lên bé, chỉ có thể nuốt ngụm tức này xuống, cố gắng tạo ra vẻ hòa ái 'dụ dỗ' Dạ Thiên Minh từ bỏ ý định quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Định xưng hô

nhiều mục đích. Đầu tiên phải nói đến lí do hạ hạng nhất là để tuyển chọn những hạt giống nhân tài cho học viện cũng như cho tương lai của nước N. Thông qua bài thi, giáo viên có thể nhận định được đứa trẻ này có tiềm năng trên lĩnh vực nào và lựa chọn chương trình học thích hợp nhất với sự phát triển của bé. Thỉnh thoảng giữa các học viện còn trao đổi học viên với nhau nếu thấy học viên đó phù hợp hơn với ngành học ở học viện khác. Điều này đảm bảo chắc chắn trong tương lai, tài năng của đứa bé sẽ được phát huy đúng chỗ. Đây cũng là một trong những nguyên do vì sao hầu hết những người thành đạt của thành phố K đều xuất phát từ năm học viện lớn. Ngoài ra, cuộc thi tuyển còn là một cách tranh đấu ngầm giữa các thế gia. Thử nghĩ xem, nếu con cháu nhà mình đạt thành tích tốt, có ai không muốn khoe ra cho mọi người đều biết? Cứ thế, trong lúc vô tình thì vòng xoáy cạnh tranh giữa những hào môn với nhau đã hình thành từ đời này sang đời khác.

Trong lúc vừa đi đến phòng thi tuyển thì anh em Vân Thiên vừa tranh thủ đánh giá sơ bộ Học viện Thiên Tinh. Quả không hổ danh là học viện nổi tiếng quy mô kiến trúc đều là hạng nhất, trong lòng các bé đánh giá— Xem ra bắt đầu sự nghiệp học tập từ nơi này cũng không tệ.

Nếu suy nghĩ này mà bị người khác biết, không biết hai cậu nhóc nhà họ Vân sẽ bị chìm trong bao nhiêu lít nước *** vì cái tội 'được tiện nghi còn khoe mẽ'.

Còn đang nghĩ ngợi thì giữa hai bé có thứ gì đó chen vào. Cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy một khuôn mặt non nớt với đôi mắt ngây thơ không chút tạp niệm. Vân Thần hơi hơi nhướng mi, bé có 'bệnh ưa sạch sẽ rất nặng', vì thế từ trước đến nay ngoại trừ người thân, bé chưa bao giờ để ai chạm vào mình. Nay cánh tay của bé lại bị một đứa trẻ nắm lấy, Vân Thần theo phản xạ chuẩn bị rút tay, thế nhưng tiếp xúc với ánh mắt trong suốt kia, bé không tài nào làm

được, hưởng chi trong nội tâm còn nảy sinh cảm giác thân cận.

Vân Thiên hết sức chú ý đến biểu tình trên gương mặt của em trai, thấy Vân Thần chỉ khẽ nhủ mảy rồi giãn ra, còn có chút bất đắc dĩ thì hơi kinh ngạc. Tính khí của Thần Thần ra sao, cả nhà đều biết. Nay nhị tiểu thiếu gia không có lập tức né ra xa mà chọn 'cam nguyện chịu đựng' thật là một chuyện lạ. Nhưng mà, tình huống như thế tất nhiên là Vân Thiên vui vẻ chứng kiến, bé cũng rất thích đứa trẻ khả ái này đó.

Dạ Thiên Minh nhạy cảm phát hiện khi bé ôm lấy cánh tay Vân Thần thì người kia giống như muốn gạt tay bé ra, nhưng cuối cùng vẫn để nguyên khiến trong lòng bé tự khen một câu: Mị lực của bốn công tử lại tăng lên rồi?

Vân Thiên nhìn đứa trẻ nhỏ hơn mình một cái đầu đang chìm trong tự luyện, trên trán hiện lên ba vạch đen, không khỏi lên tiếng kéo hồn ai kia về: "Em tên Minh Minh đúng không?"

Dạ Thiên Minh phục hồi tinh thần, cười híp mắt đáp: "Tên đầy đủ của em là Dạ Thiên Minh, chỉ có người trong nhà mới được gọi em là Minh Minh thôi. Nhưng vì hai anh rất đáng yêu nên em đặc cách cho hai người được gọi em như vậy!"

Vân Thiên và Vân Thần lông mi run rẩy, đứa trẻ này nói cứ như họ nhận được ân huệ gì rất lớn.

Chưa đợi Vân Thiên nói gì thì Dạ Thiên Minh đã hỏi: "Em có thể gọi hai anh là Thiên Thiên và Thần Thần được không?" Giọng điệu như đang nói: tôi đã cho anh một thứ, anh cũng phải đưa lại tôi một thứ!

Anh em Vân Thần nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương đều là bất đắc dĩ. Đối với đứa trẻ này, thật là không đành lòng từ chối thẳng thừng. Nhưng mà để Dạ Thiên Minh gọi họ như thế, cảm giác vô cùng kì quái.

Vân Thiên ngẫm nghĩ rồi nói: "Hay là thế này, chúng ta lớn hơn em nên em sẽ gọi anh là anh Thiên, còn kia là anh Thần."

Dạ Thiên Minh hơi chu môi, nhỏ giọng nói: "Thiên Thiên Thần Thần vẫn hay hơn mà!"

Vân Thiên vội lắc đầu: "Gọi như anh nói mới thân thiết hơn." Đùa sao, để Minh Minh xưng hô như thế thì chẳng khác nào cả ba ngang hàng à? Bé còn đang muốn được gọi là anh đây, đợi Vân Thần gọi bé là anh còn không biết bao lâu a.

Dạ Thiên Minh nghiêng cái đầu nhỏ, tựa như đang phân tích Vân Thiên nói đúng hay không. lát sau, bé giống như là đã 'thông suốt' rồi, mỉm cười ngọt ngào với hai anh em họ Vân: "Anh Thiên, anh Thần, sau này phải giúp đỡ em đó!"

Vân Thần chợt nổi lên cảm giác lạ lạ, thấy thế nào người chịu thiệt cũng là anh em bé a!

Cung Quân Lăng chứng kiến ba người đi trước thân thiết như vậy thì không khỏi nảy sinh cảm xúc chua xót, tựa như một chiếc lá đơn độc chẳng ai để ý đến. Sinh trong thế gia hào môn, tính cách Cung Quân Lăng trưởng thành khá sớm, bé cũng biết bản thân bởi vì bệnh tật mà cha mẹ không thương. Thế nhưng đây nào phải lỗi của bé?

Trong lúc Cung Quân Lăng còn đang 'đau lòng' thì thanh âm của Vân Thần vang lên: "Minh Minh, đây là anh họ em?"

Cung Quân Lăng vừa ngẩng đầu liền đối diện với cặp mắt đen tuyền của Vân Thần, bé bỗng thấy ánh nhìn đậm đặc của Vân Thần lại còn ảm áp hơn cha mẹ, ít nhất nó không hề có chút chán ghét cùng phiền phức nào. Nghe nói trẻ con có thể biết được ai tốt ai xấu, điều này thật sự cũng không sai lắm. Mọi người đều cho rằng trẻ nhỏ vô tri nên khi đối mặt với một đứa bé đầu cần phải che giấu tính cách của mình! Vì vậy, Cung Quân Lăng không khó nhận ra sự chán ghét của cha mẹ mỗi khi nhìn bé.

Vân Thiên thuận thế quay đầu lại, thấy ánh mắt Cung Quân Lăng tựa như đứa trẻ đáng thương bị vứt bỏ thì có chút đồng cảm. Chỉ với sắc mặt trắng bệch kia đã đủ chứng tỏ bé chịu không ít khổ sở bệnh tật a!

Dạ Thiên Minh nổi lên nho nhỏ áy náy, hình như bé quên mất người này. Chợt nhớ đến câu hỏi của Vân Thần, bé lập tức phủ nhận: "Lăng Lăng không phải là anh họ của em mà là cháu họ ngoại."

"Cái gì?" Vân Thiên và Vân Thần kinh ngạc.

Vừa rồi Cung Tịch Tuyết gọi Cung Quân Lăng là cháu, các bé chỉ nghĩ là cô - cháu, lại thấy Cung Quân Lăng lớn hơn Dạ Thiên Minh nên mới đoán là anh em họ, ai ngờ thứ bậc lại cách xa đến vậy.

Bất quá, dù ngạc nhiên nhưng hai bé cũng không biểu hiện ra ngoài. Vân Thiên xoa xoa cảm ra đáng một nhân vật lớn suy tư: "Vậy chúng ta sẽ nói chuyện với nhau như thế nào đây? Không lẽ cũng xưng anh gọi em?"

Bé vừa dứt lời, Dạ Thiên Minh liền không đồng ý, bé vừa lên chức chú a, bé vẫn chưa muốn bị hạ cấp đâu nha.

Có một căn bệnh được xem như là bệnh chung của xã hội và, từ lâu rồi nó vẫn chưa có thuốc giải: chỉ thích lên chứ chẳng muốn xuống.

Đôi mắt Vân Thiên lóe tinh mang, bé đẩy vấn đề sang cho em trai mới nhận: "Thế thì phải làm thế nào?"

Vân Thần liếc nhìn người anh song sinh của mình, dù biết rõ Vân Thiên có ý định gì nhưng bé không hề ngăn cản. Hai bé đều được Thủy Thiên Phong giáo dục kỉ lưỡng nên một khi đã xác định quan hệ tuyệt đối sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ đối phương. Mặc dù mới gặp Cung Quân Lăng và Dạ Thiên

Mình chưa đến nửa tiếng đồng hồ, nhưng anh em Vân Thần đều thực sự quý mến hai đứa bé này. Cho nên Vân Thiên mới cười đáp ứng Dạ Thiên Minh, Vân Thần mới đề cập đến Cung Quân Lãng.

Nhiều năm về sau, mỗi khi nhớ lại đoạn kí ức này, cả bốn đều cảm khái — Duyên phận thật là kì diệu!

Dạ Thiên Minh lịch cái đầu nhỏ, nhìn nhìn đứa cháu gầy ốm nhà mình, sau một lúc đề nghị: "Lãng Lãng là cháu em, mà hai người là anh của em, cũng tức là chú của Lãng Lãng." Bé vỗ tay một cái, lập tức quyết định "Sau này Lãng Lãng sẽ gọi hai anh là chú Thiên và chú Thần."

Vân Thiên rũ mi che đi 'ý đồ đạt được' hiện lên trong mắt. Gần 7 năm là những người nhỏ nhất trong nhà, nay bỗng nhiên nhảy ra một em trai và một đứa cháu, cuối cùng cũng được hưởng thụ cảm giác 'Ta là người lớn' rồi!

Vân Thần lại nhìn Cung Quân Lãng, bé luôn tôn trọng ý kiến của mọi người.

Cung Quân Lãng nhất thời nghếch ra, bé nghĩ mình sẽ không bao giờ có thể cùng một nhóm với họ nên cứ lẳng lặng đi theo, không nói một lời. Chẳng ngờ họ lại chủ động vươn tay với mình khiến bé có phần không phản ứng kịp.

Dạ Thiên Minh thấy Cung Quân Lãng sững sờ bất động, bé tiến lên lay nhẹ tay Cung Quân Lãng. Bé không dám lay mạnh vì lo thân thể ốm yếu của đứa cháu này sẽ ngã thì nguy, gọi nhỏ: "Lãng Lãng, cháu đồng ý hay không a?"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chị dâu em chồng

Cung Quân Lãng phục hồi tinh thần, bé cũng không trả lời Dạ Thiên Minh mà rụt rè mở miệng, thanh âm mang theo chút suy nhược hướng về phía Vân Thiên: "Chú Thiên" rồi quay sang Vân Thần "Chú Thần".

Hai anh em khá bất ngờ. Vân Thần nhướng mi, đôi mắt lạnh nhạt xa cách giống hệt Vân Nhân khi nhìn Cung Quân Lãng hiện lên một tia ấm áp. Bé hỏi: "Làm sao cháu phân biệt được ta với Thiên Thiên?" Một tiếng 'cháu' nói ra thật thuận miệng, căn bản tìm không ra điểm nào mất tự nhiên, cứ như trước nay đã như vậy.

Bị anh em Vân Thiên nhìn chăm chú, trên gương mặt trắng nõn của Cung Quân Lãng có chút hồng hồng. Bé chưa từng bị ai nhìn như vậy đâu!

Có lẽ là do ít tiếp xúc với mọi người, âm thanh của Cung Quân Lãng vẫn còn rất dè dặt: "Là do trực giác ạ!"

Vân Thần bắt đầu hứng thú, xem ra vô ý nhận một đứa cháu cũng là nhân tài a.

Với tư cách là chú nhỏ của Cung Quân Lãng, Dạ Thiên Minh cũng góp lời giới thiệu tài năng của cháu: "Lãng Lãng ghi nhớ rất giỏi a."

Tâm tư bồi dưỡng của Vân Thiên bay lên, bé vỗ vỗ vai Cung Quân Lãng, khích lệ: "Chúng ta nhất định sẽ không mai một tài năng của cháu."

Câu này, nghe thế nào lại giống như mấy kẻ biến thái dụ dỗ trẻ em vậy.

Khóe môi Vân Thần giật giật, làm ra vẻ 'Ta không biết người này'. Dạ Thiên Minh nghiêng nghiêng đầu, bé cũng cảm thấy có gì đó kì lạ. Chỉ có Cung Quân Lãng ngây thơ gật gật đầu.

Lúc này, cô thư ký bị bỏ quên này giờ mới có cơ hội lên tiếng: "Đã đến phòng thi tuyển." Vừa nói vừa mở cửa phòng.

Bốn ánh mắt đồng loạt đánh giá nơi mới đến. Căn phòng này ước chừng có thể chứa đồng thời 50 người, nó sẽ rộng rãi khoáng đạt nếu không có những dãy máy tính chiếm gần hết phòng. Trong phòng còn có một người đến trước họ, hình như là người quản lý phòng thi tuyển. Đó là một đàn ông trung niên, ngũ quan góc cạnh, đeo kính. Nữ thư kí lễ phép chào: "Thầy Trương!"

(Ở đây, để thể hiện sự kính trọng đối với người lớn hơn thì sẽ gọi người đó bằng họ. Ví dụ: thầy Trần, cô Lê...)

Trương Hòa Thành nghe tiếng ngẩng đầu lên, nữ thư ký thì khẽ cười, xem ra quan hệ khá tốt: "Hoa Quyên, hiếm khi thấy em đến đây. Hôm nay có chuyện gì à?"

Hoa Quyên cũng cười đáp, chỉ vào 4 đứa nhóc đứng cạnh cô: "Thầy Trương, em đưa các bé đến thi tuyển ạ."

Trương Hòa Thành "Ồ" một tiếng, dời tầm mắt sang 4 vị khách nhỏ, đôi mắt lập tức sáng ngời. Ông đã làm việc ở cương vị này mấy chục năm, đã rèn được một 'cặp mắt tuyển nhân tài', cho nên vừa thấy bọn Vân Thiên liền biết ngay mấy đứa trẻ này vô cùng có tương lai, dù trong đó có một đứa ốm yếu, làn da trắng bệch nhưng đôi mắt lấp lánh hữu thần, nếu không đoán mệnh chắc chắn sẽ trở thành một nhân vật lớn. Lòng yêu tài (tài năng) nổi lên, Trương Hòa Thành cất bước đến trước mặt các bé, hòa ái hỏi: "Các cháu muốn thi tuyển?"

Vân Thiên đại diện đáp: "Dạ vâng!"

"Tốt!" Trương Hòa Thành vừa nói vừa hướng dẫn: "Mỗi đứa sẽ ngồi trước một máy tính, câu hỏi sẽ tự động hiển thị, các cháu chỉ việc chọn đáp án. Hết 30 phút sẽ kết thúc bài thi. Đã rõ hết chưa?"

Cả 4 đều gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Mỗi người tự tìm cho mình một vị trí ngồi xuống. Trương Hòa Thành thấy các bé đã yên vị, bèn thông báo: "Cuộc thi bắt đầu!" Ông trở lại bàn làm việc của mình, làm một vài thao tác, trên màn hình trước mặt bốn bé xuất hiện câu hỏi.

"Chính thức tính giờ." Ngay khi tiếng nói vừa dứt thì anh em Vân Thiên đã chuyển sang câu thứ hai, Cung Quân Lăng và Dạ Thiên Minh thì trả lời chậm hơn đôi chút.

Hoa Quyên rất thức thời lùi sang một góc chờ đợi, cô cũng không quên nhiệm vụ chính được giao.

Vân Nhân cùng Cung Tịch Tuyết sóng vai đi qua các dãy phòng học của Học viện Thiên Tinh, một người là tham quan, người kia thì tìm lại kỉ niệm xưa.

So với học viện Thiên Anh mà Vân Nhân đã từng học thì nơi này lộ rõ bề mặt hiện đại của nó, cô âm thầm gật đầu, để hai bảo bối bắt đầu sự nghiệp học vấn từ nơi này cũng không tệ.

Quả nhiên là mẹ con, suy nghĩ y hệt nhau. May mắn cả ba chỉ là nghĩ trong đầu chứ nếu nói ra thì e rằng sẽ bị dòng lũ nước *** cuốn trôi!

Cung Tịch Tuyết thấy Vân Nhân lộ vẻ tán thưởng, bèn hỏi: "Hình như chị không phải là người lớn lên tại thành nam?"

Vân Nhân không giấu giếm, gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy, tuổi thơ tôi đều ở tại thành bắc!"

Cung Tịch Tuyết hơi kinh ngạc: "Bắc thành Vân gia!" Chợt nhớ Vân Nhân cũng họ Vân, cô nghi hoặc hỏi: "Chẳng lẽ chị là..."

(Tên khu vực cùng tên gia tộc đứng đầu nơi đó đã thành cách gọi chung của mọi người ở thành phố K, ví dụ: khi nhắc đến phía đông thành phố, người ta sẽ nghĩ ngay đến Đông thành Thần gia.)

Vân Nhân lắc đầu, nhợt nhạt cười: "Tôi chỉ là một thành viên không quan trọng mà thôi. Vân gia có thiếu tôi cũng chẳng ảnh hưởng gì."

Cung Tịch Tuyết chợt thấy ánh mắt Vân Nhân có phần đau thương, tỏ vẻ áy náy: "Xin lỗi, tôi đã nhắc chuyện không vui."

Vân Nhân khoát tay: "Không vấn đề gì. Bây giờ tôi chỉ muốn cho con tôi một cuộc sống yên bình là đủ."

Tính tò mò của Cung Tịch Tuyết lại dâng lên: "Bọn trẻ dễ thương như thế, chắc hẳn rất được ba chúng yêu thương."

Vân Nhân vừa định dứt khoát nói: Ba chúng chết rồi thì chợt nhớ đến khuôn mặt yêu nghiệt của ai kia. Trong nội tâm như có hai âm thanh đang tranh đấu. Một bên ngăn cản: 'Người ta còn sống sờ sờ mà bảo chết rồi rất thất đức.' Bên kia phản bác: 'Hắn chưa chắc là ba của hai bảo bối, nếu là thật cũng không liên quan đến ta.' 'Không chắc thì đừng nói bậy!'

Cung Tịch Tuyết thấy Vân Nhân bỗng nhiên im lặng, vỗ nhẹ vai cô: "Chị Vân!"

Vân Nhân phục hồi tinh thần, đáp một câu gọn lủn: "Hắn không ảnh hưởng gì đến mẹ con tôi. Minh tôi chăm sóc các bé là đủ rồi."

Cung Tịch Tuyết nhìn sắc mặt Vân Nhân âm trầm bất định, rất thức thời bỏ qua vấn đề này. Xem ra, giữa hai người có mâu thuẫn gì đó.

Cảm giác không khí hơi chùng xuống, Vân Nhân bỗng hỏi Cung Tịch Tuyết: "Nghe khẩu âm, dường như Cung tiểu thư cũng mới từ nước ngoài về?"

Ánh mắt Cung Tịch Tuyết hiện lên vết tán thưởng, cô đã điều chỉnh khẩu giọng của mình rồi mà vẫn bị phát hiện. Cô gái này rất tinh tế a.

"Đúng vậy, gia đình tôi vừa trở về từ Hongkong ngày hôm qua. À, chị có thể gọi tôi là Tịch Tuyết, tôi không quen lắm với xưng hô khách sáo."

Nhìn nét mặt chân thành của Cung Tịch Tuyết, Vân Nhân thật không nỡ phản bác. Cô biết Cung Tịch Tuyết chỉ lấy cớ mà thôi, vừa rồi Lý Đông Hà gọi cô(CTT) là Cung tiểu thư cũng đâu thấy cô tỏ vẻ khó chịu gì. Đồng thời Vân Nhân cũng hết sức thắc mắc, sao cô có cảm giác Cung Tịch Tuyết giống như đang...lầy lòng cô nhỉ?

Vân Nhân hơi nghiêng đầu, tầm mắt chạm phải sắc vàng rực rỡ của ánh nắng, ngẫm nghĩ—Chẳng lẽ đi ngoài nắng lâu nên sinh ảo giác sao? Để chắc chắn bản thân không nghe lầm, Vân Nhân nói: "Cung tiểu thư..."

Ba chữ này vừa bật ra, Cung Tịch Tuyết đã dùng ánh mắt 'ai oán' nhìn cô, giọng điệu 'bi thương': "Có phải chị không vui khi tôi tự ý gọi chị là chị Vân mà chưa hỏi ý chị không? Nếu điều này làm chị bất mãn, tôi sẽ xin lỗi. Nhưng mà, lẽ nào tên của tôi không xứng được chị dùng hay sao?"

Vân Nhân tròn mắt nhìn Cung Tịch Tuyết đang 'bi thống', hết sức im lặng. Cô cái gì cũng chưa làm được không nào? Chẳng qua mới nói mấy chữ thôi mà cứ như cô đã gây ra tội ác khó tha không bằng. Lúc này, bình tĩnh như Vân Nhân bỗng có xúc động ngửa mặt lên trời hét to: Ai đó mau đến đến

chứng minh giúp cô vị trước mắt này thực là tiểu thư Cung gia chứ không phải người đóng giả đi? Đều nghe nói người Cung gia kiêu ngạo đầy mình, thế người giả vờ ủy khuất kia là thế nào? Chẳng lẽ lời đồn là giả?

Về sau Vân Nhân mới phát hiện ra chân tướng, hóa ra Cung tiểu thư có thể bày ra bộ dáng 'cường ép' đó là do quá trình tiếp thu lâu dài từ một vị thầy là chuyên gia 'cường từ đoạt lý'. Mà đầu sỏ tất cả, không ngờ lại là...

Vân Nhân bình luận một câu: “Tổ tiên dạy Gân mực thì đen, quả là chẳng sai chút nào.”

Người nào đó nghe được câu này, liền dừng hành động chứng tỏ bản thân vô cùng phúc hắc, để Vân Nhân ngày hôm sau không nhắc tay lên nôi, cô lầu bầu: “Anh hùng thất thế a!”

Dưới cái nhìn 'đáng thương' của ai đó, Vân Nhân đành buông vũ khí đầu hàng: "Cái kia... Cung..." Cô thở dài "Tịch Tuyết"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Sóng ngầm

Vân Thiên nhanh chân đi đến bên trái Vân Nhân, cùng mẹ và em trai bước đều bước rời khỏi Học viện Thiên Tinh. "Xem ra người họ Cung cũng không giống như lời đồn rất cao ngạo." Bé nói ra nhận xét.

Vân Thiên lập tức đính chính: "Minh Minh mang họ Dạ." Ý là— Không phải tất cả đều là họ Cung.

Vân Thiên bĩu môi: "Đằng nào cũng là con cháu Cung gia thôi." Không đợi cậu em trai song sinh phản bác đã nói tiếp. "Chẳng biết có phải người Cung gia đều có thái độ tốt như vậy hay họ là trường hợp cá biệt a!"

Vân Thần nghĩ nghĩ: "Xét từ trường hợp của Lăng Lăng thì có lẽ đa số đều không hòa hợp rồi."

"Đúng vậy, khi Lăng Lăng nói đến cha mẹ của mình đều buồn bã. Có khi nào cha mẹ Lăng Lăng không thương yêu Lăng Lăng không?" Vân Thiên nói đến đây liền không vui, trên gương mặt trắng nõn lộ ra biểu tình bất mãn. "Lăng Lăng bị bệnh, đáng lẽ phải chăm sóc Lăng Lăng nhiều hơn chứ?"

Vân Thần cũng góp lời: "Tính cách rất trầm, khi nói chuyện còn lấp bấp là bằng chứng của việc ít giao tiếp với người khác."

Càng nghe Vân Thiên càng thay Cung Quân Lăng bi ai: "Lăng Lăng mới mấy tuổi đã có dấu hiệu của bệnh trầm cảm rồi, sau này lớn lên sẽ thế nào?" Bé chột đời giọng đầy tự tin. "May mắn Lăng Lăng gặp chúng ta, ít nhất sẽ hạ nguy cơ mắc bệnh đó đến mức thấp nhất. Giúp Lăng Lăng trở thành 1 người lạc quan yêu đời."

Thực tế thì tình trạng của Cung Quân Lăng còn chưa tệ đến mức Vân Thiên nói. Và lại, bé cũng không có khuynh hướng bi quan.

Vân Thần nhìn nhìn anh trai, tự hỏi: "Sao bỗng nhiên Thiên Thiên tràn đầy tinh thần 'hiệp nghĩa' vậy a?" Có điều, trọng điểm đề tài ở đây là... "Lời đồn về Cung gia xem ra cũng không hẳn là sai!"

Vân Thiên vừa rồi còn hăng hái bùng bùng bốc trở về đáng vẻ thân sĩ thường thấy, gật đầu tán thành: "Không có lừa làm sao có khối được! Cái gì cũng phải tự mình kiểm tra mới chắc chắn."

Nếu để người ngoài nghe được cuộc thảo luận của hai anh em nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc. Đây vốn không phải là vấn đề mà đứa trẻ 6 tuổi nên quan tâm a! Mà người lớn duy nhất có thể nghe toàn bộ lại chẳng hề nói lời nào, nguyên nhân nằm ở đâu?

Hai bảo bảo cũng cảm thấy Vân Nhân im lặng khác thường bèn ngẩng đầu lên nhìn cô. Chỉ thấy lúc này hai hàng mày đẹp của cô chau lại, giống như gặp chuyện gì đó rất khó nghĩ đến độ dường như không để ý đến cuộc hội thoại không hợp tuổi của con mình.

Hai bé trao đổi ánh mắt với nhau, nói thầm trong lòng: "Nhìn bộ dạng của mẹ cũng đủ biết là đang cố nhớ cái gì rồi!"

"Mẹ, người cần tìm gì sao?" Vân Thiên bất đắc dĩ hỏi một câu nói trúng tâm tư Vân Nhân.

Vân Nhân cũng đã quen, đáp: "Các con có thấy giấy chứng nhận ông cố đưa cho mẹ không?"

Số là, ông ngoại Vân Nhân đồng ý cho cô tự lập nhưng vẫn lo cháu gái mình bị thiệt nên đã đưa cô một giấy chứng nhận cô đã từng công tác tại tập đoàn R.. Mọi người đều biết, nếu một người có kinh nghiệm đi xin việc làm, nhất là người đã từng làm cho 1 công ty lớn thì khả năng trọng dụng tại công ty mới sẽ cao hơn. Với điều kiện như Vân Nhân thì không khó nhận chức Phó phòng tại bất kì công ty nào có lĩnh vực lập trình. Vậy nên ông cụ sẽ không cần lo lắng cháu gái bảo bối bị người 'bắt nạt'.

Vân Nhân thực ra không nghĩ đến nhiều như vậy nhưng bị ông ngoại cứng rắn nhét tờ giấy vào tay nên đành nhận, cô nghĩ, nếu mình có năng lực thì lo gì

không được trọng dụng? Thế nhưng bây giờ cô hình như đã quên để nó ở đâu rồi.

Vân Thiên nghĩ nghĩ, lắc đầu đáp: "Hôm qua con dọn đồ thì không thấy tờ giấy nào ạ."

Vân Thiên gật đầu ý bảo mình cũng vậy. "Mẹ đã kiểm tra trong vali chưa ạ?" Bé đề nghị, dù sao Vân Nhân có đôi khi rất đáng trí, đồ vật của cô để đâu cũng chẳng nhớ, toàn là Thủy Thiên Phong giúp cô tìm ra.

Vân Nhân lắc đầu, khoát tay ném vấn đề này ra sau đầu: "Về rồi kiểm tra sau, hôm nay các con muốn ăn gì?"

"Mẹ, cứ để con nấu." Vân Nhân 'giành' nhiệm vụ. Bé thấy hôm qua Vân Nhân thức đến khuya như vậy, hẳn là có chuyện vẫn chưa làm xong. Bé dù sao cũng rảnh rồi, nên giúp mẹ một phần a.

Vân Nhân sao không biết con mình nghĩ gì, cô ngồi xồm xuống, nhéo nhéo hai má mồm mím của bảo bối, cười hiền từ: "Con nha, còn nhỏ vậy đã biết chu toàn công việc rồi."

Vân Nhân đang chìm đắm trong ôn nhu của mẹ hiền thì câu tiếp theo của Vân Nhân đã trêu chọc bé: "Có muốn làm một quản lý giỏi cũng không cần phải luyện tập khi còn nhỏ vậy đâu! Con yên tâm, mẹ rất ủng hộ con đi ngành này."

Mặt Vân Nhân có dấu hiệu rạn nứt. Vân Thiên ở bên cạnh nhìn cười. Cứ thế, trong không khí hai người vui vẻ một người buồn bực trở về nhà.

Thế mới nói, niềm vui đâu đâu cũng có, cái chính là xem bạn sẽ thể hiện nó ra bằng cách nào.

Cung Cảnh Hàn vừa trở về phòng Tổng giám đốc thì bất ngờ phát hiện trong phòng đã có sẵn một người. Từ ngày Dương Tinh Lan tự ý 'xâm nhập bất hợp pháp' và bị Cung Cảnh Hàn 'nghiêm trị' thì ai trong tập đoàn cũng gọi đây là 'khu vực bất khả xâm phạm', trừ phi được chính anh cho phép, bằng không không ai được bước chân vào nơi này. Thế mà lúc này có kẻ dám khiêu khích Cung Tổng giám đốc a, thấy anh đi vào chẳng những không đứng lên mà còn thành thoi chiếm luôn chiếc ghế anh yêu thích nhất nữa, từ biểu cảm trên mặt có thể thấy người này chẳng đoái hoài đến chủ nhân của căn phòng.

Hàn khí trên người Cung Cảnh Hàn chợt thu liễm, trong mắt hiện lên sự kinh hãi, khóe miệng nhàn nhạt hiện lên nụ cười. Nụ cười này, không giống bình thường chỉ có vẻ bên ngoài, mà lại thật tâm vui vẻ. Là người nào có thể khiến Cung thiếu gia nổi tiếng lãnh tính phải buông ra nội tâm?

Đến trước mặt người nọ, ngón tay thon dài trắng đẹp hơn cả phụ nữ của Cung Cảnh Hàn gõ gõ mặt bàn, bất mãn nói: "Cậu đang chiếm chỗ ngồi của tôi!"

Người nọ nhướng mi, trên gương mặt tuấn tú hiện lên nét cười, hỏi lại: "Cậu có đăng kí sở hữu cái ghế này? Hay trên nó có đóng dấu tên cậu?"

Cung Cảnh Hàn phản bác: "Đây là phòng tôi, mọi thứ trong đây đều là của tôi."

Người nọ mặt không đổi đáp: "Trong tay quan là đồ của quan!"

Hai người đàn ông diện mạo bất phàm, một đứng dựa vào bàn, một ngồi nghiêng người, cùng nhìn nhau khiêu khích. Nếu nói về đẹp của Cung Cảnh Hàn là tuấn mỹ đến mức mê hoặc ánh nhìn mọi người thì người nọ lại đem đến sự thán mỹ hoàn hảo. Quang cảnh này...nhìn đi nhìn lại vẫn có cảm giác kì lạ.

Cuối cùng Cung Cảnh Hàn bại trận trước, một vì chuyện này anh không hứng thú, hai là theo anh biết thì chưa ai đâu võ mồm với người nọ chiếm được tiện nghi nào. "Đáng lẽ lúc này cậu không nên ở đây!"

Người đàn ông nọ thấy Cung Cảnh Hàn buông tha thì có chút mất hứng, bất quá trong giây lát như là nhớ tới chuyện gì thú vị, cười đáp: "Có người giải quyết giúp tôi rồi!"

"Nhật Phong, trông cậu rất vui vẻ a!" Cung Cảnh Hàn ngồi lên sofa, nhận xét.

"Ồ, thể hiện rõ vậy sao?" Người này chẳng phải ai khác, chính là người bị Thủy Thiên Phong 'nguyên rủa' - Nhiên Nhật Phong, đồng thời cũng là một người bạn thân của Cung Cảnh Hàn khi anh còn ở nước ngoài.

"Rất rõ!" Cung Cảnh Hàn khẳng định.

"Nếu cậu là tôi, tất nhiên sẽ hiểu tại sao." Không đợi Cung Cảnh Hàn nói thêm đã tiếp tục. "Còn không phải vì cậu thì tôi cũng không cần mạo hiểm 'đắc tội' người ta đến chỗ này."

"A." Cung Cảnh Hàn hơi bất ngờ, Nhiên Nhật Phong mà sợ đắc tội người hay sao? Là ai thần thánh như vậy a?

Nhiên Nhật Phong nghe giọng điệu của Cung Cảnh Hàn là biết ngay anh không tin, trắng mắt: "Tôi chỉ là một nhà nghiên cứu bình thường, không phải đại boss quyền lực như cậu." Đến đây bỗng chuyển đề tài. "Nghe nói gần đây khá sôi động?"

Cung Cảnh Hàn thu lại nét lười biếng, nghiêm túc nói: "Đã có hơn 5 thế lực đổ bộ vào thành phố K."

Nhiên Nhật Phong ngả người ra đệm ghế, mảy hơi nhúu: "Từ bao giờ nơi này có sức hấp dẫn như vậy? Thiên Minh cũng trở về rồi đúng không?"

"Ừ, vừa hôm qua."

Nhiên Nhật Phong xoa cằm, nghĩ ngợi gì đó, một lúc sau mới nói: "Cánh Hàn, chuẩn bị đi. Có thể ngày mai sẽ có đặc sắc."

Ánh mắt Cung Cảnh Hàn chột trằm xuống: "Thử nước' à?"

Nhiên Nhật Phong không trả lời, hỏi câu khác: "Cánh Hàn, nhà cậu rộng không, cho tôi một phòng?"

Cung Cảnh Hàn "... " Trọng điểm câu chuyện còn chưa bàn xong được không?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Cung Cảnh Hàn nhúu mảy, dù đã quá quen với tính cách thay đổi đề tài nói chuyện như chong chóng của Nhiên Nhật Phong nhưng anh vẫn khó thích ứng. "Này, cậu sửa cái thói nói chuyện nửa vời như thế được không? Hoặc ít nhất cũng thu liễm bớt đi chứ?"

Nhiên Nhật Phong nhún nhún vai, đáp: "Tôi đã rất h.ạ.n c.h.ế rồi thưa Tổng giám đốc!" Lại không chờ Cung Cảnh Hàn tiếp tục phàn nàn, anh đã đổi trọng tâm. "Nghe Thiệu Hưng giới thiệu, cậu có vài căn nhà? Thế này đi, để 1 căn cho tôi thuê, tôi sẽ không đến nhà cậu nữa."

Cung Cảnh Hàn bóp trán, rớt cuộc ngày xưa thế quái nào anh lại kết bạn với con người này chứ? Thở dài, Cung Cảnh Hàn lấy điện thoại ra, gọi cho thư ký sắp xếp chỗ ở cho bạn thân kiêm quân sư.

Nhiên Nhật Phong như nhớ ra cái gì, vội nói: "Cánh Hàn, chọn cho tôi ngôi nhà nào có sân vườn đó, càng nhiều cây càng tốt!"

Cung Cảnh Hàn nghiêng mặt nhìn Nhiên Nhật Phong, nếu anh chưa bị mất trí nhớ thì hình như cậu ta không phải dạng người ưa thích nghệ thuật cây cảnh a.

Nhiên Nhật Phong xua tay, úp úp mở mở nói: "Sau này cậu sẽ hiểu." Nhỏ giọng bổ sung thêm: "Biết đâu nhờ vậy mà có thể tránh một kiếp a!"

Thấy Nhiên Nhật Phong không chịu trả lời, Cung Cảnh Hàn cũng lười hỏi thêm. Ít ra, so với việc cùng một người đàn ông sống chung một nhà thì một căn biệt thự ngoại cảnh chẳng là gì.

Thế mới nói, chơi với quan được ở nhà quan a.

Mười phút sau, Nhiên Nhật Phong thông dong ra khỏi phòng Tổng giám đốc N.W mà không chịu bất kỳ thương tổn nào. Chuyện này lập tức được tập đoàn nhân viên ưa buồn đưa lê trong công ty loan truyền và thổi phồng. Đến nỗi ngay hôm sau xuất hiện tin đồn Tổng giám đốc thực ra chỉ thích mỹ nam. Chi tiết này lập tức được các hủ nữ nâng cấp thành một 'thiên tình sử đam mỹ' - câu chuyện về chàng hoàng tử đẹp trai và 'nàng' Lọ Lem nào đó.

Trí tưởng tượng của con người tuyệt đối là vô địch mà.

Khi ba mẹ con Vân Nhân về đến nhà thì nhìn thấy một chiếc Mini Cooper đậu ngay trước cổng, cạnh xe là một người đàn ông trông có vẻ như nhân viên công ty nào đó.

Ba mẹ con mở to mắt nhìn, thầm nghĩ — Gì đây? Sao lại đậu xe trước cửa nhà mình thế kia?

Anh nhân viên nọ thấy một phụ nữ dất hai đứa trẻ 6, 7 tuổi lại gần thì đầu tiên là sững sờ, sau đó tiến đến hỏi: "Xin hỏi, cô có phải là Vân Nhân?"

Vân Nhân theo thói quen nhàn nhạt gật đầu.

Vân Thiên quan sát người kia và chiếc xe, cất giọng hỏi: "Chú tìm mẹ cháu a?" Trong đầu bé lại nghĩ — Mẹ mới về đây chắc là không có người theo đuổi tìm tới tận cửa nhanh vậy đâu nhỉ?

Nếu mấy người ở đây mà biết được bé đang nghĩ gì chắc chắn sẽ có phản ứng rất đặc sắc a.

Thấy đứa bé đáng yêu nói chuyện với mình, biểu cảm trên mặt người đàn ông sáng sủa hơn, lập tức tự giới thiệu: "Tôi là nhân viên của công ty xe, sáng nay có người gọi đến chỗ chúng tôi đặt mua một chiếc Mini Cooper giao đến địa chỉ này." Vừa nói vừa chỉ biển số nhà. "Người nhận là cô Vân Nhân."

Chi phí đã được người đặt hàng thanh toán. Mời cô kí vào biên nhận." Nói xong đưa ra 1 bản biên nhận đến trước mặt Vân Nhân.

Anh em Vân Thiên nhìn nhau — Ai lại đặt mua xe cho mẹ nhỉ?

Vân Nhân hơi nhướn mày: "Tôi không có đặt mua xe."

"Ách, có thể là người thân của quý khách đặt mua tặng cô."

Vân Nhân lại hỏi: "Người kia có nói là ai không?"

Nhân viên lắc đầu: "Tôi chỉ có nhiệm vụ giao hàng."

Hai bảo bảo đều biết một trong những nguyên tắc của Vân Nhân là không nhận đồ vật không rõ nguồn gốc, cho nên trừ khi làm rõ chiếc xe này là ai đã mua, bằng không chắc chắn Vân Nhân sẽ không bao giờ nhận.

Vân Nhân nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ngừng mặt hỏi Vân Nhân: "Mẹ, có khi nào là ông ngoại mua cho mẹ không?"

Vân Thiên tiếp lời: "Cũng có khi là ông cố ạ. Dù sao ông cũng thường mua này nọ cho chúng ta mà."

Cả ba mẹ con đồng thời nhớ lại hè năm ngoái ông cụ đột nhiên giao chìa khóa 1 chiếc xe siêu cấp thế giới cho Vân Nhân, hớn hờ nói: "Nhân Nhân, con lái thử chiếc xe này xem có thuận tay không? Nếu không ông đổi chiếc khác!"

Vân Nhân sững sốt nhìn chiếc xe 'khủng' trước mắt, một hồi lâu mới nói: "Ông ngoại, con lái loại thường được rồi! Hơn nữa, cái này hình như không hợp với con lắm"

Ông cụ tự động bỏ qua ý đầu, hăng hái thảo luận: "Hà? Con thấy chiếc này chưa vừa ý con à?" Vừa nói vừa phát tay. "Đổi cái khác là được."

Vân Nhân há miệng định phản đối, ông cụ lại nói: "A, hay cứ để chiếc này sau cho hai tiểu bảo bảo chơi a! Đúng rồi, mua thêm mấy chiếc nữa, đi chơi, đi làm phải khác nhau chứ? Còn..."

Vân Nhân vội xua tay ngăn cản ông ngoại nhà mình, sợ ông nói nữa không chừng phải mua luôn cả một gara xe a: "Ông ngoại, đủ rồi đủ rồi! Chiếc này con rất thích, ông không cần mua nữa đâu."

Vân Nhân khẽ lắc đầu xua đi hình ảnh đáng sợ kia, bình tĩnh nói với cậu nhân viên: "Anh chờ tôi một chút!"

"Quý khách cứ tự nhiên." Nhân viên nở nụ cười chuyên nghiệp. Dù đã cố che giấu nhưng ánh mắt lại không tự chủ nhìn theo động tác của Vân Nhân, thầm nghĩ — Dù đã gặp rất nhiều người nhưng mà chưa thấy ai có cử chỉ tao nhã vậy đâu. So với thiên kim tiểu thư còn thiên kim tiểu thư hơn a!

Sự ái mộ của cậu nhân viên sao thoát khỏi ánh mắt sáng hơn đèn pha của cặp song sinh họ Vân? Vân Thiên ăn ý nhìn Vân Nhân, hai bé đồng thời bước lên chắn trước Vân Nhân, cười ngọt ngào với anh ta, hoàn toàn trở thành bóng đèn phát sáng thu hút chú ý.

Vân Nhân không có phát hiện hành động của hai bé, vì cô đang tập trung vào cuộc gọi. Hầu như tín hiệu kết nối vừa vang lên thì đầu giây bên kia đã có người tiếp máy, giọng nam trầm ấm vang lên, mang theo sự yêu thương của bậc cha mẹ: "Nhân Nhân, con về nhà chưa?"

"Ba, chúng con đã về rồi. Thiên Thiên và Thần Thần ngày mai sẽ bắt đầu học tại Thiên Tinh." Vân Nhân dịu giọng trả lời.

Dường như Vân Trường rất hài lòng, hỏi tiếp: "Có người đến giao xe cho con chưa?"

"Xe là ba đặt ạ?" Vân Nhân cứ tưởng là ông ngoại cơ đấy. Xem ra ám ảnh vụ việc năm đó quá sâu sắc rồi.

"Ừ, ba nghĩ con có xe đi sẽ tiện hơn."

Vân Nhân bắt đầu đi, có phải gen nhà cô toàn ưa thích chơi nổi không a? Hết ông ngoại rồi ba cô đều không thể chọn cho cô 1 chiếc xe bình thường à? Vân Nhân yếu ớt hỏi: "Ba, con đổi chiếc xe..."

Vân Nhân bên này còn chưa nói xong, Vân Trường bên kia đã cắt ngang: "Sao cơ? Con không hợp ý à? Con cứ tự nhiên đổi chiếc nào con thích, Aston ba nghe cũng được đấy."

Vân Nhân đỏ trán — Lại nữa! Có thể tưởng tượng cảnh một người lái xe hạng sang lại mặc quần áo bình dân, tay cầm hồ sơ xin việc có bao nhiêu kỳ quặc a? Ngấm lại, tốt nhất là cứ lấy chiếc đầu cho yên lành.

"Ba, con lấy chiếc này được rồi ạ. Con cảm ơn ba nhiều lắm." Vân Nhân cảm động nói.

"Con bé này, có phải người ngoài đâu mà khách sáo vậy? Còn là con gái của ba, không mua cho con thì mua cho ai?" Giọng nói Vân Trường có chút không hài lòng.

Vân Nhân muốn nói thêm gì đó thì nghe loáng thoáng bên kia tiếng ai đó báo Vân Trường đã đến giờ họp, cô bèn nhắc nhở ba mình chú ý ăn uống rồi cúp máy, quay sang nói với cậu nhân viên: "Cảm ơn anh đã mang xe đến tận đây!"

Nhân viên nọ lắc đầu, ý bảo đây là nhiệm vụ của mình rồi đưa biên bản nhận hàng cho Vân Nhân ký.

Tiếp nhận chìa khóa, Vân Nhân lái xe vào nhà rồi vào bếp, để hai cậu con trai 'chiêm ngưỡng' xe mới.

Vân Thiên quan sát chiếc xe, xoa cái cằm mồm mím, giống như đang đánh giá gì đó.

Vân Thần vươn tay nhẹ gỡ mặt kính, nói: "Độ dày không lớn, bị vật nặng tác động nhất định sẽ bị hủy."

"Này không có độ an toàn a!" Vân Thiên phản nản.

Vân Thần liếc bé: "Cậu nghĩ xe này chờ Tổng thống hay sao mà đòi hỏi nhiều vậy?"

"Cần đổi kính chống đạn không a?" Vân Thiên đề nghị.

Vân Thần trắng mắt, đổi luôn chiếc xe nghe còn tốt hơn đó. Tuy vậy bé cũng hơi lo lắng, nếu là người bình thường có lẽ chẳng phải nghĩ nhiều, nhưng mà đối với các bé mà nói, an toàn lại là vấn đề cần hết sức chú ý. Ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Vân Thiên nâng cằm: "Ta cảm thấy, ngày mai có vẻ sẽ không an bình như hôm nay."

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 44: Vân Nhân bị xem là tình địch?

Sáng hôm sau, Vân Nhân được Vân Thiên kéo ra từ ổ chăn, vừa ngáp dài vừa thay quần áo, lại mơ mơ màng màng ngồi ăn sáng.

Vân Thần bĩu môi: "Mẹ, không được vừa ăn vừa ngáp!"

Vân Nhân mắt nhắm mắt mở gật gật đầu.

Vân Thiên ăn thì vẫn tiếp tục ăn. Tiết mục này hầu như mỗi sáng sớm đều biểu diễn nên bé đã quá quen rồi.

Con người mỗi ngày đều có một khoảng thời gian khác thường, có thể trong lúc đó bạn rất chi là bạo lực, ngờ ngác hay nhiệt tình,... Còn với Vân Nhân chính là 10 phút 'hồ đồ' mỗi khi thức dậy, dường như vào lúc này não bộ của cô còn đang trong giai đoạn khởi động, vì thế nếu ai đó dạn dẳng nói gì có lẽ cô sẽ không từ chối, ngoan ngoãn y như một con mèo nhỏ.

Do đó mà trước khi về thành phố K, ông cụ đã dặn cặp song sinh nhớ trông chừng Vân Nhân cẩn thận kéo cô tự bán mình hồi nào không hay, khiến Vân Nhân chỉ biết nhìn trời.

Non nửa bữa sáng, Vân Nhân hình như đã tỉnh táo hẳn, hỏi các bé: "Hai con chuẩn bị cho buổi học chưa?"

"Chuẩn bị gì ạ?" Vân Thiên đáp.

"Ừm..." Vân Nhân nghĩ nghĩ, cô đang nhớ lại năm đó cô đi học thế nào.

Vân Thần cắt ngang dòng suy tưởng của Vân Nhân: "Di Phong đã giúp bọn con chuẩn bị vài thứ rồi ạ." Vừa nói vừa nhìn hai balo loại nhỏ để gần đó.

Vân Nhân gật gù, thâm nhủ - Thủy Thiên Phong quả nhiên vẫn chu đáo a!

Vân Thiên cùng Vân Thần nhìn biểu tình của Vân Nhân, đồng loạt bĩu môi - Mẹ dường như quên mất ai mới là người cần làm những việc này a!

Trải qua tiết mục buổi sáng, đầu tiên Vân Nhân lái xe đưa hai bảo bối đến Học viện Thiên Tinh. Vốn dĩ cô muốn đưa các con vào tận lớp nhưng cả hai bé đều không đồng ý, nên cô đành trở ra, tiến tới mục tiêu thứ hai trong ngày hôm nay - Tập đoàn N.W.

Bước vào đại sảnh N.W, không khí thực khác hẳn. Vân Nhân không biết nên miêu tả nó như thế nào, đại khái có thể coi là...chuyên nghiệp đi. Cô âm thầm gật đầu, không hổ danh là tập đoàn công nghệ hàng đầu nước N. Một tay kẹp tập hồ sơ, Vân Nhân thong thả rẽ sang trái, nơi có tấm bản Phòng tuyển dụng. Trông cô chẳng giống người đến xin việc chút nào, ngược lại cứ như ban quản lý tuần tra công ty vậy.

Vân Nhân đi vào phòng tuyển việc liền choáng váng, nơi nào giống một phòng tuyển bình thường chứ, cứ y như hội trường cuộc thi sắc đẹp thì đúng hơn.

Phòng tuyển việc của tập đoàn N.W thực tế là một hội trường khá rộng, có sức chứa khoảng 200 người. Lúc này đã có một nửa số người ngồi trên từng dãy ghế trắng tinh, nhìn từ phía sau cũng có cảm giác khí thế bốc lên hùng hực.

Vân Nhân chắc chắn cảm khái, xem ra cô còn đánh giá thấp sức hấp dẫn của N.W a. Nghe nói lần này là tuyển thư ký cho Tổng Giám đốc N.W, mà ông chủ trẻ kia không chỉ có diện mạo xuất chúng mà còn có tài năng hơn người, làm việc cho người này tương lai rộng mở biết bao nhiêu. Vì thế có rất nhiều người đến đây cầu may, hi vọng bản thân sẽ tóm được con rùa vàng này. Nghĩ đến đây, Vân Nhân có chút đồng tình với vị Giám đốc nọ, bị bao nhiêu người nhìn chăm chăm như hổ rình mồi như vậy hẳn là không hề dễ chịu đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Vân Nhân bị xem là tình địch? (tt)

Ôi, đóa hoa tội nghiệp bị đàn ông tranh giành a!

Đối với tập đoàn N.W, Vân Nhân cũng không quá rõ ràng, đến nơi này là do ông ngoại đề nghị khi biết cô sẽ ở nam thành phố. Sau đó lại bận chuyện ông cụ giao phó và chuyện hai bảo bảo, Vân Nhân chưa có thời gian tìm hiểu kỹ N.W. Cô chỉ biết đây là tập đoàn Cung gia đầu tư, trong toàn hội đồng nắm quyền chủ đạo, hiện tại người đứng đầu là Cung Cần Đường - Chủ tịch Hội đồng quản trị, bây giờ tập đoàn do con trai nhỏ nhất của ông – Cung Cảnh Hàn quản lý – người được ngầm thừa nhận là người thừa kế hợp pháp nhất. Chuyện nội bộ Cung gia không phải là bí mật gì, lúc Vân Nhân còn ở Cung gia đã nghe nói qua, so với tình hình nhà cô cũng có chút tương tự.

Vân Nhân vừa đi vừa nghĩ, đôi mắt trong suốt cũng lướt toàn bộ Hội trường, cuối cùng chọn ngẫu nhiên một vị trí còn trống. Đối với cuộc phỏng vấn này, Vân Nhân không hề lo lắng, cô tin tưởng vào năng lực của bản thân, đôi khi quá khấn trương lại khiến mọi tệ hơn. Vân Nhân tùy ý ngồi xuống, bên trái cô có một cô gái ngồi từ trước, cô ta liếc nhìn Vân Nhân một cái rồi nhìn sang chỗ khác. Mặc dù va chạm diễn ra rất nhanh nhưng Vân Nhân vẫn kịp nhìn thấy trong mắt cô ta sự kiêu ngạo. Vân Nhân bề ngoài không nói gì nhưng trong lòng thì bĩu môi, cô quả thực chẳng biết cô ta bày ra biểu hiện đó ai xem!

Duyên phận là một loại sức mạnh kỳ lạ, có người bạn gặp lần đầu tiên đã thấy ưa thích, cũng có người bạn mới quen biết nhưng lại thấy không vừa mắt. Ấn tượng của Vân Nhân với Hà Trâm ngay từ cái chạm mặt thứ nhất là không hợp ý rồi, sau này khi cả hai cùng làm chung một bộ phận càng thêm 'ngựa mất'. Vân Nhân tuyệt chẳng phải loại người nhỏ nhen gì, tuy nhiên “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”, dường như cô và Hà Trâm bất tự không hợp, thủy hỏa bất dung, cô ta luôn tìm cách gây sự với cô, một lần cuối cùng còn khiến Vân Nhân đau khổ gần chết. Chuyện này để sau lại nói.

Vân Nhân vừa ngồi chưa được bao lâu thì bên phải cô lại có một người đến. Cô gái này ước chừng 23, 24 tuổi; tóc tết đuôi sam, đeo mắt kính; mặc bộ váy công sở trắng nhạt, sắc mặt hồng hồng. Đáng lẽ với tính cách của Vân Nhân sẽ không nhầm lẫn chú ý đến những việc đó, nhưng cô cảm thấy cô gái này có nét gì đó hơi giống Thủy Thiên Phong, Vân Nhân là người yêu ai yêu cả đường đi, cho nên khá có hảo cảm với cô gái này.

Lam Vy lúc này cực kỳ lo lắng và khấn trương. Cô vừa tốt nghiệp đại học, trước đây đã từng làm việc tại một số công ty lúc đi thực tập nên ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm, thành tích của cô cũng rất tốt nên mọi người khuyên cô xin việc tại N.W thử vận may. Vốn, Lam Vy cũng không ôm hi vọng nhiều, không ngờ lại nhận được phản hồi từ mời cô đến tham gia phỏng vấn. Vừa nghe tin này, Lam Vy cực kỳ xúc động, tập đoàn N.W chính là 'thiên đường' cho những ai có tài năng về công nghệ kỹ thuật, mỗi đợt tuyển việc có hơn một ngàn hồ sơ gửi đến. Ở nam thành phố, N.W chính là một con quái vật khổng lồ, tất nhiên, đãi ngộ của tập đoàn cũng cao hơn nhiều so với những công ty khác. Đối với một sinh viên mới ra trường như Lam Vy, N.W không nghi ngờ là một nơi có sức hấp dẫn cực lớn. Mặc dù trước đó đã chuẩn bị kỹ, nhưng khi cô đến tận nơi liền bị choáng, khung cảnh 'đổ sộ' này lần đầu cô được chứng kiến. Mọi sự chuẩn bị bay đi đầu mất tích, Lam Vy lúc này y như cô dâu nhỏ về nhà chồng, vừa khấn trương vừa lo sợ.

Vân Nhân thấy hai bàn tay Lam Vy hết mở ra lại nắm chặt thì có chút đồng tình, cô gái này đoán chừng mới tốt nghiệp đi, tròng diện này đến cô còn ngỡ ngàng hướng chỉ ai. Có lẽ do nét quen thuộc, Vân Nhân nghĩ bản thân nên 'giúp đỡ' cô bé, vì thế, cô nhẹ giọng nói: “Không cần căng thẳng như thế!”

Lam Vy đang bị vây trong trạng thái 'như lâm đại địch' chợt nghe giọng Vân Nhân truyền tới thì giật mình, vội quay đầu sang trái thì thấy bất gặp một ánh mắt đen thẳm nhìn mình. Cũng không biết đôi mắt Vân Nhân có ma lực gì hay không mà sau 10 giây, tâm tình của Lam Vy bình tĩnh lại, rụt rè nói: “Vâng!”

Vân Nhân thăm cảm thán, quả nhiên chỉ là người giống người, Thủy Thiên Phong không bao giờ có biểu hiện này đâu nhỉ?

Ở nơi thật xa chỗ này, Thủy Thiên Phong hắt xì một cách rõ to, cô có xoa mũi, thầm nghĩ – Ai mà 'nhớ thương' cô nhiều thế? Ngày nào cũng nhắc đến cô nha!

Tiếp đó, Vân Nhân bắt đầu đi trở thành Tư vấn viên tạm thời cho Lam Vy. Qua trao đổi, cô phát hiện Lam Vy là một cô bé khá hoạt bát, tư duy cũng nhanh nhạy, có lẽ lúc đầu do quá khấn trương nên mới dè dặt như vậy.

Đột nhiên, Vân Nhân cảm thấy bụng của cô đau âm ỉ, cô vô thức đưa tay ôm bụng, đầu óc theo bản năng dò tìm nguyên nhân. Thành linh một lí do hiện ra – Chẳng lẽ, ngày đèn đỏ đã tới? Thảo nào tâm trạng mấy ngày nay của cô lại bất thường. Tạm ngưng câu chuyện với Lam Vy, Vân Nhân vội đi giải quyết nhu cầu.

Chương 46: Vân Nhân bị xem là tình địch? (tt)

Lam Vy lúc này cực kỳ lo lắng và khẩn trương. Cô vừa tốt nghiệp đại học, trước đây đã từng làm việc tại một số công ty lúc đi thực tập nên ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm, thành tích của cô cũng rất tốt nên mọi người khuyến khích cô xin việc tại N.W thử vận may. Vốn, Lam Vy cũng không ôm hi vọng nhiều, không ngờ lại nhận được phản hồi từ mời cô đến tham gia phỏng vấn. Vừa nghe tin này, Lam Vy cực kỳ xúc động, tập đoàn N.W chính là 'thiên đường' cho những ai có tài năng về công nghệ kỹ thuật, mỗi đợt tuyển việc có hơn một ngàn hồ sơ gửi đến. Ở nam thành phố, N.W chính là một con quái vật khổng lồ, tất nhiên, đãi ngộ của tập đoàn cũng cao hơn nhiều so với những công ty khác. Đối với một sinh viên mới ra trường như Lam Vy, N.W không nghi ngờ là một nơi có sức hấp dẫn cực lớn. Mặc dù trước đó đã chuẩn bị kỹ, nhưng khi cô đến tận nơi liền bị choáng, khung cảnh 'đổ sộ' này lần đầu cô được chứng kiến. Mọi sự chuẩn bị bay đi đâu mất tích, Lam Vy lúc này y như cô dâu nhỏ về nhà chồng, vừa khẩn trương vừa lo sợ.

Vân Nhân thấy hai bàn tay Lam Vy hết mồ ra lại nắm chặt thì có chút đồng tình, cô gái này đoán chừng mới tốt nghiệp đi, tròng diện này đến cô còn ngỡ ngàng huống chi ai. Có lẽ do nét quen thuộc, Vân Nhân nghĩ bản thân nên 'giúp đỡ' cô bé, vì thế, cô nhẹ giọng nói: “Không cần căng thẳng như thế!”

Lam Vy đang bị vây trong trạng thái 'như lâm đại địch' chợt nghe giọng Vân Nhân truyền tới thì giật mình, vội quay đầu sang trái thì thấy bất gặp một ánh mắt đen thẳm nhìn mình. Cũng không biết đôi mắt Vân Nhân có ma lực gì hay không mà sau 10 giây, tâm tình của Lam Vy bình tĩnh lại, rụt rè nói: “Vâng!”

Vân Nhân thầm cảm thán, quả nhiên chỉ là người giống người, Thủy Thiên Phong không bao giờ có biểu hiện này đâu nhỉ?

Ở nơi thật xa chỗ này, Thủy Thiên Phong hắt xì một cách rõ to, cô có xoa mũi, thầm nghĩ – Ai mà 'nhớ thương' cô nhiều thế? Ngày nào cũng nhắc đến cô nha!

Tiếp đó, Vân Nhân bắt đầu đi trở thành Tư vấn viên tạm thời cho Lam Vy. Qua trao đổi, cô phát hiện Lam Vy là một cô bé khá hoạt bát, tư duy cũng nhanh nhạy, có lẽ lúc đầu do quá khẩn trương nên mới dè dặt như vậy.

Đột nhiên, Vân Nhân cảm thấy bụng của cô đau âm ỉ, cô vô thức đưa tay ôm bụng, đầu óc theo bản năng dò tìm nguyên nhân. Thành thật một lí do hiện ra – Chẳng lẽ, ngày đèn đỏ đã tới? Thảo nào tâm trạng mấy ngày nay của cô lại bất thường. Tạm ngưng câu chuyện với Lam Vy, Vân Nhân vội đi giải quyết nhu cầu.

Chương 47: Chương 44.1

Ôi, đóa hoa tội nghiệp bị đàn ông tranh giành a!

Đối với tập đoàn N.W, Vân Nhân cũng không quá rõ ràng, đến nơi này là do ông ngoại đề nghị khi biết cô sẽ ở nam thành phố. Sau đó lại bận chuyện ông cụ giao phó và chuyện hai bảo bảo, Vân Nhân chưa có thời gian tìm hiểu kỹ N.W. Cô chỉ biết đây là tập đoàn Cung gia đầu tư, trong toàn hội đồng nắm quyền chủ đạo, hiện tại người đứng đầu là Cung Cẩm Đường - Chủ tịch Hội đồng quản trị, bây giờ tập đoàn do con trai nhỏ nhất của ông – Cung Cảnh Hàn quản lý – người được ngầm thừa nhận là người thừa kế hợp pháp nhất. Chuyện nội bộ Cung gia không phải là bí mật gì, lúc Vân Nhân còn ở Cung gia đã nghe nói qua, so với tình hình nhà cô cũng có chút tương tự.

Vân Nhân vừa đi vừa nghĩ, đôi mắt trong suốt cũng lướt toàn bộ Hội trường, cuối cùng chọn ngẫu nhiên một vị trí còn trống. Đối với cuộc phỏng vấn này, Vân Nhân không hề lo lắng, cô tin tưởng vào năng lực của bản thân, đôi khi quá khẩn trương lại khiến mọi tệ hơn. Vân Nhân tùy ý ngồi xuống, bên trái cô có một cô gái ngồi từ trước, cô ta liếc nhìn Vân Nhân một cái rồi nhìn sang chỗ khác. Mặc dù va chạm diễn ra rất nhanh nhưng Vân Nhân vẫn kịp nhìn thấy trong mắt cô ta sự kiêu ngạo. Vân Nhân bề ngoài không nói gì nhưng trong lòng thì bĩu môi, cô quả thực chẳng biết cô ta bày ra biểu hiện đó ai xem!

Duyên phận là một loại sức mạnh kỳ lạ, có người bạn gặp lần đầu tiên đã thấy ưa thích, cũng có người bạn mới quen biết nhưng lại thấy không vừa mắt. Ấn tượng của Vân Nhân với Hà Trâm ngay từ cái chạm mặt thứ nhất là không hợp ý rồi, sau này khi cả hai cùng làm chung một bộ phận càng thêm 'ngứa mắt'. Vân Nhân tuyệt chẳng phải loại người nhỏ nhen gì, tuy nhiên “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”, dường như cô và Hà Trâm bất tự không hợp, thủy hỏa bất dung, cô ta luôn tìm cách gây sự với cô, một lần cuối cùng còn khiến Vân Nhân đau khổ gần chết. Chuyện này để sau lại nói.

Chương 48: Chương 44.2

Vân Nhân vừa ngồi chưa được bao lâu thì bên phải cô lại có một người đến. Cô gái này ước chừng 23, 24 tuổi; tóc tết đuôi sam, đeo mắt kính; mặc bộ váy công sở trắng nhạt, sắc mặt hồng hồng. Đáng lẽ với tính cách của Vân Nhân sẽ không nhằm chán chú ý đến những việc đó, nhưng cô cảm thấy cô gái này có nét gì đó hơi giống Thủy Thiên Phong. Vân Nhân là người yêu ai yêu cả đường đi, cho nên khá có hảo cảm với cô gái này.

Lam Vy lúc này cực kỳ lo lắng và khẩn trương. Cô vừa tốt nghiệp đại học, trước đây đã từng làm việc tại một số công ty lúc đi thực tập nên ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm, thành tích của cô cũng rất tốt nên mọi người khuyên cô xin việc tại N.W thử vận may. Vốn, Lam Vy cũng không ôm hi vọng nhiều, không ngờ lại nhận được phản hồi từ mời cô đến tham gia phỏng vấn. Vừa nghe tin này, Lam Vy cực kỳ xúc động, tập đoàn N.W chính là 'thiên đường' cho những ai có tài năng về công nghệ kỹ thuật, mỗi đợt tuyển việc có hơn một ngàn hồ sơ gửi đến. Ở nam thành phố, N.W chính là một con quái vật khổng lồ, tất nhiên, đãi ngộ của tập đoàn cũng cao hơn nhiều so với những công ty khác. Đối với một sinh viên mới ra trường như Lam Vy, N.W không nghi ngờ là một nơi có sức hấp dẫn cực lớn. Mặc dù trước đó đã chuẩn bị kỹ, nhưng khi cô đến tận nơi liền bị choáng, khung cảnh 'đồ sộ' này lần đầu cô được chứng kiến. Mọi sự chuẩn bị bay đi đâu mất tích, Lam Vy lúc này y như cô dâu nhỏ về nhà chồng, vừa khẩn trương vừa lo sợ.

Vân Nhân thấy hai bàn tay Lam Vy hết mở ra lại nắm chặt thì có chút đồng tình, cô gái này đoán chừng mới tốt nghiệp đi, tròng diện này đến cô còn ngỡ ngàng hướng chỉ ai. Có lẽ do nét quen thuộc, Vân Nhân nghĩ bản thân nên 'giúp đỡ' cô bé, vì thế, cô nhẹ giọng nói: "Không cần căng thẳng như thế!"

Lam Vy đang bị vây trong trạng thái 'như lâm đại địch' chợt nghe giọng Vân Nhân truyền tới thì giật mình, vội quay đầu sang trái thì thấy bắt gặp một ánh mắt đen thẳm nhìn mình. Cũng không biết đôi mắt Vân Nhân có ma lực gì hay không mà sau 10 giây, tâm tình của Lam Vy bình tĩnh lại, rụt rè nói: "Vâng!"

Vân Nhân thầm cảm thán, quả nhiên chỉ là người giống người, Thủy Thiên Phong không bao giờ có biểu hiện này đâu nhỉ?

Chương 49: Chương 44.3

Ở nơi thật xa chỗ này, Thủy Thiên Phong hắt xì một cách rõ to, cô có xoa mũi, thầm nghĩ – Ai mà 'nhớ thương' cô nhiều thế? Ngày nào cũng nhắc đến cô nha!

Tiếp đó, Vân Nhân bắt đầu đi trở thành Tư vấn viên tạm thời cho Lam Vy. Qua trao đổi, cô phát hiện Lam Vy là một cô bé khá hoạt bát, tư duy cũng nhanh nhạy, có lẽ lúc đầu do quá khẩn trương nên mới dè dặt như vậy.

Đột nhiên, Vân Nhân cảm thấy bụng của cô đau âm ỉ, cô vô thức đưa tay ôm bụng, đầu óc theo bản năng dò tìm nguyên nhân. Thành linh một lí do hiện ra – Chẳng lẽ, ngày đèn đỏ đã tới? Thảo nào tâm trạng mấy ngày nay của cô lại bất thường. Tạm ngưng câu chuyện với Lam Vy, Vân Nhân vội đi giải quyết nhu cầu.

Chương 50: Chương 44.4

Trong nhà vệ sinh nữ, Vân Nhân vừa mới rửa tay xong, sau đó lắc lắc hai bàn tay, từng giọt nước trong suốt theo động tác của cô được dịp bay tứ phương. Ai ngờ ngay lúc này cửa phòng vệ sinh bỗng mở ra, và chuyện tất nhiên chuyện gì nên xảy ra sẽ xảy ra.

Vân Nhân có một thói quen, sau khi rửa tay cô thường để tay khô tự nhiên chứ không dùng máy làm khô. Da Vân Nhân hơi khô nên cô thích để nước làm ẩm tay mình. Vừa rồi vì trong phòng không có ai nên cô lắc tay hơi mạnh, vì thế mà một lượng nước khá khá đã "đáp" lên người vị khách bất ngờ trước. Dù không cố ý nhưng Vân Nhân vẫn lịch sự nói: "Xin lỗi cô, tôi không ngờ cô sẽ vào đúng lúc này." Vừa nói cô vừa mở túi lấy khăn giấy ra đưa cho cô gái kia.

Dương Tĩnh Lan đang buồn bực vì hôm nay Cung Cảnh Hàn không đến công ty, lại thêm tin đồn anh yêu thích nam giới khiến cô rất khó chịu. Nghe các nhân viên bàn tán, cô tỏ ra khinh thường: “Cảnh Hàn sao có thể thuộc loại người đó được?”, nhưng thực ra trong lòng cô lại lo lắng vạn phần. Lý do rất đơn giản – người trong lời đồn kia đẹp hơn cô.

Dương Tĩnh Lan sinh ra trong gia đình quyền thế, là con gái rượu của chủ tịch thành phố, được cưng chiều từ nhỏ nên dưỡng ra bản tính kiêu ngạo khó gần. Với bối cảnh như vậy, trước khi cô gặp Cung Cảnh Hàn, có rất nhiều người muốn cầu hôn cô. Sau này vì có tình cảm với Cung Cảnh Hàn nên cô mới chấp nhận làm một nhân viên trong N.W.

Nếu hỏi Dương Tĩnh Lan tự hào nhất điều gì ở bản thân, cô chắc chắn sẽ trả lời: dung mạo. Từ lúc còn đi học, lúc nào cô cũng đạt danh hiệu Hoa khôi số một. Vậy mà hôm qua cô đã gặp đã kích. Nếu người nọ là nữ, cô cũng không thấy thất bại như vậy. Tại sao trên đời lại có người đàn ông có khuôn mặt đẹp như thế? Người kia là ai? Có quan hệ gì với Cung Cảnh Hàn? Vì sao được anh đặc cách cho vào phòng của riêng mình? Dương Tĩnh Lan bị những suy nghĩ này làm rối loạn đầu óc, vốn định đi rửa mặt cho tỉnh táo, ai ngờ mới bước vào nhà vệ sinh đã hứng một mặt nước.

Với bản tính tiểu thư của Dương Tĩnh Lan, một lời xin lỗi nhẹ nhàng của Vân Nhân sao có thể khiến cô ta bỏ qua? Huống chi tâm trạng của Dương Tĩnh Lan đang cực kỳ kém? Và cái cô cần nhất hiện giờ là gì? Chính là một nơi để trút giận.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 44.5

Dương Tĩnh Lan hást văng túi khăn giấy Vân Nhân đưa đến trước mặt, giận dữ nói: “Ồ đâu ra loại người quê mùa không học thức vậy hả? Rửa tay xong cũng không biết hong khô tay à?”

Một câu này thành công khiến chút áy náy nhỏ của Vân Nhân bay mất tăm. Người ta không muốn nhận lời xin lỗi, cô việc gì phải hạ mình tiếp tục? Giống như hai bảo bảo, cô là người có thù tất báo, Dương Tĩnh Lan đã nói chuyện khó nghe trước, đừng trách cô phản kích lại: “Không học thức vẫn có thể dạy được, còn đỡ hơn người tự cho là có học thức mà hành động như kẻ vô văn hóa!”

“Cô nói gì? “ Dương Tĩnh Lan làm sao không nghe ra Vân Nhân đang xia xói, lập tức trừng mắt nhìn cô. Chỉ là vừa nhìn thấy gương mặt của Vân Nhân, con tức của Dương Tĩnh Lan chỉ có tăng chứ không giảm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là cô?”

Bởi vì từ đầu Vân Nhân cúi mặt lấy khăn giấy nên Dương Tĩnh Lan không thấy khuôn mặt cô, mà Vân Nhân cũng vậy, vừa rồi cô ngẩng đầu lên, hai người lập tức nhìn rõ mặt nhau. Vân Nhân cũng nhớ ra cô gái trước mặt mình là ai rồi, thảo nào nghe giọng quen như vậy, cô ta không phải là người bạn gái bị vứt bỏ hôm cô đến nhà hàng Lạc Ly sao? Thực khéo a!

Dương Tĩnh Lan nhìn vẻ mặt Vân Nhân, bỗng cảm thấy thật khó nhìn, mỉa mai: “Hồ ly tinh đúng là hồ ly tinh, lúc nào cũng chạy đi quyến rũ đàn ông. Hừ, cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga. Tôi đã cảnh cáo mà cô vẫn nhất quyết bám lấy bạn trai tôi? Không biết xấu hổ là gì!”

Nếu vừa rồi Vân Nhân còn nương tay thì bây giờ Dương Tĩnh Lan đã thành công khiến cô không kiêng kỵ nữa, cô liếc xéo Dương Tĩnh Lan, lời lẽ sắc bén: “Có người nào đó không biết xấu hổ suốt ngày bám lấy đàn ông như cái đuôi, bị đá cũng không biết an phận. À, có khi người ta vốn dĩ chẳng thích, chỉ là người nào đó mặt dày đeo bám, còn tự nhận là bạn gái này nọ thôi!”

Vân Nhân không biết là mấy lời cô thuận miệng nói ra chính là chân tướng sự việc. Chuyện Dương Tĩnh Lan nhất quyết “theo đuổi” Hàn Tổng giám đốc N.W ai mà chẳng biết, cũng có một số người ngầm ngầm mắng cô ta là loại phụ nữ mặt dày hết thuốc chữa. Một câu của Vân Nhân đã chạm trúng nỗi đau của Dương Tĩnh Lan khiến cô ta gần như giận đến mất lý trí: “Láo xược!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 44.6

Vân Nhân bắt lấy bàn tay muốn tát vào mặt mình của Dương Tĩnh Lan, ánh mắt đen thẫm tỏa ra khí lạnh. Cô là người luôn an phận, nhưng chớ nghĩ cô sẽ nhẫn nhục, đừng bao giờ khiêu chiến giới hạn của cô, nhất là khi tâm trạng cô bất ổn như hiện giờ. Giọng nói của Vân Nhân tràn ngập sự lạnh lẽo: “Lần trước tôi không tính toán với cô, lần này tôi bỏ qua một lần nữa, nhưng nếu còn lần sau nữa, cô đừng trách tôi tính vốn lẫn lời của 3 lần gộp lại.”

Bị đôi mắt thâm sâu của Vân Nhân nhìn chăm chăm, Dương Tĩnh Lan chợt cảm thấy cả người lạnh toát. Cô trở mắt nhìn Vân Nhân 'nghênh ngang' rồi đi mà không nói được câu nào, mãi một lúc sau, cô ta mới phục hồi tinh thần, tay nắm chặt, kìm nén tức giận. Tĩnh táo lại, Dương Tĩnh Lan mới nghĩ đến tại sao Vân Nhân lại xuất hiện ở nơi này. Là một người khá thông minh, cô liền nhớ đến hôm nay là ngày tuyển nhân viên của N.W, vừa rồi cô còn liếc thấy trong túi xách của Vân Nhân có thứ gì đó khá giống túi hồ sơ. Trên mặt Dương Tĩnh Lan xuất hiện vẻ nguy hiểm, thì thầm: “Tốt nhất là cô không tuyển việc ở đây, nếu không đừng mong sống yên ổn!”

Hiện tại Dương Tĩnh Lan cũng không biết vì sao bản thân lại ghét Vân Nhân đến vậy, trong lòng cô luôn có một âm thanh nhắc nhở rằng Vân Nhân là một tình địch rất nguy hiểm, thậm chí mức độ nguy cơ còn xếp lên trên người đàn ông hôm qua cô đã gặp và bị đồn là 'người tình bí mật của sếp'.

Khó có thể phủ nhận, trực giác của phụ nữ thật đáng sợ.

Còn Vân Nhân sau khi rời khỏi phòng vệ sinh nữ, cô đương nhiên sẽ không biết mình bị một người luôn luôn 'nhớ thương và chiều chuộng'.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Gia Hắc Đạo: Cha Hồ Ly, Mẹ Phúc Hắc, Song Sinh Bảo Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.